

МИОДРАГ МРКИЋ

КРАЋИ ОГЛЕДИ

8

Прво издање

Ауторово издање

Компјутерска обрада:
Јелена Ђаковић

Коректура:
Божидар Стефановић

Штампа
Штампарија ДМД

Тираж
150 примерака

ISBN-978-86-919813-7-2

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-4

МРКИЋ, Миодраг, 1932-

Краћи огледи. 8 / Миодраг Мркић. - 1. изд. - Београд : М. Мркић,
2022 ([Београд] : ДМД). - 155 стр. : ауторова слика ; 24 cm

Тираж 150. - Есејиста Миодраг Мркић: стр. 145. - Биобиблиографска
белешка: стр. 151-154.

ISBN 978-86-919813-7-2

COBISS.SR-ID 60381961

САТАНИЗАЦИЈА ПИСЦА ЕСЕЈИСТЕ

Познато је да је наш народ сатанизован. У тој сатанизацији и ја сам сатанизован. Сви су се сатанизовали и онако сатанозовани су се докопали неког посла. И ја као писац, као есејиста, докопао сам се сатанизован писања књига о Богу и Ђаволу.

Једна од тих књига је *Краћи огледи 8*. У њој се говори о Сенилном Деликвенту, мом приватизованом богу и његовом сину и брату – Ђаволу. Мало и узгред се помињу и моја *Голешка богиња (Косовка девојка на Булевару револуције)* и пагански бог критике МОМ.

Ја овом књигом хоћу да се аутодесатанизујем. Ево ме, ако сам то ЈА. Мој напор, прилог десатанизацији. Нешто као знани кауч код неког Фројда. Неко избацивање Сатане из мрачних дубина динамичних вруља несвесног.

Будућу да су Сенилни Деликвент (нека протува из ко зна којег и каквог Не(Бића)) и његов син и брат Сатана – Ђаво јунаци књиге *Хагиографија Сенилног Деликвента*, ја сам се као сатанизован писац уклопио у мотивацијски систем са својим свашточинством и нарочито са *подметањем* и као књижевним поступком и као етичким понашањем. Шта је од свега тога испало видеће читалац ако га буде.

И тако сатанизован у својој 90. години пишем *Хагиографију Сенилног Деликвента*. Ко зна које и какве божанске космичке протуве. Располагао сам са веома оскудним подацима о његовом животу. Та чињеница је давала маха подметању и као уметничком поступку и као етичком, моралном својству учесника.

Могло би се рећи да су у ствари у питању неки одломци различитих *подметања* па и *подметања* самог божанства *Сенилног Деликвента* самом себи. Неки мисле који су донекле могли да прате ток настанка Хагиографије да су све то моја сенилна *подметања* па и *подметања* самом себи. У случају МОМ-а – бога критике то је јасно јер он пише под псеудонимом Миодрага Мркића... Ја тако пишем, пишем па се уморим и онда заспем... Кад се пробудим ја плачем... Онда навијем сат да ме пробуди после поноћи у 1 и 33 минута и 6 секунди. И опет пишем, пишем... И, читаоче, видећеш

ако будеш читао... Мада и ја не знам... Читалац зна како се пишу биографије па чак и средњовековне хагиографије. То писање „подразумева озбиљан истраживачки рад, проверу података, научни апарат, познавање сваке ситнице из живота, литература. Поштовање хронологије...“ Наравно ја сам далеко од тога. У сенилности измешао сам себе и Сенилног Деликвента, и МОМ-а бога критике... Питање Космоса... Порекло протуве Сенилног Деликвента. И сам не знам за себе из којег сам Космоса...

Станизација, ресатанизација и десатанизација есејисте

Станизација, ресатанизација и десатанизација есејисте је веома важна за разумевање неких мојих књига, можда и за све моје књиге, посебно за разумевање моје поетике - њеног устава, закона, правила, подзаконских аката поетичких. Због тога и ради тога морам још нешто рећи о сатанизацији да колико толико олакшамо читаоцу, ако га буде.

Пре неколико деценија објавио сам рад *Душа корен нема*. Значи моје муке око станизације су дуге. Пре тога 30 година сам ћутао, ништа нисам објављивао. Сви моји радови су у некој сенци сатанизације. Боље и тачније рећи у сенци ресатанизације. Тек сам ево у 90. години схватио о чему се ради, мада се већ деценијама говори о „сатанизацији небеског народа“. „Васколиког српства“ које има „оца нације“ и мајку Дафину.

Ја као дементни старац сам прећуткиван, сатанизован што се види из мојих књига.

Уместо да ме друштво лечи, десатанизује, што је обавезно по позитивном закону, оно ме прећуткује. Да ме лече психолози, психијатри, социолози...

Отворили су пут ресатанизацији. У томе ја у својој сенилности, сатанизован видим „злу коб и усуд небеског народа“ коме припадам. Из ове књиге се види да сам део небеског народа, као и из чињенице да сам стално у друштву Бога, ђавола, Голешке богиње, МОМА - бога критике. Па и бога Сенилног Деликвента - неке космичке протуве из ко зна које васељене.

Ја сам у наше време само ресатанизован. Ко зна после колико колена ево се ја потомак неког проклетства поново сатанизујем и као есејиста пишем о „усуду, злој коби“ и свог народа. Говори се о томе да се проклетство покаже у деветом колону. неки кажу чак и у 33. колону. Ја не знам које је колону у мом случају есејисте погодног за необјављивање књига већ 30 година и ево већ 30 година прећуткивања.

То се дешава у 20. и 21. веку по мерама хришћанског времена.

Ево, ја „проклет“, „уклет“ есејиста ресатанизован пишем неке одломке, фрагменте несувисло повезане о некој васељенској протуви „Сенилном Деликвенту“, о ђаволу.

Ко зан из које „самоуправне несврстане“ васељене. Самопроглашене неутралне васељене. Читалац већ зна да наука говори о томе да има не једна васељена, но више. Читалац још мора знати да је време јединствено по парапсихологији. Без граница између прошлости, садашњости и будућности. Неко осећање, неки доживљај времена од будућности ка садашњости и прошлости. Говорим ово јер може доћи код читалаца неразумевање у доживљају догађаја у протоку времена а поготову због ПОДМЕТАЊА у коме учествују сви: и Сенилни Деликвент, и ђаво и Голешка богиња, и МОМ - бог критике и писац књиге.

СУСРЕТ ПИСЦА И ПОЕТЕ КЛОШАРА

- Здраво. Где си? Нема те. Не виђам те. Јеси ли жив?

- Жив сам. Мислим да сам жив. Не знам тачно. Ова корона... На Земљи звоне сва звона. Измешано је ТАМО и ОВАМО. Крвава алхемија трача све надјача.

- Причај! Ти знаш Пакао и Рај...

- На мом Олимпму... На IV спрату без лифта... У хаосу књига, прашине, паучине и бубица... Измешао сам дан и ноћ. Никога не чекам. Понекад фиксни зазвони... Рекалме за пензионере... Евро... Наше вере... Ту проводим ноћи и дане. Како се каже: „Лечим незарасле ране“. Мој Бог и мој Ђаво ми помажу. Ја лажем, они лажу. **Подмећу** и **подмећем**. У томе се крећем. Мој Бог деликвент сенилни и Ђаво креативни. Ту су – НИСУ ПО ВРЕМЕНА УКУСУ.

- О њима ми причај!

- Кад буде књига нова. Не треба лова. Са посветом: „Љупко дрском клошару, бескућнику. Тајном поети што пева о крвавој сети... Узгредном јунаку из неких мојих књига...“

- Довиђења, довиђења... На овом свету није ново.

Подсети на Јесејина клошар песник кржаве сете, а писац утону у свађу са личним Богом и Ђаволом у вези са мотивацијским системом *Краћих огледа 8*.

КРАЋИ ОГЛЕДИ

8

Предговор

Ова књига огледа – *Краћи огледи 8* се састоји од два рада:

Из Хагиографије Сенилног Деликвента

и

Шта су ми урадили, шта су урадили

Први рад *Из Хагиографије Сенилног Деликвента* што се тиче наслова можемо назвати и **Поетика подметања**. То можемо ако је тачно што каже Шопенхауер: „Наслов је монограм садржине“.

Други рад је „*Шта су ми урадили, шта су урадили*“. У питању је тумачење једног одломка из рада Мирослава Лукића - Бела Тукадруза објављеног у *Браничеву* (часопис за књижевност и културу), број 1-4/2021. Од 22. стране па до краја 314. У питању су разноврсни радови. У питању је одломак од 298. до 303. стране. Читалац примећује да та реченица коју сам узео за наслов нема знак питања, упитник. Да не причам много. Вероватно је јединствено не (употреба) знака питања, бар неупотреба за коју ја знам. Но, о томе на одговарајућем месту.

Трећи део ове књиге су *Прилози*.

Можемо рећи да је први рад у овој књизи неки шири контекст за други рад. Значи, у неком контексту *Хагиографија Сенилног Деликвента* је и Лукићев рад о мојим *Прилозима за биографију Ђавола* као и контекст за оно што су младом Лукићу, писцу о мистици, урадили уредници у издавачким предузећима. Уредници – чувари лика и дела „Црвеног цара“ – „Љубичице плаве, беле“. Тај контекст је стварао „Сенилни Деликвент“ као и његов син и брат – Ђаво. Иначе њега је створио Бог од своје сенке. Било му је досадно да буде сам. Суптилно танана метафизичка дијалектика јединства супериорности. Ту дијалектику видимо и у томе што наши елитни писци одбијају да објаве дело са мистиком. Ето и ја сам укључен у то. Не заборавимо да је Ђаво креативац.

Можемо рећи да из досаде у ВЕЧНОСТИ, СТВАРНОСТИ СВЕГА они одлуче да инкогнито посете Србе, Београд. Ето, ово је већ четврта моја књига о посети после моје новокомпоноване богиње – Голешке богиње.

Треба истаћи да је доминантан мотив поетика *подметања* бар када су у питању моје књиге о божанствима. Не само у поетичком смислу но и у смислу етичком. Примере дајем и у овој књизи.

Иначе **подметање** је да кажемо општа етичка категорија у нашем времену што значи и у Глобалном селу. Подметање потпомогнуто IV технолошком револуцијом. Интернет... На квантном, нано нивоу. Заиста подметања у служби интернационале крупног капитала. Царство рекла-казалости попрскано крвљу и глупошћу. Алхемија трача...

Не, нисам могао да одолим а да не доведем богове па да као давно живе заједно са човеком. Ево овде у овој књизи укључио сам вероватно неспретно и Мирослава Лукића - Бела Туркадуза зато што је Лукић писао о мојој књизи *Прилози за биографију Ђавола*. Да, ми *подмећемо* Богу и Ђаволу, али нам они не остају дужни.

У време СФРЈ, у време „Црвеног цара“ са неким смиреним тоном који осигуран извозом народа у капиталистичке земље говорило се у дубокоумној социологији: „Где човек живи, ради и развија се у одређеној средини“. Ми ту љупко дрској лакировки социолошкој додајемо: „Живи, ради, развија се“ и **подмеће** и **подмећу му**.

Ето „Црвени цар“ и „црвена буржоазија“ подмећу идилични живот човека у шест република и две покрајине. Али тај човек живи, ради и развија се и у Немачкој, Француској... САД и у том идиличном животу губи децу која већином не знају матерњи језик. Иду и у вајне школе па ће обучени бацити бомбе касетне и некасетне на...

И ја и Лукић, хтели не хтели објективно показујемо своју књижевно-уметничку свест о светској интеграцији. Ту свест има и мит о „Златом добу“, Библија и друге књиге.

Дубинско-динамичка идеја о тој интеракцији је и стих Његоша: „Аравијско море све поплави“. За мене је истиноноснији овај Његошев стих од свих скупа узетих независних аналитичара. Лукићу на дуге стазе није промакло оно шта се дешава у Источној Србији а што спектакуларно обухвата Његошев стих о Аравијском мору.

Хагиографија Сенилног Деликвента
Подметања

УВОД

Из Хагиографије Сенилног Деликвента

„Монограм садржине“ књиге *Краћи огледи 8* именује два огледа:

1. *Из Хагиографије Сенилног Деликвента*,

и

2. *Шта су ми урадили, шта су урадили*

Извесна неочекиваност је у наслову „Хагиографија“ и „Сенилни Деликвент“.

Подсетимо читаоца који је позаборавио шта значи појам хагиографија.

Хагио је грчка реч и значи свет. Графија - описивање. Дакле хагиографија је „култни поучни текст, којим се слика идеал светог хришћанског живота. Натприродни догађаји и дејства (чуда)...“

Мој јунак Сенилни Деликвент је мој лични, приватни Бог до кога сам дошао у крвавој приватизацији када су убијана деца да би се крчили, продавали њихови органи за пресађивања. Наравно ја не излазим из оквира времена овде и сада на путу у ЕВРОПУ.

Суштина оквира времена рестаурације је да је „приватна својина неприкосновена, загарантована“ и да је СВЕТИЊА. Ја доживљавам мог приватног бога који је као и све приватизације у крви стечен. Не само да је Сенилни Деликвент приватни, он је нешто више од тога – он је мој лични Бог а уз то иде и његов син и брат Сотона (Ђаво) који је и креативац.

Тешко да неко сме да ме нападне јер мене брани Устав, закон о светињи приватне својине. Па у том смислу бране ме војска и полиција. Нису занемарљиви у тој одбрани о слободама говора, мишљења на којима инсистира Европа при условљавању за улазак у ЕВРОПУ.

Наравно да уласку у Европу смета и то што се још као држава нисмо распали. Изгледа век распадања СФРЈ је као век распадања пластичних кеса. А и мој век распадања се одужио и поред тога што себе, своје ЈА подмећем и Сенилном Деликвенту и Ђаволу и МОМУ – богу критике и Голешкој богињи.

Наравно наслов је теоријски, поетички могао бити и **Подметања**. Подметања као законити поступак технологије у уметности и посебно у књижевности. Али у смислу ширине и дубине појмова Бог па и *Сенилни Деликвент* и *подметање* као уметнички поступак а и етичка категорија. Бог је шири и дубљи појам. Он је неки синоним за Не(Биће), у физици „Стварност свега“, Ништа, Празнина, Пунина... Упркос томе што је „*Сенилни Деликвент*“ у мотивацијском систему, он је та општост у којој је детаљ детаља Подметање и као уметнички поступак и као општа морална категорија.

Мало сам опширан, али да не останемо дужни читаоцу који обраћа пажњу на однос наслова („Монограма садржине“, име текста...) и садржини овог рада и књиге.

Чаролија подметања

Подметање је законит поступак... технологија у уметничкој књижевности. На глобалном нивоу а и на квантном, нано нивоу. Подметање је присутно у правцима, покретима, школама, струјама, групама. Наравно да појам *подметања* има и етичке импликације. Овде је само реч о неминовности технологије подметавања у уметности, књижевности, песништву.

Опште подметање. Свесно или несвесно подметање којим руководи писац. Подметање у степену развитка друштва и специфичним условима. Писац подмеће догађајима, личностима, стварима, идеологијама, животима, биљкама, животињама. Микро и макро свету. У томе му помажу, нарочито у суптилности ствари, стилске фигуре којих по руским формалистима има 254. Тако је и у примитивној књижевности, полудивљој и у књижевности онога што ми у својој „дубокоумности“ називамо 21. век, а у ствари ко зна које је време по неким другим рачунањима. То је наше лоцирање у времену и простору. Ја имам стихоклеп: „Ми никад нећемо знати / колико је у ВЕЧНОСТИ сати“. Време, простор, материја, кретање и информациона димензија у сталној активности *подметања*.

Ето човек на Земљи има неку свест о томе. Свест о подметању вероватно је најшира у уметничкој књижевности, науци па и у филозофији, религији.

Овде морамо подсетити на цитирање, критички апарат па и *књишкост* која је „најгора од свега“ по речима Стефана Малармеа. Да не говоримо о плагијатима, о модерним информативним средствима о којима често говорим као делу алхемије трача па и на нивоу Глобалног села.

Ево примера натегнуте поетике: „злокобно фијуче ветар“. Ми смо ветру подметнули „злокобно“ па и „фијукање“. Можда ће неко подметнути место злокобно „радосно урлање“. Мотивацијски систем на микро и на макро плану.

Главни непријатељ вредности подметања уметничког је недостатак убедљивог мотивацијског система. Он се добро види када је у том систему мотивацијском Бог или судбина или било шта књишко. „Све је боље од књишкости“ - каже Стефан Маларме.

Писац подмеће личностима, а личности писцу. Време писцу, а писац времену. Природа писцу, писац природи. Сви свима подмећу. Писац подмеће себи и личностима и науци.

Целу ствар усложњава, можда поједностављује то што сам ја у некој чежњи за „Златним добом“ довео богове „**да живе, да живе са нама**“ као што су некада живели. Ту су Бог, Ђаво, новокомпонована богиња Голешка Богиња (наша Велика мајка, Косовка девојка на Булевару револуције). Ту је и пагански Бог критике МОМ. Ту је и „*Сенилни Деликвент*“ мој лични Бог и херој овог рада.

Вампири, вештице нису присутни као ни анђели јер би мутили главни лик – Сенилног Деликвента. Мутили би „чињеницу“ да су „богови задржали вечност за себе а смрт дали човеку па су опет несрећни“.

Ето, колико је *Сенилни Деликвент* несрећан читалац ће видети ако уопште настави читање овог рада.

Не смета подметању наука

Ево да нам помогне у *подметању* Бог критике МОМ који пише под псеудонимом именом и презименом писца ове књиге. Псеудоним је нешто јасније у технологији подметања. Прилика је да се сетимо научника и књижевника професора доктора Драгољуба Симоновића о чијим сам научним и песничким делима објавио осам књига.

Симоновић пример склада подметања научног и песничког.

Вероватно не смета етимологија

Матер-материја... Жена-рађалица... Човек, Человек. Чело-балтичка реч значи *група* и *век*-старословенска реч значи *син*. Човек је син групе. Друштвено биће. Мама, *Тата* Звучи при дојењу... *Амор*-Не смрт. Реч реч од рика - *реч*, ријеч, рич...

Не смета ни медицина

„Потребна су 72 мишића да би човек изговорио једну реченицу“. Каква тананост...

„Очни мишићи помакну се 100.000 пута у једном дану“. Да... „Очи су огледало душе“. А душа је у вертикали „Прасрбског...“

Људско лице састоји се од 14 костију“...

„Уколико се мирише десном ноздрвом, мириси су пријатнији, док су левом прецизнији“...

Све то се бележи и у вертикали „Прасрбског...“ Какав је све љупки крш у биофизици и биохемији основе настанка ричи, речи која је настала по етимологији од рике. Да - биохемија: синестезије, оксиморона, и свих 240 стилских фигура.

„Сваког дана у људским тестисима произведете 10 милиона нових сперматозоида“. Од тих 10 милиона кад би се дневно произвело једно дете... Импазантан број за „избор“ генија, креативца... У том „избору“ су они који *креирају* језик у вертикали „Прасрбског...“ Вежбање у младости доприноси чувању функције памћења у старости. После 60. године човек изгуби 50% чула укуса. Бебе могу плакати још у стомаку, почевши од 28. недеље трудноће. Мозак садржи око 86 милијарди можданих ћелија. Глас жене се мења током трудноће а разлог за то су хормони. Центри за мирис налазе се у линбичком систему који је одговоран за емоције и за памћење. Бебе старе неколико недеља могу да разликују матерњи од страног језика. Мозак је у стању да чује и научи нову музичку нумеру у току РЕМ фазе сна. Влакна у нашим мишићима тања су чак и од власи косе.

Лице... Царство љупкости, али и... Лице и речи, реченице... Лице из кога се титрајима обликују речи... Па и за збрчане тајне душе... Квантност душе на лицу и ДНК...

„Прасрбски...“ ... Да језик уопште кроз људско трајање: и мртви и живи језици... Јесте... и компјутерски...

Тешко се пробити са „Прасрбским...“ када су водеће књиге на сајму: Кије Коцкар; Емира Кустурице, Оливере Ђирковић, Матије Бећковића, Вука Драшковића и...

Писац књиге „Пра Србски...“ Није писац отужног знања из треће руке. Конфекцијског академско-књишког образовања које оперише са „Пандорина

кутија“, „Голгота“... То није ни за чуђење, ни за гађење, ни за осуду... То је увек тако: тривијално, профано, књишко је део живота свих времена 90% је тога а можда 10 посто Су Симоновићи... и Амбициозни медиокритети у служби власти...

Ето у *Заусатвној траци* покушавам да навестим да се неће шире сазнати о књизи Симоновића. Но важно је да је дело

Драгољуба Симоновића

Видијанство у Срба

Србски ведски језик

теорија ведема и триглава

Нино Бак - Небрад и Сур - Асур

објављено и да ће „имати своју судбину“ како би рекли стари латини... У томе ја имам право на своје одушевљење љубитеља, одушевљење огледом, покушајем белектристичким.

Наравно мера ствари у радовима о којима говоримо је мој бог, лични бог који је у мојим есејистичким драмама и у овој књизи *Сенилни Деликвент*. Мера ствари је и у овом *Предговору*.

Сенилни Деликвент: Мрки, Мрчо (јато, бедо), добро ти је што си мени подметнуо оно из Краћих огледа 4. На моју одговорност па и одговорност МОМА. Паганац, Бог критике, мада се ми не миришемо, не подносимо.

Паганци ме сматрају: „Без везе“. Богови небеских религија доживљавају ме као богохуљење иако сам лични бог, приватни мада су за приватну својину. Ето ти од приватне својине имаш само мене и то није приватно ни лично. Паганци опет говоре да су они стручњаци, задужени за једну струку, а код небеских религија један је бог за све. Узели мустру од краљева, царева и диктатора. На земљи, у држави, а један бог и на Небу. ‘Ајде де, разумем кад је у питању небески народ. Ето, на пример и ти си из небеског народа. Теби личи да заједно живиш са својим боговима као у стара времена, у вертикали Златног доба.

Несврстана самоупоравна СФРЈ је била веома плодна. Она је у крвавом порођају родила 5-6 држава. Њене наследнице су исто плодне и оне ће имати пород. Сада се једна још порађа и видећемо шта ће родити и колико чега. Светла и срећна будућност СФРЈ се остварила и још се остварује. Најстарија ћерка је љубимица Дивљег Запада и неки АНТИ... кажу за њено понашање да је сумњиво и да се очекује њен порођај. Ако личи на кеву биће крваво плодна са тешким порођајем.

Мрчо, не заборави да *подметнеш* овде *МОМУ Протокол манифест свашточина*. Знај да су пагани као илустрација свашточина Ћосић, Пекић, Дучић...

Ја сам читао о њима. Не говориш о уметничкој вредности. Слике распада мита о „чојству и јунаштву“ – центламенству (енглеско) и Чин Це (кинеско).

Мрчо, Мрки – Мислим да ово што ја говорим **о поетици подметања** користи у *Предговору* да читалац боље разуме поетику ПОДМЕТАЊА. Ипак, ако ти мислиш, ако си ти ТИ да ово за *Предговор* не ваља не објављуј.

Подметање

Подметање је уметнички законит поступак у коме писац, аутор, подмеће себе, део свог ЈА, личностима, ликовима у делу. Примећује се који је лик, тип, који је личност, карактер, да кажемо – фаворит писца. Подметање је сложен психолошки процес у психологији стварања, процес у настанку дела. Поистовећивање са ликовима. Слично је и у медицини – релација лекар - пацијент. Уживањавање у патњи пацијента. Познат је случај Максима Горког који често наводим. Описивао је да једна жена, лик извршава самоубиство забадајући себи нож у груди... Он је пао у несвест... На грудима му се појавио плик... Флобер каже: „Ја сам данас био љубавник, љубавница и ја сам био коњ.“ Дакле уживљавање... *Подметање* ликовима, личностима, своје ЈА... А правих, атипичних уметника, писаца то је Ја опште. Гете каже: „Ја сам колективно биће“. Шантић пева: „У мени живе душе милиона...“ Креативни проблем *подметања* је присутан и у глуми – дистанца глумац – лик који тумачи. Теоретичари глуме говоре да је боље да глумац има извесну дистанцу... Мирослав Лукић упркос свему има извесну дистанцу. Та дистанца је и важно питање у вези са жанровском толеранцијом. Ако Лукић не подмеће своје Ја ликовима, онда даје шансу томе да је дело аутобиографско, део породичне саге... даје шансу документарности... Одузима простор општељудском, свевремености, атипичности. Ипак и тако и тако ова књига је незаобилазна у изучавању живота и поетике Мирослава Лукића. Ипак, *подметање* као поступак у Лукићевој књизи жанровски је обогатило, дало јој је дубину и ширину. Рецимо грубо – прототипови су добили нешто од светских ликова, типова... Ето за ово тврђење ја сам позвао за сведоке (цитате): Гетеа, Флобера, Максима Горког... Па и Чехова и Сервантеса.

Познато је из поетике епског рада *епско свезналаштво*. Да у пуној мери је присутно и Лукић се упркос жанровској толеранцији и у духу *подметања* држи и, како је то речено ко зна кад, држи се „светиње приповедања“, једне „од светиња људских“. Држи се светиње приповедања иако је непосредни учесник, али и подмеће личностима своје богато ЈА. Ту је и псеудоним. Бела Тукадруз. Псеудоним – „жеља за промену имена“, „окружење тајанством...“

ПРВА ПОМОЋ

Мали Приручни лексикон

У овом уводном делу дајемо извесна објашњења да би смо помогли читаоцу у разумевању књиге, онога о чему говоримо. Нешто у смислу тумачења појмова.

Да не идемо у филозофију појма и врсте појмова само рецимо да ћемо овде навести неке садржине ствари које могу изазвати недоумице и нејасноће читаоца у вези, рецимо цензуром, у вези са књигом Алена Даласа *Како победити Словене*, комунизмом и трачом.

Но ево цитата из књиге Алена Даласа

Како победити Словене:

„Питање које неке мучи кроз векове. Неки од давних одговора: „Уништити им породицу“. Волим да цитирам првог човека ЦИА-е Алена Даласа: **„Словене ратом не можеш да победиш. Ми ћемо им дати лажне идеале и они ће сами себе уништити. Ми ћемо наћи истомишљенике, своје савезнике и помоћнике и у њиховој домовини. Честитост и поштење биће исмевани и сматраће се остатком прошлости. Подмуклост и дрскост, лаж и превара, пијанство, наркоманија, хомосексуализам, издајништво, шовинизам и међунационална мржња... Све ћемо то неприметно култивисати у свест људи“.**

Да би било још јасније и убедљивије ово о чему говоримо цитирамо др Љубодрага Димића из његове књиге *Живот саткан од тајни* (Благоје Нешковић), *Новости*, 21.2.2022.

„ИЗ ПОЛИТБИРОА је удаљен касније после посете Алена Даласа, шефа ЦИА-е, Титу. Наиме, Нешковић је у „Њујорктајмсу“ прочитао Даласову изјаву о разговору са Титом. На Даласово питање ако дође до рата између западних демократија и Совјетског савеза на којој страни ће бити Југославија?. Тито је одговорио да ће Југославија бити на страни запада. Та је изјава забринула Нешковића. Посумњао је у њену истинитост, па је отишао код Тита и питао га да ли је то стварно рекао Далесу да ће у случају рата између Америке и Совјетског савеза Србија бити на страни Америке и капитализма. Тито је потврдно одговорио. Нешковић се побунио, одузимајући му право да такву судбинску одлуку доноси сам, без договора са руководиоцима партије.

„Његове очи дивље мачке севнуле су зверском мржњом. Рекао је бесно: Ја одговарам за Југославију! Ја о њој одлучујем.“ Супротставио сам се. Разговор је био завршен. Знао сам да са њим последњи пут разговарам. На идућу седницу политбироа нисам позван. После неког времена позван сам да одговарам пред партијском комисијом на челу са Ђиласом.“

Читалац види из цитираног да је све код нас то успело: и пијанство, и наркоманија, и хомосексуализам и шовинизам и, и, и...

Питање цензуре и чињеница да је магистрални цензор била Америка, Запад. Но, ево *Новости* 20. децембра 2020. и Ивана Миладиновића: „Затим 20. септембра 1947. на сцену ступа Јавно тужилаштво ФНРЈ и забрањује лист „Јез“ због карикатура са „увредљивим карактером“. На ред долазе и филмови – „бункиран“ је документарцац

Радивоја Лоле Ђукића „Грчка деца“. Образложење да се овај филм не приказује је захтев америчке амбасаде јер „шири идеје комунизма“?! Лола Ђукић, човек који ће наступајућих шездесетих година, недељом увече поред малих екрана држати приковану целу Југославију, каријеру је почео неславно. И његов први играни филм „Језеро“ биће забрањен“.

Пазите - магистрални цензор 1947. тражи да се филм не приказује „јер шири идеје комунизма“. Да не тумачимо даље, само рецимо да се тражи да се „не шире идеје комунизма“ у комунистичкој држави. Сигурно све то договорено, уговорено можда и више од десетак година. Да „Црвени цар“ и његови поданици. Да не ширимо тему зна се како су прошли и пролазили они који су били против тога. Довољно је да се сетимо Голог отока.

КОМУНИЗАМ Наравно, да је кључни појам, термин комунизам и у нашем времену и у оквиру *Златног доба* које је у вертикали људског трајања. Узећемо најосновније о садржини и опису појма *комунизам* јер је у оптицају сасвим супротна употреба.

„...смењује капитализам. Бескласно друштво на бази високог ступња производних снага... Средства за производњу у директном друштвеном поседовању. Производња је планска...“

Нижа врста комунизма је социјализам. Још има трагова прошлости... итд, итд, итд.

Читалац ће да схвати шта говорим из овог што следи и из овога што је речено у претходним одредницама.

Партија се зове *Савез комуниста Југославије*. Савез комуниста је назив узет из Немачке 19. века. „Несврстана“ – Пазите! – Комунистичка, а несврстана. Извоз радника, сељака и интелектуалног пролетеријата у капиталистичке земље. Извоз „нашег највећег богатства“... Да – „роба“, потрошни материјал је народ, радници... Радничка класа је обогачена са „сексуалним радницима“, па богома и извозом беба...

И академици, и сви говоре и пишу да је то време комунизма. Ствари име добијају по садржини... Појам, филозофија појма. То о чему говоримо је суштинско питање науке, морала, па ко хоће и психологије и психијатрије. Каква употреба, злоупотреба појмова.

Посао за психијатра. Академици и употреба појмова?!

Пазите – академски таква патолошка употреба појмова и то пред лицем јавности, историје. Ташко је веровати да у томе није уплетен интерес – новчани, положај, објављивање радова...

БЕЛА КУГА „Комунистичка, социјалистичка СФРЈ“ и у њој влада Бела куга у комунистичкој, социјалистичкој СФРЈ влада Бела куга. Вероватно је сада врхунац Беле куге у распаднутим државама СФРЈ. Крвави распад уз помоћ „Милосрдног анђела“... Па да – уз небески народ иду и анђели и, и, и...

О свему томе, о Белој кути, чак говоре и наши академици. И ових дана се много говори о Белој кути и Европи. Но, мислим да о тој теми Његошев стих по дубини и ширини сву ту говораницу надилази. Он гласи: „Аравијско море све поплави“. Да – Запад увози „федер месо“ (мушки полни орган). Исток биолошки колонизира Запад.

У неколико мојих књига говорим, узгред, о томе да Запад интегрише земље које су ближе Русији, Кини, Истоку... Ако дође до сукоба те земље са бар за класично копнено ратовање на удару. Дакле, Запад их спрема за грдне погибије... Да, јесте: „компромис“... КиМ... 1244... Устав... враћање избеглих... враћање имовине... референдум... Савет безбедности, САД – Србија – Европа... Да, мера: „Ја да не будем крив што се предаје Косово и Метохија“. Да, мера културног рата... Чување позиција... Ресурси Косова и Метохије кажу већи су од ресурса Србије.

АЛХЕМИЈА ТРАЧА Мислим да овом нашем Лексикону неће сметати одредница о *Алхемији трача*. Напротив одредница *Алхемија трача* и те како је помогла у животу титоизма, животу „самоуправног социјализма наших боја“, социјализма који се посебно свиђа филозофско-књижевној протуви Сартру – интимусу „друга Тита“ и Дедјера.

Језе ужеглог ужаса самоуправљача...

Виц гласи: „Исо и Суљо отишли на Месец... И једног дана Исо каже: „Суљо! ‘Ајде да заснујемо живот на Месецу“. „Како“, каже Суљо, „кад смо мушкарци?“ А Исо ће: „Ево ја ћу да ти држим самоуправну конференцију док не попиздиш, па ћемо онда да правимо децу“.

Алхемија трача – живо блато рекла-казалости попрскано крвљу и глупошћу и заливано логорејом.

Да, на свим нивоима држава и Глобалног села. Сада Алхемија трача захваљујући нано, квантној IV технолошкој револуцији. Читаоче, укључи било који ТВ... Отвори било које новине и чућеш, прочитаћеш трач у алхемијској модерној бирократској мистификацији на нивоу Глобалног села или било које селендре. Да – крвава алхемија трача и у служби Беле куге и у крајњем онога што каже Његош: „Аравијско море све поплави“.

* * *

Наши „интелектуалци“ кад употребљавају појам комунизам означавају време „Црвеног цара“ и „црвене буржоазије“, време „несврстаности“ на светској сцени. То је време крваво...

Подметање као поступак, техника уметања, али и подметање у оквиру специјалног рата и идеје „како победити Словене“, Исток, комунизам. Подметање титоизма је средство рушења комунизма па и средство за распадање СФРЈ. Средство у коме се у „жутим кућама“ касапе деца. Наша елита употребљава појам комунизам у духу књиге шефа СИА-је Алена Даласа *Како победити Словене* и идеја Бжежинског, а не у оквиру идеја вертикале људског трајања – **Златног доба**. Наша духовна елита болује мало од логореје, од „салате говора“. Она је у служби антикомунизма, анти Кине, анти Русије. Наша духовна елита је омађијана у разним нивоима и облицима бирократских мистификација и ситним власништвом јер њима је недоступно крупно власништво јер је оно стицајем историјских околности резервисано за криминалце...

Наш класни крш – пти буржоа, филистри, малограђани, ћифте, бакали, пиљари интелектуални чији је домет „плаћен дисидент“.

Наше време и у њему друштво од врха до дна су поданици – нека врста машина физиолошких за рекла-казала, за алхемију трача. Било шта да ставиш у ту машину па и нешто социјално најнеутралније претвориће га у рекла-казала производ. Метафизика,

рекла-казала трач на квантном нивоу... Да, јесте: груба и танана подметања у животу, подметања од којих сам учио, Ја и моја божанства: „Сенилни Деликвент“, Ђаво, бог критике МОМ, Голешка богиња... Општи крш подметања.

Подметања

Овде је нужно бар нешто рећи у вези са филозофијом *појма* уопште да би се разумео појам *подметања* у креацији и посебно у вези са креацијом у књижевности, песништву. Често се говори о креацији књижевника. „Да се завири у лабораторију писца“, „у радионицу“. Занемаримо филозофију појма па само рецимо да „појмове можемо делити на појединачне, посебне и опште, затим позитивне и негативне, јасне и нејасне, конкретне и апстрактне“.

Подметање у оквиру књижевно уметничке креације је и посебан општи и позитиван. За упућене он је јасан а и конкретан и апстрактан.

Подметање за неупућене је етички, морални појам... Нарочито употребљаван у новинарству, у животу модерних бирократија глобалног села – бирократија царство живог блата рекла-казалости попрсканог крвљу и глупошћу. Модерна бирократија алхемије трача о којима често говорим у мојим књигама. Алхемија трача заливена логодијарејом.

Наравно и у свим уметностима је на различите начине присутно *подметање*. Сетимо се поетике покрета, праваца, струја, група.

Аутори грађевина су архитекте. Али у архитектонским креацијама „подметнуто“ је у виду стилизације ко зна чије и какве ствари од народне архитектуре до модерне. Да, у питању је еклектичност, па и еклектицизам. У филму... Често наши аутори кад им се замера еклектицизам они једноставно кажу да критичар каже еклектичност.

Наравно, *подметање* је присутно у свим врстама уметности па и у примењеној.

Подметање је уметнички законит поступак у коме писац, аутор, подмеће себе, део свог ЈА, личностима, ликовима у делу. Примећује се који је лик, тип, која је личност, карактер, да кажемо – фаворит писца. *Подметање* је сложен психолошки процес у психологији стварања, процес у настанку дела. Поистовећивање са ликовима. Слично је и у медицини – релација лекар - пацијент. Уживававање у патњи пацијента. Познат је случај Максима Горког који често наводим. Описивао је да једна жена, лик извршава самоубиство забадајући себи нож у груди... Он је пао у несвест... На грудима му се појавио плик... Флобер каже: „Ја сам данас био љубавник, љубавница и ја сам био коњ.“ Дакле уживавање... *Подметање* ликовима, личностима, своје ЈА... А правих, атипичних уметника, писаца то је Ја опште. Гете каже: „Ја сам колективно биће“. Шантић пева: „У мени цвиле душе милиона...“ Креативни проблем *подметања* је присутан и у глуми – дистанца глумац – лик који тумачи. Теоретичари глуме говоре да је боље да глумац има извесну дистанцу...

Мирослав Лукић који је и у овој књизи упркос свему има извесну дистанцу. Та дистанца је и важно питање у вези са жанровском толеранцијом. Ако Лукић не подмеће своје Ја ликовима, онда даје шансу томе да је дело аутобиографско, део породичне саге... даје шансу документарности... Одузима простор општељудском, свевремености, атипичности. Ипак и тако и тако ова књига је незаобилазна у изучавању живота и поетике Мирослава Лукића. Ипак, *подметање* као поступак у

Лукићевој књизи жанровски је обогатило, дало јој је дубину и ширину. Рецимо грубо – прототипови су добили нешто од светских ликова, типова... Ето за ово тврђење ја сам позвао за сведоке (цитате): Гетеа, Флобера, Максима Горког... Па и Чехова и Сервантеса позивам у својим књигама.

Мозак... Да мозак браће Лукића... Мој мозак ако је мој и свих креативаца је нешто од „колективног бића“, нешто од „душа милиона“. Такве је структуре да данас може бити мозак коња, љубавника, љубавнице, самоубице. Може бити усамљеника који говори о животу Ђавола, Бога, Голешке богиње, бога критике – МОМА...

Верујем, дубоко верујем да све ово што говоримо о мозгу се односи и на мозак Мирослава Лукића – Бела Тукадруза као „колективног бића“ па и полиграфа који је и есејиста. Односи се и на мене, на мој мозак есејисте. Но, ево из *Краћих огледа 7* са 105-106. стране. Узима Лукића јер у овој књизи и рад о њему – *Шта сте ми урадили*.

Припремамо читаоца за разумевање другог рада у овој књизи.

Мој мозак, ако је мој

Да – јежи нас помисао на то да смо *нешто* у вертикали људског трајања, у вертикали вероватно милијарде година. Јесте – борим се да не кажем *светлосних година*. „Стварност свега“ и „мој мозак“ у њој.

Ипак, људско трајање... Тренутно време 21. век. 2021. Један вид рачунања времена...

У књизи *Краћи огледи 6* објавио сам рад о томе *Како сам објављивао*. Заборавио сам да нешто кажем о мозгу. Заборавио – ствар за психијатре и психологе. Ево овде допуњавам тај мој рад.

- Негде до 35. године сам месечарио. Сомнабулизам. Сан... Шетање... Хистеричног порекла... Моје сећање на мој сомнабулизам изгледа да је део полубудности, крај... Свест о томе и посебно да могу да паднем кроз прозор. Од 1968. живим, станујем у Новом Београду, IV спрат, без лифта. У сећању ми је да долазим до терасе. Колеbam се да ли да изађем на терасу. Нека полусвест да могу да погинем. Од тог времена ја не знам да ли месечарим.
- Још је важно у вези са мозгом следеће. Вероватно сам имао око 5-6 година на селу. Неко дрво – жбун далеко од дворишта педесетак метара. Знам да сам се попео. Када сам се освестио лежао сам и схватио да сам ја пао са дрвета – жбуна и онесвестио се...
- Имао сам и јадан „испад“. Био сам са женом... Помрачење свести трајало је од 10 увече до сутрадан око 8-9. Наравно, отишао сам код психијатра... Разговор... Причам му шта се догодило. Он ме гледа, слуша и пита: „Је ли Вас то много забринуло?“ Ја одговарам: „Па јесте... Није баш много.“ Он ме и даље гледа... Преписао ми је неке таблете. Употребљавао сам их по рецепту. Ето, од онда је прошло 50 година.
- Једном у животу негде око 50. године заболела ме је глава. Пробудио ме је пулсирајући бол. Ако је и то важно сада у овим годинама имам све зубе осим два умњака. Ето, зуби су близу мозга...
- Једном сам у аутобусу у јутарњим сатима имао благу несвестицу. Што се каже: збијени као сардине. Мириси, помешани...

- Неки умор сам осетио баш од читања... Наравно превазишао сам га за десетак дана.

Читалац се пита: Шта то све има везе са *Хагиографијом Сенилног Деликвента*? Има везе у вези са евентуалном аутобиографијом па и могућношћу да све то мени подмеће Ђаво или баш Сенилни Деликвент. Но наставимо даље са подметањем.

Физиолошка радост у телу

У вези са писањем и читањем мојим могу да кажем да ја за време читања и писања осећам у телу неку физиолошку радост. Неко миље... Наравно са годинама та радост, тај полет је, да тако кажемо, испошћен, губи сочност и што је посебно мучно и вероватно ће бити болно... Ко зна како ће завршити. „Мозак је високо организована материја која зна да мисли“ (Лењин). Књиге о мозгу. „Јединственој структури у стварности свега“.

Да – књиге и књиге о мозгу. Неке сам и читао Но, овде је реч о томе да кажем нешто о мом мозгу крајње елементарно о здрављу. Знаци који говоре објективно о духу те структуре. О духу вертикале хиљаде, па и милиона година.

Ето и мој мозак и „ЈА“ умешало се то у трајање у људској вертикали, али на специфичан начин. Скоро на апсолутно прећуткивање уз помоћ мог тридесетогодишњег ћутања, необјављивања књига.

Да – све то о чему говорим речено је у мојим књигама. Преко 60 књига.

И моје тело мисли, осећа, машта, има вољу. На физиолошком нивоу. На нивоу квантно, нано... На хелијском нивоу...

Мислим да је та „високоорганизована“ материја веома раширена мојим телом. Пропусне су границе између интелигибилног и интелектуалног.

Интелигибилног има и у самој „високо организованој материји“ (мозгу), али и степени интелигибилности у органима, широм тела нису исти.

И те како у писању мојих огледа, покушаја, есеја у сфери стварања учествује и тело и то пре свега на интелигибилном нивоу нарочито у осећањима и машти... Изгледа мало се ја мешам у то. Но можда би било боље да се мешам, боље и за мене као аутора, али и за читаоца... Можда губим контролу над заумним врућама.

Биохемија мозга. Биохемија мишљења, маште, осећања и воље. Чулно, телесно мишљење. Квантно, нано...

Мислим да је у мозгу магациониран и процес настанка и „развитка“ језика као „куће бића“ (Хајдегер). У телу и мозгу су сачуване све информације. Оне се показују човеку у сновима – „мед сном и мед јавом“, у „плетисанкама“, у „снохватицама“ па и у патологији мозга као и у душевним поремећајима. Посебно је важно да се тајне у мозгу и телу показују и у креацијама научника и уметника. Биохемија мозга кроз милионе година... Од рике до речи...

Мислим да „плаћени дисиденти“ и сви они који не пишу у складу са истином, у складу са моралом својим, доживљавају противуречности у телу и мозгу и те противуречности им разарају мозак, срце и друге органе.

- Мозак човека је меко, розе-сиво ткиво које по форми и облику подсећа на орах.
- Људски мозак у секунди обради 38 хиљада трилиона операција.

- Тридесет грама сперме садржи између једног и осам милијарди сперматозоида.

Шта ми све ово треба?! Квантно, нано. Ове и овакве бројке о „високо организованог материји која зна да мисли“, о „јединственој структури у стварности свега“. Све ово и светлосне године и ја у свему томе.

Ако сам ја Лукићев критичарски... есејистички тип, лик, карактер, Херој... (негативни, позитивни) онда он из свог богатог лирског, епског, драмског ЈА, из свога колективног бића, из рудника где „цвиле душе милиона“, из могућег духа – душе Горког, Флобера подмеће мени – његовом јунаку есеја живот усамљеника, осамљеника; подмеће психологију самоће која се даје на креацију деструкције, на деструкцију самога Ђавола, Бога.

Наравно сам доказ *подметања* налазимо у самом раду. Доказ законитог креативног подметања, поступак писаца и других врста уметника.

Законитост коју управо показујемо и доказујемо – Шта радим ја док ово пишем? Ја подмећем Мирославу Лукићу. Олакшава ми то што ја *подмећем* Бела Тукадрузу. А Бела Тукадруз је псеудоним – лажно име, дакле подметнутих, измишљених жеља за променом имена. Због опрезности. Тајанство којим се окружује... Да – мистерија...

Ето ова врста мистерије, „мистицизма“, псеудоним познат је још у антици. У ренесанси, у 19. веку, а данас су ретки.

Ето наш Мирослав Лукић кога су многи издавачи због мистицизма одбили има псеудоним Бела Тукадруз. Богат је Бела Тукадруз експлозивним поетским црним рупама. Једна од њих је у његовој књизи „Па шта ћеш сада?“. Обично питање које је у мени изазвало цео обимнији рад.

Ево слично се догодило и са питањем у раду Лукићевом са питањем које старији Лукић, сада *Бела Тукадруз* поставља нашој књижевној, песничкој елити; уредницима у главним ондашњим издавачким предузећима. Да - припремам читаоца за рад о Мирославу Лукићу који је у овај књизи.

Већ доста говорим о инфраструктури за *Подметање* и у животу и књижевности као законитом поступку, законитој техници, изразу, део стила у ширем смислу. Треба рећи да су подметања нешто својствено о у другим уметностима па и у примењеној уметности. Наравно ја се ограничавам само на белетристику, уметност речи...

А ти, пише одломака хагиографије

Ја кажем да бог критике МОМ узима моје име и презиме за свој псеудоним... Наравно мудри читалац каже: „Претерао си у *подметању*, у придржавању законитог књижевно-уметничког поступка, израза“. Олакшавајуће је за Мирослава Лукића - Бела Тукадруза то што је он полиграф а ја есејиста, неке врсте.

МОМ - бог критике у тренуцима интимности ми каже: „Мрки, бре, претерујеш“. А мој Бог, мој Ђаво, моја Голешка богиња ме охрабрују. Неће да чују за паганца МОМА.

*

Ето из „колективног бића“ свога Мирослав Лукић – Светлиша узима нешто од психологије самоће, усамљености, одбачености да протумачи психологију стварања

аутора књиге *Прилози за биографију Ђавола* па тиме и *Прилога за биографију Бога*, па ко хоће *Голешку богињу* (нашу Велику мајку, Косовку девојку на Булевару револуције).

Уживљавање говори о томе да писац као „колективно биће“ мора имати дистанцу ОН – ЛИК. Случај Максима Горког говори да је писац (Горки) изгубио дистанцу онлик који описује где жена извршава самоубиство забадајући себи нож у груди. Да кажемо Горки је претерао у уживљавању и повратак у реално ЈА је искомпликовао... Пао у несвест... плик на грудима где је замислио да забада нож.

Мислим да тај проблем уживљавања имамо и у релацији лекар – пацијент... Уживљавање у патње пацијената... Имамо и креативни проблем и у глуми: дистанца улога – глумац. Већина режисера, редатеља сматра да је боље да глумац, глумица има дистанцу ОН – ЛИК који тумачи. Већ смо о томе говорили.

Да – све ово о чему говоримо је и те како допринос тумачењу законитог поступка у уметности *подметања* а посебно подметања као израза, поступка, технологије код полиграфа као што је Мирослав Лукић у родовима и врстама.

Неки кључ за *подметање* као законити поступак писаца, закониту технологију... Налазимо у часопису *Браничево* 1-4/2021. год. Други део поменутог *Браничево* – О Бела Тукадрузу. Неки кључ за узроке самоће, неке од узрока за самоћу и јад младог Беле Тукадруза, младог Светлише који уноси светло у таме живота па у неким својим књигама уноси светла и у таме смрти... Са – *Реквијем за Гђ. Икс...* Експлозивно набијена лирска црна рупа – необично-обично питање: „*Па шта ћеш сада?*“

Две различите структуре, склопа духа-душе Мирослава Лукића и моје – Миодрага Мркића. Мирослав Лукић – Бела Тукадруза покушава да објави. Пазите: нису му објавили поете, писци, уредници због мотива мистике. Да - чувари режима и „лика и дела друга Тита“. Мистика и жаришта бирократских мистификација – „самоуправно несврстана СФРЈ“. Такозвана комунистичка... Какав бућкуриш идеолошки, а тек у пракси: извоз радника, сељака и интелектуалног пролетеријата у капиталистичке земље.

Одбили штампање због мотива мистике. Шта би тек урадили са делом у коме је мотив „црвена буржоазија“ и „Црвени цар“... Какав је ту „мистицизам“.

Лирска структура духа – душе Бела Тукадруза рецимо грубо, све одбације кроз горку самоћу, кроз самовање. Но, он је и лиричар који је и полиграф.

Моја рекација је другачија. Мој дар есејисте ми не омогућава много да подмећем личностима о којима пишем. Наравно рад ме спашава... Дијалози са Богом, Ђаволом и, и, и... Дакле нисам био сам. „Није сам“ – лудило. Оно о чему сам мислио, писао било је живље од живота. Да – тридесет година нисам објављивао. И, ево тридесет година сам пређуткиван па и од оних о којима сам писао.

Но, увек на уму: степен развитка и специфични услови. Наравно то важи за мене па и за Бела Тукадруза и његовог брата Александра Лукића. Наука уопште има шта да тражи и каже о књигама браће Лукића. Ето колико-толико у мојим радовима о њиховим књигама то показујем. Па и модерна наука у вези са квантном, нано књижевношћу. Њихова *подметања* су у тананој структури мотивацијског система дела на пример код Бела Тукадруза *Реквијем за Гђ. Икс* и Александра Лукића *Маестро Пер Пјетро*.

Моје веома значајне књиге, радови су управо књиге о књигама браће Лукића. При писању о њима осећам слободу духа – душе, полет, изазов за, мислим, креативна *подметања*. Осећам сигурност као кад *подмећем* Богу критике МОМУ.

Да – свесна и несвесна *подметања* ко зна из којих живота заумних вруља; из мешања раса, народа... Мешања на нивоу кванта женских јајашца и хорде сперматозоида само у једном ејакулату... Увек на уму: степен развитка друштва и специфични услови.

На уму нано – квантност и околности у вези са класним и националним. Околности квантности (нано) и у диференцијацији *паметан* и *мудар* код старих Грка и аутора последњих па и данашњих наших, међу њима и Лукићи – Светлише.

Писац књиге, аутор, он је за „стварност свега“ која је „дата“ у књизи. У тој „стварности свега“ Бог-писац између осталог *подмеће* личностима и главном лику – хероју истине и „истине“, али и они Богу *подмећу*. Као што се зна постаје различити богови, божанства, па и задужени за поједине родове књижевности. Речено је : „Свако има свога Бога“, своје богове. Вероватно сам ја у тој приватизацији богова божанстава отишао далеко. Наравно понешен полетом „црвене буржоазије“ у дивљој приватизацији, отимачини ја неспретан докопао сам се будући да нисам успео да се докопан новца, имања, куће; докопао сам се неких божанстава, неког крша са васељенског сметишта богова и ђавола. Докопао сам се бога „Сенилног Деликвента“ и добродрежећег Ђавола који се залепио за „Сенилног Деликвента“. У тој отимачини здипио сам нешто као Голешку богињу – Косовку девојку на Булевару револуције, нашу Велику мајку. У мојој сенилности мислим да сам успео да паганац МОМ – бог критике пише под псеудонимом Миодраг Мркић.

Ево у 90. години толико ја разазнајем у вези сам са *подметањем* – легитимном техником, поступком код писаца. Не знам колико ће ово што говорим у овом раду разјаснити *подметање* као поступак, технологију, а колико ће још више унети пометњу и неразумевање.

Сигурно да је веома важан, значајан део ове књиге за разумевање *подметања*, део на крају *Есејиста Миодраг Мркић*. Тај део се налази у више мојих књига. У том делу је укључен и поступак *подметања* и песник древне Кине са песмом *Радостан крај обале*, песма из 8. века п.н.е. Ту је и Стивенсон - претеча Фројда... Да – *Есејиста Миодраг Мркић* доста значи за разумевање теме Ја и подметање.

Но, кључни у подметању су моја приватна, лична божанства: мој Бог (Сенилни Деликвент), Ђаво (син и брат Бога), Сотона, Бог критике МОМ – паганац који узима моје име и презиме за свој псеудоним. Мало је умешана и моја новокомпонована Голешка богиња (наша Велика мајка, Косовска девојка на Булевару револуције).

Читање и подметања

Како сам и колико читао *Стари* и *Нови завет* тешко је рећи. Знам да реч религија значи обавеза. Знам да почиње са Бог је створио човека од земље и да га је „казнио“, обавезао да се рађа и да ради у зноју лица свога. Знам да се у Јеванђељу Јовановом каже да не ваља да „радници граде палате, а да други живе у њима“.

Не рађамо се. Какав је то „зној лица свога“ „црвене буржоазије“ која док си ударио дланом о длан постали су црвени бујери, трула буржоазија...

Ја мислим да свако богослужење треба да почне са: Рађање... и у „зноју лица свога“ и да радници живе у кућама које граде.

Од почетка хришћанства је почело да се дели из економских класних разлога.

Маске су неслагање око теоријских, духовних разлика. Сада има 4 званичне вере и ко зна колико секти. Део те поделе је и светосавље које се и сада дели као цело православље. Увек је у питању класно, експлоатација. Увек се користи у класно-експлоататорским стварима и национално. Наравно – увек на уму специфичне услове и степен развита.

У тему поетике *подметања* спада у некој мери вредновање и превредновање. О тој теми објавио сам и књигу *Превредновања*.

Чињеница је да сам 30 година био пресато да објављујем и ево 30 година ме прећуткују. Све је то неки вид подметања.

Првоботна, примитивна књижевност (и уметност) је усмено у функцији рада и религије вредновања и превредновања свега утилитарног. Наравно подметање је увек утилитарно. Ево и прва моја *подметања* у овој књизи су утилитарне за аутора и за тумачење појма ЗЛАТНО ДОБА...

И подметање је у домену „културе сећања“ као и „културе заборав“. Мене посебно негује „култура заборав“. Због тема, посебно увези са *Сенилним Деликвентом* у „култури заборав“ ме узима црква, упркос томе што је „Сенилни Деликвент“ и његово божанско окружење у сфере приватног, и не само то но личног Бога. Не знам да закони и устав забрањују поседовање личног бога. Знам да је приватна својина „загарантована“, „неприкосновена“ и „светиња“. Ништа немам од приватне својине осим стана и пензије.

Објавио сам 62 књиге. Неколико десетина писаца о којима сам писао прећуткују ме у својим библиографијама... Грубо избегавају да ме сретну.

Ето у некој самоодбрани радујем се сваком новом прећуткивању, јер то подметање њихов је знак а и мој знак у њиховом немо *подметању* мени као аутору. Њихово прећуткивање је људско подметање са хтели не хтели поетичким импликацијама. Не признају ме за њиховог... Наше, ваше, ничије, свачије време... Да „свачије“.

Како сам дошао до мог бога

ИЛИ

Како је тај бог дошао до мене

(У вруљама божанског подметања)

Неки филозоф је рекао: „Бог је сенилни деликвент“. Да – ја сам у *Прилозима за биографију Бога* и *Ђавола* довео „Сенилног Деликвента“ овде баш код нас; код „небеског народа“, „помазаног народа“, „који не зна да мрзи“, али брзо учи, код „лудог народа“... који се три пута љуби и, и, и...

Ето, описујем догодовштине Бога и *Ђавола* заједно са мнош... Догодовштине и филозофске, и религиозне, и социјалне итд. „Кућа бића“ – језик и Бога и *Ђавола* и Голешке богиње је вулгаран. Не знам да хришћанство забрањује „вулгарне речи“. Не знам да је хришћанство имало класицистичко јединство тона. Не знам да постаје забране жаргона...

Није занемарљива ни чињеница да многи песници, умни људи и обичан свет кроз време тражи да дође Бог па и *Ђаво*. Траже директан долазак не у куртоазну посету неопипљиву у директном сусрету.

Посебно им је испуњена жеља, али у заједничком боравку Бога и Ђавола (Сина и брата Бога, Креативца). Посебно испуњење је у томе што је Ђаво Креативац.

Као неки додаток, не знам да ли им се свиђа: Са нашег Олимпа – планине Голеша наши богови су послали Голешку богињу, нашу Велику мајку да у Београду пробуди свест о Косову. Мислим да те свести има доста у речима патријарха Иринеја. Треба да кажем да су Мој бог, Мој Ђаво и Моја Голешка богиња моји интимуси. Ја сам упао у закулисне Васељенске па и шире радње... Ето пагански Бог критике – МОМ узима моје име и презиме за свој псеудоним. На крају не знам да су игде у свету забрањени речници жаргона.

„А ти?“ – пита се читалац.

Ја 30 година нисам објављивао... Можда сам био гневан на Бога па и Ђавола. Имао сам своје разумевање Библије па и самог њеног почетка... Хтео сам да искалим бес. У целу ствар се умешало и Косово па и мит... Бедно провидно слугарање Западу... Ето моје књиге, њих преко 60, говоре доста о томе.

Међутим изврстан верски легитимитељ за моју садржину три есејистичке драме даје ми и нешто из хришћанства, православља и ко баш хоће из светосавља.

Но ево цитата из књиге Љубомира Ранковића *Ево човека. Светац дечијег срца и осмеха, Светопис* патријарха Павла.

Напротив, показивао се као сапатник, делећи моју немоћ у поимању узвишених тајни, а онда се трудио да све објасни и што више приближи. Али то све некако детиње топло, без напетости, једноставно, кроз рад, кроз игру. Увек би говорио у множини: „Тешко је нама ограниченим и огреховљеним људима да разумемо узвишене Божје планове и тајне“. Видевши да радо помињем омиљеног писца Достојевског, често би подсећао на његове речи: „Бог само мучи“. Толико је у разговору пленио добротом и уважавањем, неком чудном детињом чедношћу и срдачношћу, да сам га на моменте, усудио бих се рећи, осећао као друга у игри, брата, драгог човека из комшилука, блиског пријатеља. Једноставно, он је био светац дечијег лица, душе и осмеха.

Једне године, крајем седамдесетих, не сећам се више које, највише смо се бавили изреком једног светитеља кога је цитирао Павле Евдокимов, не поменувши његово име. Светитељ је дословце рекао овако: „Видиш, синко, уколико би умео да се играш са Богом, десило би ти се нешто најдивније. Сви Га узимају исувише озбиљно, услед чега Он испада убитачно досадан. Играј се, синко мој, са Богом. Он је најбољи другар у игри“.

Хераклит, „о Богу као дечаку који ствара свет играјући се тако што баца коцке“...

Ето, ако може Хераклит и патријарх Павле то да говоре шта говоре, могу и ја да по жељи Булатовића и Бећковића доведем Бога и Ђавола и да се играм са њима, па и Голешку богињу која брине о Косову и Метохији.

У својој препотентности кажем да „сам умео да се играм са Богом“ и да ми се „десило нешто најдивније“. Не „узимам то сувише озбиљно“ и код мене није „убитачно досадан“... Да, каже: „Играј се, синко мој, са Богом. Он је најбољи другар у игри“. И јесте. Бар овај ме је ценио.

Патријарх Павле је „сматрао да је изрека веома смела и слободна“. За мене као својеврсног Не(верника) изрека и моје три књиге нису смеле. А и, како би рекла моја покојна мајка, „памет ми не смета“.

Питање је просто: Да ли ће Бог, па и Ђаво, па и Голешка богиња, да ми узму за зло? Неће ме третирали ни као заблуделог сина.

А ЈА? У гужви сам искористио да приватизујем Бога и Ђавола и да створим нову нашу Голешку богињу (нашу Велику мајку, Косовку девојку на Булевару револуције). Други су приватизовали народ, државну имовину или имовину тајкуна од пре једног века... У гужви где су постојале сенке „црвеног цара“ и пракса „црвене буржоазије“ чији је пут осветљавао „Милосрдни анђео“... Да „небески народ“, „помазани народ“ иде путем који осветљава „Милосрдни анђео“. Цар на земљи, Бог на небу. Анђели гастарбајтери у земљи „небеског народа“. Ту је и „отац васколиког српства“, па и „српска мајка Дафина“. Наравно „црвени цар“ и „црвена буржоазија“ су прво приватизовали марксизам-лењинизам и тако се обогатили.

Не верујем да је Богу и Ђаволу стало до тога да се прегењају са сенилним старцем. Верујем да је и Богу и Ђаволу све то што се дешавало око њих досадно, тривијално. Чак мислим да им је то шта ја радим симпатично. Богу атрактивна моја наивност која се види у томе да сам се спанђао са Ђаволом, његовим братом и сином да се спрдамо са „Сенилним Деликвентом“ и то баш у Србији. Тиме оба показују да цене Србију.

Да – у мојој метафизици је у основи ствари релација органско-неорганско. Интелигибилност неорганског... Граница органско-неорганског је интелигибилност.

Од нано, квантног до мозга – „високоорганизоване материје која зна да мисли“ (Лењин о мозгу). Све то у телу, у целом телу Човека – „круне живота, живог“ (бар се тако мисли и каже). У некој другој логици можда је „круна живог, живота“ вирус, бактерија или нешто између живог и неживог. Све ово што говоримо је са становишта човека и садашњег његовог знања и незнања.

И Богу и Ђаволу је занимљиво моје кретање у вертикали интелигибилно-интелектуално. Они су моји и њима је занимљиво моје кретање у несвесном, подсвесном, предсвесном и свесном... Чак и кретање у заумним врућама. Ту је и сан...

„Откуцаји срца фетуса су два пута бржи него код одрасле особе“.

„Више од 100.000 хемијских реакција се деси у мозгу сваке секунде“.

Ћилкошка метафизика, популистичка, има своју примену и у урбаном фолклору, и у „поезији“ самоуправној-несврстаној темпоралне неутралности, и у криминалу. Да – и у цензури коју спроводе стране амбасаде нарочито америчка („да дело не садржи идеје комунизма“). Са популистичком метафизиком се ишло на ратишта. Са идејом ыилкошке метафизике на уснама гинуло се. Али као и у време Хомерових спева довлачио се плен са ратишта сада са камионима, аутомобилима. Ратни тајкуни употребљавају ыилкошку метафизику „небеског народа“. Исту метафизику употребљавају и „поете“ и „прозни писци“, и филмације и сликари и, и, и...

Зашто ме прећуткују?

Објавио сам преко 60 књига есеја. Колико знам ни о једној није нико писао. Можда су о неколико књига објављене рецензије уз књигу. Ни за време актуелног титоизма, а ни после. Да – и после Тита Тито. „Црвена буржоазија“ и „црвени цар“.

Србовање је у јеку. Србовање као средство антикомунизма, анти Русије... Средство – *Како победити Словене*. Да књига шефа ЦИА-е Алена Даласа.

Ево конкретније нешто да кажемо. Узећемо професора Драгољуба Симоновића. Он је објавио више књига заиста о српском националном бићу. Неколико хиљада страна, па и директно о Косову и косовској легенди...

Рецимо још да је његова економска књига преведена на кинески у 4 милиона и 200.000 примерака објављена. О осам његових књига објавио сам осам есејистичких књига. Симоновићеве књиге су више студије, за разлику од мојих. Његове књиге имају квалификоване рецензенте – докторе наука... Наравно његове књиге није објављивала САНУ, ни СКЗ.

Опет Ја и Бог

...Гете није волео да има посла с „богом“, та реч је изазивала у њему зловољу, осећао се свој једино у људскоме, а управо та човечност, та еманципација уметности од окова религије, чини величину Гетеову. Ни стари класици, па ни Шекспир, не могу у том погледу да се с њим мере...

Ф. Енгелс, Положај Енглеске, („Немачко-француски годишњак“, Париз 1844), Целокупна дела Маркса и Енгелса, од. I, св. II, Берлин 1930, стр. 428.

Ја у вези са Богом немам те муке, проблеме... Па да, ја нисам Гете, нисам ни Шекспир. Енгелс даље каже, Енгелс у вези са књигом Грина о Гетеу – „најсјајнији пример о томе да је човек раван немачком малограђанину“.

Можда да искористим стихове Гетеа које наводи Енгелс, стихове који сликају наше сада и овде:

„Што ми одскора у свету томе
Анархија толико прија?
Што свако живи по ћефу своме,
Те се тиме користим и ја“

Ето Гете не може тек тако да употреби „бога“, а ја могу. Што би рекла моја мајка Роса: „Можеш ти. Сигурно – памет ти не смета“. Да – ја у ђилклошкој метафизици сам интимус са Богом и Ђаволом. Хришћанским Богом о Ђаволом. Ко хоће – са православним, светосавским. Ето како се од светосавског у последње време стварају нове вере.

Мало ми је било то па сам измислио и Голешку богињу (Косовку девојку на Булевару револуције, нашу Велику мајку) на нашем Олимпу – Голешу.

Много сам се осилио – побудалио, поаветао. Створићу мој Олимп. Ту је и „отац васколиког српства“. Станиште, мој Олимп – IV спрат. Без лифта... 14 стан 18. Тешко да ће ко да се усуди да се пење без лифта.

И – „...поредак манифестације...“ Божанства...

Читалац зна из књига, из богоугодних романа, да се говори да главне личности, карактери, мушки или женски у једном тренутку свог живота „окрећу Богу“. „Окрену се Богу...“. Овде у мом случају можемо рећи да се Бог окрену мени. Каже се: „Бог га видео“.

Заиста, Бог, сад мој Бог, „окрену се мен“ и „Бог ме видео“. Овде ћу испричати како се то десило, како ме Бог видео, како се окренуо мени и постао мој приватни Бог, мој лични бог.

Читалац зна да кроз људско трајање хиљаде и хиљаде година постоји много богова, божанства злих и добрих. *Читалац мора имати на уму да су „Богови некад живели заједно са људима“*. Овај мој рад, па и моје три есејистичке драме: Прилози за биографију Бога, *Прилози за биографију Ђавола и Голешка Богиња* (Наша Велика мајка, Косовка девојка на Булевару револуције) показују нешто од тога како богови и људи живе заједно, бар у времену у коме ја живим и где живим.

Читалац још мора имати на уму: „Богови су вечност задржали за себе, а човеку су дали смртност, па су опет несрећни“. Богови, као и људи, баве се *подметањима* између себе али и подметањима људима, човеку. Ту су разна подметања у виду искушења. Но да не ширимо тему.

Овде и сада је важно да кажемо да се баве *подметањем* у песништву, уметничкој књижевности. Можда се то најбоље види у епопејама националних књижевности. Но поступак *подметања* је законит у поетикама па га може применити и будан Хомер, а не само кад „дрема“ као и било које шкрабало као на пример ЈА. Чести писци, песници у *инвокацијама* зазивају божанства, музе, да им дају моћ да опишу оно што желе.

Ето, овде мој Бог „ме погледао“, „видео“... Мени се десило непосредно да ми Бог помогне у *подметању* да опишем и саму технологију подметања. Да ми помогне чак и у описивању крваве отимачине, приватизације, људскости па и саме приватизације Богова, Божанстава, Ђавола и паганског бога критике МОМА, па чак и стварање нових божанстава.

Богови и људи заједно... Да – део идеје о *Златном добу*. Ето техником, поступком **подметања** остварујем ту идеју. Са мном су МОМ (паганац, Бог критике). Ту је и моја новокомпонована Голешка богиња. Да, наш Олимп – планина Голеш на Косову. Мој Бог створен по идеју филозофа који је рекао да је „Бог сенилни деликвент“. Ту је и Ђаво. Књиге постоје о броју Ђавола. Ето, мој Ђаво је неки прилог том броју Ђавола који је син и брат Бога.

Мој Бог – „Сенилни Деликвент“ је завидљив. Није сигурно да су Платон и Пушкин писали о завидљивости. Но он се распада од завидљивости. Ето – он завиди, завиди и када се умори, он заспе, али претходно навије сат да га пробуди у 6 и 30 и 5 секунди и да опет завиди. Нарочито се околио на „бардове небеског народа“. плаћене дисиденте. „*Сенилни Деликвент*“ и друг, господин, брат, пријатељ непоменик Ђаво, Сотона, Сатана и паганац МОМ – бог критике бирају за *подметање* у овом чворишту, жаришту – вртлогу теме, мотиве подметања људско-божанског где ја оживљавам древну праксу живота заједничког Бога и човека. Ето из неког времена вертикале Златног доба.

Сви подмећу и богови боговима и људима и људи боговима.

Сви подмећу писцу, али ја подмећем свима. Верујем да се подметања одвијају у некој „светињи приповедања“ и у неком тананом мотивацијском систему и наравно у духу модерне жанровске толеранције.

Мислим да одговарају на питање **А ти пишче**. Овде дају и мени подмећу МОМ бога критике и креативца ђавола, сатане.

*

Ја сам обучаван од рођења на нашој народној књижевности и пре но сам пошао у школу. Наравно не само ја. Ту су вампири, вештице и Бог и Ђаво и Света Петка, слава коју ко зна откад не славим... Да, и наша и светска књижевност.

Ето после свега дошао сам до „свог Бога“, „личног Бога“. Дошао сам до Голешких богова и Голешке богиње, дошао до Голешког Олимпа, нашег косовског сигурно израслог из косовске епопеје која није стигла да се формира. Мало ми је то па додајем и још, још један Олимп лични - *Олимп без лифта*.

Заштита личних података у Васељени, „стварност свега“, Празнина, *Сенилног Деликвента*, мога личног бога је несигурна у IV технолошкој револуцији. Цуре информације и о њему и о другим божанским јунацима - Ђаволу, богу критике МОМУ, Голешкој богињи.

Мада сам могао да научим о заштити података о мојим личним божанствима од главних данашњих званичних религија, то нисам урадио. Јавност рада, а не експлоататорске мистификације религије у служби владајућих класа режима. Данас у служби крваве интернационале капитала.

...Да – можда би млади Лукић, Бела Тукадруз – Светлиша са својом темом мистицизма успео код уредника издавачких предузећа, чувара лика и дела „Црвеног цара“, друга Тита.

На нивоу Космоса, Тишине, Празнине, Не(Бића), Ништа... Правни субјекти стварност свега – Апсолута, Космоса, Васељене... Органи реда на Небу... „Небески народ“... Крађа идентитета са интернета... Да – високи технолошки криминал у Васељени и у њему небески народ... Цуре подаци и о Сенилном Деликвенту. Афере... IV технолошке револуције и неовлашћено коришћење заштићених података, личних података. Да – ја неовлашћено користим податке и о Сенилном Деликвенту, и о Ђаволу, и о Богу, и о Голешкој богињи, па и у крајњем податке о себи, личне податке. Ја не знам јесам ли ЈА ЈА или неко други. Тешко се снаћи добродушном човку у бирократским Васељенским чаролијама, а поготову што нисам верник.

И овде рецимо *Подметање* је законит поступак у књижевности. Оно је вероватно нарочито присутно када су богови и људи живели заједно. У временима Златног доба. *Богови су узели за себе бесмртност а човеку су дали смрт па су опет несрећни*.

Ето ја својим књигама некако оживљавам то време, време заједничког живота богова и људи. Оживљавам преко ауторског инжињеринга поступком подметања. Наравно користим модерну жанровску толеранцију. Све у тананијем мотивацијском систему. У том систему верујем да је у основи ствари *Сенилни Деликвент*, али и Ђаво, па и паганац МОМ – бог критике. Није мали допринос и то што је аутор ове књиге кад ово пише у 90. години. *Подметање је као технологија и ствар алхемије трача – крвавог блата рекла-казалости попрсканог и крвљу и глупошићу и заливеденог логорејом*. Често говоримо о томе, можда мало више у Краћим огледима 7. у вези са штампом.

Моје оживљавање поетике подметања је непрестано и иде до неке алогичне логике срца. Скоро се занемарује „светиња приповедања“. Мислим да колико толико то оправдава Бог као „сенилни деликвент“ па и моје године, Ђаво... „Сенилни Деликвент“ није сигуран кад он говори, а кад неко други, па и кад говори писац ове књиге. Опет по природи ствари Сатанино, Ђаволово (брат и син Бога „Сенилног Деликвента“) је да говори смућено да би што више унео нереда у живот људски, човека. Наравно и у живот самог писца који је у 90. години па је и сам сенилан у некој мери. Писац се, како се то каже у романима, „окрену Богу“. А ево у овом „роману“ изгледа Бог се њему окрену и то приватни Бог, лични Бог. „Бог Сенилни Деликвент“ окрену се сенилном скрибману који колико толико оплемењује искреношћу, главном особиним вечног реализма, и понекад стихоклепима како би рекао Мирослав Лукић полиграф и у некој мери тумач *Прилога за биографију Ђавола*.

Паганац бог критике МОМ колико толико говори сувисло. Он узима име и презиме писца за свој псеудоним у законитом уметничком *подметању* овде, у овој књизи је *подметање* између божанстава и између божанстава и мене. То је илузија реалности, реалности мотивацијског система. МОМ има своје законито поетичко место.

Нека инфраструктура целе ствари је *Златно доба*. Затим актуелизација поетичка древних времена када су „живели заједно богови и људи“. Још уз то да су „богови за себе задржали бесмртност а људима су дали смрт па су опет несрећни“. Поред свега морамо имати на уму и време у коме писац живи. Време рестаурације, време широко речено оно што се по хришћанском рачунању времена 20. и 21. века и наравно претходни 19. век. Да, и наслућивање будућности.

Ето покушао сам да у сенилној искрености откријем истину о мени, ја ресатанизовани есејиста у вртлогу духа паганца бога критике МОМА и креатаивца сатане, ђавола.

И ово Кроз пљачкашку приватизацију до приватног Бога, личног Бога

Овде ћу светињом причања рећи како сам дошао до приватног, личног Бога.

Револуције и рестаурације не иду наравно без крви. И у таквим рестаурацијама користи се крв. Пример је и самоуправна несврстана СФРЈ која се тихо распадала, али крваво у тешким покољима па и у „жутим кућама“. Као што често говоримо век распадања СФРЈ је као век распадања пластичних кеса па век распадања СФРЈ још траје. И мој век распадања и поред 30 година необјављивања књига и 30 година прећуткивања и 30 година ван тога још се нисам распао.

Прљаво и крваво распадање СФРЈ у грдним кланицама се остварује кроз крваво пљачкашку приватизацију. Свирепа отимачина, свирепих крвожедних малограђана, криминалаца, убица, бивших богаташа, тајкуна из ранијих времена.

Рестаурација и отимачина бивших власника и „црвене буржоазије“, нове власти. Ето још се рецимо суде бивши власници и породица Ћинђић...

У отимачини све је приватизовано – и душа и тело.

У крвавим пљачкашким отимачинама и вере су укључене.

На пример хришћанство кроз две хиљаде година у економским класним отимачинама се цепао на нове вере. Сада их има 4 признате. О сектама да не говорим. Цепање, уситњавање се наставља. И ту непосредно...

Да, наше време. Православље неколико нових... светосавље... Мада ових година у класно-економској отимачини уситњава се... Због духовних ствари али у суштини је због економских, класних.

Распадају се оне вере које су употребљиве у класне сврхе, у сврхе експлоатације... Увек на уму: „Друштвено биће одређује свест човека“. Наравно и православну и католичку, и исламску и будистичку... Да, и светосавску која се ових година као и друштвено биће цепа, уситњава... Да – национализми су у процвату као последица и узрок друштвених збивања и на нивоу глобалног села.

Рестаурације су кржаве као и револуције.

Крвава пљачкашка приватизација свега – тела и душе. Отима се, пљачка се, убија се... Хиљаде и хиљаде у крвавом распаду СФРЈ. Тај крвави распад је ублажен тихим распадом који се назива „самоуправни несврстани социјализам“ који се посебно допадао протуви филозофској књижевности – Жан Пол Сартру.

„Жута кућа“ је неки симбол кржаве отимачине. Жута кућа у којој су се крчили и органи деце између осталог и за потребе старца, сексуалне потребе. Да сетимо се фашизма и њихове медицине и експеримената... Ето у Жутој кући је радио и један лекар Јеврејин Моше... Сада... Израел признао Косово... Сада Израел служи интернационали крупног капитала... кад год затреба он за потребе тог капитала гурне се у сукоб са Арапима. Хиљаде и хиљаде погинулих у крвавој отимачини. Наравно увек под маском борба за национална бића или верска бића која воде поред осталог и цепања онога што се назива светосављем. Међусобне кржаве отимачине још трају. Разни власници се убијају око власништва.

Ја сам све то избегао. Избегао сам и отимачину око богова и божанстава. Нисам се отимао око званичних варијанти хришћанства па ни светосавља. Та отимачина још траје. Мислим и умире. Изгледа да Бог, па и Свети Сава повлачи многе из небеског народа на небо... Вечности је потребна несврстаност, темпирана неутралност. Но, оставимо то.

У крвавој отимачини око богова и божанстава ја се окренух једном богу. Жудан приватне својине нисам га добро видео. Али и он се мени окрену. Схватих да се он сажалио на мене... У тој крвавој гунгули ја сам га приватизовао... И он је постао не само мој приватни бог, но и лични. Тек сам после схватио да је он СЕНИЛНИ ДЕЛИКВЕНТ. У томе ми је доста помагао његов син и брат – Ђаво, Сотона... Куси и репати. А и МОМ – бог критике, паганац ми је помагао. Једном сам чуо Сатану како каже за мене: „Аветиња излапела. Само чита. Шта он зна шта је Бог? Шта је Сенилни Деликвент? Много ми значи за спрдњу. Како бих и ја и Сенилни Деликвент поднели чамотињу Вечности, Празнину, Не(Биће), Тишину... Стварност свега – како би рекли физичари.

Како би без њега? Ето већ неколико књига о нама. Ови други пишу о признатим... И Библије, и Куране и, и, и... А... Он се бори да нас легализује... Видећемо...”

Муке са легализацијом Сенилног Деликвента

Верујем да ми се веома замера у вези са пљачкашком приватизацијом Сенилног Деликвента. Са „неправилно приватизованим“ и Богом, и Ђаволом, и Голешком богињом и ево сада и са приватизацијом Сенилног Деликвента. „Неправилно приватизован“. Или: „по свему судећи није урађено ваљано јер није... Ауторска права, произвођача Сенилног Деликвента... Аутор је неки филозоф, а ја сам конкретизатор есејистички Сенилног Деликвента“... Уставни суд државе а и цркве ко зна којих видова... Све цркве имају право да кажу: Јесте он то баш говори о нашој цркви. Он *подмеће*, криминално напада. Нарочито подмеће да се наша црква распада...

... Јер вера Сенилног Деликванта „није законом препозната“. Пада у воду и прича о „законском праву...“ Нема ни говора о „гашењу фирме јер она и не постоји у регистру...“ „Право наслеђивања...“ „Новчани и неновчани капитал“. „Компанија...“ „Предмет приватизације...“ Питање распадања ове организације. Не признају то што смо ја и Сенилни Деликвент лично уредили правне односе... Он је „изнајмљен на рад на одређено време“ и то за добру лову. Иде му то време и у пензију, можда инвалидску, јер тешко је вероватно да нормалан бог може да пристане на све оно што ради у овој књизи – *Краћи огледи 8...* Треба јасно да кажем да ни приватизација Сенилног Деликвента, као и све остале приватизације пљачкашке и законите, није обављена у цркви. Мислим да су могли бар ову приватизацију Сенилног Деликвента, могли бар неку секту или неког дивљег племена да озаконе. Колико толико би се угодило бар некој паганској вери. И паганске, и небеске религије и новокомпоноване имале би користи.

Шта је ту је. Ту је Сенилни Деликвент, нека ко зна која и каква протува из ко зна које и какве васељене дошла баш код нас и замлаћивала се са овом аветињом, бенавом од есејисте која није у стању да пати као „отац ваколиког српства“ и „мајка – Дафина – српска мајка“.

А ја изрод пристао сам да са мном Сенилни Деликвент млати празну сламу. Једина корист је у томе да ту где се млати празна слама забрањено је пушење.

Сотона прислушкује разговор

Читалац је већ схватио да Сенилни Деликвент и његов син (брат) нису из наше Васељене. Они су ко зна из које Васељене, протуве долутале или послате по теорији завере међу небески народ. Ето они долазе као свој код свога. Ко зна из које су Васељенске Недођије, вукојебине. Блудеће протуве како би рекли физичари из Стварности свега, или како би рекли неки други из Не(Бића), из Празнине, Тишине...

Дакле, једна таква Сотона прислушкује разговор двојице из Небеског народа.

- Зашто се ти бориш?

- Ја се борим да зарадим да издржавам породицу. А ти зашто се бориш?

- Ја се борим за част и образ.

- Па да - свако се бори за оно што нема.

Сотона се мало збуну. Гледа овога који мисли да нема образ па се бори за образ. Гледа и види јагодице... Нос... Избријан образ, лице. Сотона помисли да је овај који каже да се бори за образ с ума сишао. Би му га жао... Сотона који као и његов отац

(и брат) не зна да у весељени у коју су дошли има 250 стилских фигура. Васељена из које су долуњанле ове протуве од Бога и Ђавола не зна за такву „кућу бића“, језик у којем има 250 стилских фигура. Њихова стварност је таква да нису потребне стилске фигуре за њено описивање. Та стварност нема Ерос и Танатос... У ВЕЧНОСТИ они се нити множе нити размножавају.

Сотону је мучила и реч част. Чуо је често и у кафанама. Част – частити... Другарчине, буразери, људине... Кад се грле, целивају у бијело лице и за јуначко питају се здравље лебди питање ко ће да част – ти. Тобож се отимају ко ће да не(плати). Вероватно је уз „образ“ и ово „част“ ко ће да не(плати).

Сенилни Деликвент као дописник васељенски

„Код њих је важна Заштита података личности. Они на Тери имају нешто што се зове држава. Има их од неколико стотина хиљада до милијарду и триста по њиховим мерама количине. Код њих постоји појам личности. Време није као код нас где је Вечност. Код њих је садашњост, прошлост и будућност. Велика несигурност. Њих убија садашњост која у ствари и не постоји. То је неки трен трена између прошлости и будућности.

Код њих постоји појам тајна. У то спада и заштита података личности. Та заштита штити све оне који су били тајни сарадници полиције, страних обавештајних служби. Крвава рушења држава, режима спадају у личне податке. У овој држави, земљи где се налазимо и где сам приватизован од ове аветиње, бенаве од есејисте још нису отоврена досијеа о тајним сарадницима полиције и страних обавештајних служби. Једног чујем у трамвају 2, неки клошар који каже да се може видети списак тајних сарадника у алеји заслужних бар за две трећине...

Морате разумети вашег дописника из Тере и државе ове аветиње, бенаве од есејисте. Оппростите ми због недоречености. Ето – крупна је мука Вечност и Невечност. Ето – опроштај тражи и ова бенава, аветиња од есејисте.“

У чаролији подметања

Овде почиње чаролија *подметања*. Скоро се не зна ко коме подмеће јер у чаролији *подметања* умешани су богови, божанства и људи међу њима и писац ове књиге. Богови, божанства подмећу једни другима, али и људима писцима... Сви свима подмећу.

У тој чаролији *подметања* не својом вољом умешана је и песникиња *Петок оклеана* Гроздана Лучић Лалић, Београд, 2016. О књизи говорим у Краћим огледима 4, Београд, 2019.

Вероватно је неки ред, бонтон да у подметању први почне „Сенилни Деликвент“ – Бог. И као Бог и по старости ред је да он подмеће први. Подмеће мој текст, свој и других.

Сенилни Деликвент:

Есејиста, Пети океан и читалац

Било би некоректно и непоштено да у троуглу песникиња (*Пети океан*), ЈА (писац огледа) и читалац да читалац не зна релацију ЈА-БОГ. У *Петом океану* је имплицитно присутан Бог, хришћанство као нека мера ствари. Рецимо да је у Петом океану то присутно у виду Бога, Свевишњег, Неба, душе... Присутно у оквиру мотивацијског система. Да би читалац више разумео шта ја говорим и овде кажем да сам објавио обимне есејистичке драме пре двадесетак година: *Прилози за биографију Ђавола*, *Прилози за биографију Бога*, *Голешку богињу* (нашу Велику мајку, Косовку девојку на Булевару револуције). Заиста обимне есејистичке драме. Уз то „подмећем“ (законити поступак) богу критике МОМ-у да узима моје име и презиме за свој псеудоним. Уз то у дечијој препотентности хвалим се да је извесни претеча Фројда – Стивенсон узео моје презиме... Мркићи за мали народ...

Да би читалац колико толико разумео ко је писац рада о књизи лирике *Пети океан*, даћемо нешто из књиге *Прилози за биографију Бога*. На крају да би разумео муке Гроздане – Сизифице, којој је стало до људи, патње... Нашег лирског женског ЈОВА, дајемо бар нешто. Бог ме у књизи стално прати, гледа ме и каже:

„Шта је ово?! На шта ово личи?! О чему се ради?! Главица купуса... бундева... Матори, ћелави, ћорави лапонац. И оно ту нешто пише. Орах да му не узмеш из руке. Сексуално растерећен, физички унакажен, текстилно... И оно кад умре рећи ће за њега: умро, упокојио се, представио се, отишао на онај свет. Да - овде је онај свет“, а не тамо. Рећи ће као за макању (бебу), „пијену“, а „мрава није згазио“.

Ја ово створио?! Ово није створио ни мој син и брат Ђаво, сотона. Космичка завера. Мимо мог знања. Да му ставе главу пред Уједињене нације не би знали од чега је.

То само човек може да створи. Па да, ето Човек створио је и мене Свевишњег и Сатану, Ђавола. Па многе паганце...

Ево ово чудо и *Голешку Богињу* и подмеће своје име и презиме паганцу МОМ-у. Поштено говорећи паганци су инстиноснији, сврховитији, људскији... Од нас небеских религија...

Ето како је Човек мене створио?! Скарабуцио нешто немотивисано. Нити је научно-фантастично, нити футуристичко, нити негативна утопија. Сви ми се у Васељени... Тишини... Не(бићу)... „Стварности свага“... подсмевају, смеју ми се божанско-малограђански у шоку. Нарочито паганци Грчки, Римски па и, и, и наш Вид. Ова аветиња од есејисте скроз је одлепила, шизнула, тотална дилеја... Толике странице о мени, Ђаволу и, и, и. О мени?! И сад оно, ту нешто... Чуо, начуо да је неко рекао да је „Бог сенилни деликвент“ и он... Ја сам бар и „деликвент“, а он је само сенилан. „Ју, ју! Свашта! Напоако!“... како кажу њихове „црвене буржујке“, „труле буржујке“... „Јеботе!“, „Кул“, „Ин“, „У тренду“, „Срање“...

Страоба... Не једна страоба но две. Просто да попиздиш, али не смеш да попиздиш јер код њих влада Бела куга па чим неко попизди они јурну да га јебу да поправе наталитет. Јебу где стигну, а најчешће у здрав мозак. Људи укопчали фору па се одричу здравог мозга или што је још страшније рађају се без здравог мозга или се уопште не рађају. 600.000 брачних парова нема деце...

Измислили сте ме и ја сам се отргао, заједно са мојим братом, сином - Сатаном, Ђаволом, креативцем. Сада сте ви објекат, а ја и Брат субјекти. Сада гледам своја посла са Ђаволом, Сатаном. А богами и паганци још како помажу па можда посебно код уметника... те музе... те Сизиф, Прометеј... Те ево овом шкрабалу бог критике МОМ...

*

Када сам видео све сплетке, закулисне радње Васељенске, Васељенску алхемију трача утрпао сам све брату, Сину Ђаволу, Сатани да брине о Човеку. Ја имам паметнија посла у Васељени... У стварност свега, у Не(бићу). Кршите врат са Ђаволом и паганцима свих епоха људског трајања... „Бог дао човеку слободну вољу“ подмећете мени. Нисам чукнут. Дете у стомаку мајке убијају бајонетом. Где је ту слободна воља детета... Не, немојте ми се приближавати. Очима не могу да вас видим. Ја да вам проричем будућност?! Створио вас да се рађате, да радите у зноју лица свог, а не да експлоатишете другог. Да станујете у палатама које су радници изградили, а они у ћумезима...”

Пренапрегнути смисао етимологије

Мислим да етимологија много значи за разумевање суптилне ствари људског трајања на Земљи. Све филозофије се могу свести на етимологију главних речи. Узмимо етимологију следећих речи: човек, жена, реч, амор, Бог, истина, религија.

Етимологија у сржи *Петог океана*...

Човек од чело и век: *Чело* је балтичка реч и значи група, а век је стара словенска реч и значи син. Дакле *човек* је син групе, друштвено биће. Значи – не индивидуализам но колективизам. Напасти суштину *човека* значи напад на оно што је друштвено биће... 20. и 21. век то најбоље показују.

Жена је латинска реч и значи рађалица (ген... г испред е по палатализацији даје ж). Нерађање је напад на суштину људског трајања, напад на суштину жене. 600.000 брачних парова код нас нема деце итд. итд... Код нас кампање за наталитет...

Реч реч је по етимологији настала од речи рика: рич, реч, ријеч.

Љубав или *амор*... Посебно ћемо о речи љубав. Сада само рецимо да је амор латинска реч и значи *не-смрт*. Дакле супротно танатосу. Живот.

Бог етимологија речи...балтословенски придев богат, даље изведеница од именице бог која је значила „земаљско добро и срећу“. Дакле „богат“ је важан придев за значење речи *Бог*. Бог-атство – срећа на земљи... И дошло се до тога да је „приватна својина светиња“, „неприкосновена“, „загарантована“. И човек живи у тој „светињи“ „неприкосновеној“, „загарантованој“. Што би се рекло народски. Да је лична својина „светиња“ „загарантована“, „неприкосновена“, а не приватна. Русо каже: „Први човек који је оградио парче земље и рекао: `Ово је моје`, је највећи непријатељ човечанства“. Да, Русо и пре њега и после.

Истина. Богато етимолошко објашњење узмимо само: „1° онај који је једнаке вољности“... Исто...

Ако песникиња *Петог океана* имплицира Бога, Свевишњег, Небо, онда се можемо сетити почетка *Старог завета*. Бог створи Човека од земље (материјализам), обавеза га да се множи и да ради у зној лица свога. Пазите реч религија значи *обавеза*. Обавеза

да ради у зноју лица свога. Значи не туђег, не експлоатација. Вера официјелно то и не помиње. Власт то и чека. Нови завет и у њему Јованово јевањђеље говори о томе да „неће радници градити палате, а други у њима да живе“. Као да се то чује у поклицима 19. и 20. века на барикадама. Наравно и то ни црква ни експлоататорски режим не помињу.

Мислим да њена етерична арматура држи књигу *Пети океан*. Неречено, а речено... Ерос, амор ОНА-ОН је у основи ствари. У *Петом елементу* читалац, а поготову млади критичари могу нешто наћи и од „љуб“... „обљуба“, „обљубца“, „разљубца“, „с(а) љубити се“, „љубилац“ и „љубилица“... Даље и „раскошну перверзност у сексуалности“ (уколико је има), „у еротском“. Могу наћи суштину љубави – амора. Даље, „условљеност љубави“ – социјалност и класност. Кипти наше време од изопачења...Може наћи и о сексизму... Метафизици секса... Тривијалности љубави.. Тржишту... Мистици, религији, филозофији... Даље може се наћи о и љубавној болести, љубавној фасцинацији, љубавној игри, љубавној иницијативи, љубавној мржњи, љубавној опчињености, љубавној вештини...

Етимологија као антиципативна критика

Ево говоримо о етимологији жене, човека, речи које су у некој улози антиципативне критике *Петог океана*. У том смислу можемо говорити о етимологији *супруга* и *супруге*. Упрегнути, супрегнути мушкарца – сина групе и жену – рађалицу у брачну заједницу – светињу институцију да супрегнути брину о *беби* (од блејање – „бе-бе“). Да васпитавају дете. Вас+питати. Вас – цео и питати – хранити. Васпитавати – хранити и физички и духовно. Да школују. *Школа* – грчка реч значи забава. Ако је било која од ових особина нарушена, Брак, породица је нарушена. Рецимо ако школа није забава, онда.. ако није цело храњење и духовно и физичко, онда... Ако нису супрегнути но распарени, онда, онда, онда... Гроздана песникиња пишти... Проклето пишти, пева. Реч певати потиче од речи пиштати... Писма, песма, пјесма... Њене речи су болна рика... Запевање...

Из пра времена настанка речи етимологија – антиципативна критика дубински у основи ствари тумачи срж *Петог океана*. Тумачи кудикамо тачније и боље од моје учене надмености... Види да Гроздана пишти „проклето“, „уклето“ искрено до дубине интелигибилних вруља на нивоу чулног мишљења, интелигибилност квантног, нано...

Грех би био према *Петом океану* не дати шири контекст релације ОНА-ОН... Модерне брачне заједнице... Сложене су реалције ОНА-ОН. Ко све, зашто и како ступа у „светињу“ брака, институцију коју гледамо и са правног и са религијског. Сада су и брачна светиња ОН и ОН, ОНА и ОНА...

Сви сада знају да у брачну заједницу ОНА-ОН ступају и хомосексуалци (и бисексуалци), и педофили... Не смемо заборавити да у ту брачну заједницу ступају („што Бог састави да човек не растави“) и садисти, мазохисти, егзибиционисти, воајери, герантофили, некрофили, зоофили (содомисти), дендрофили... Амерички сексолог Кензи каже да 50% фармера у Америци има зоофилско искуство...

Заиста раскошна лепеза сексуалних девијација... И сви они траже мајку, заштиту у „светињи брака“, „институцији“ у „ономе што је Бог саставио да човек не растави“. Закони против насиља у породици. Што је више закона, све је више убистава супруга, жена-рађалица... Како да не пишти Гроздана? Она као „колективно биће“ пишти у име

свих нас. Њено лирско пиштање „проклето“, „уклето“... бодлеровско-дисовско и мене у овим годинама је коснуло, тронуло... И нека је. И треба бар нешто да ми се људско дешава.

Сенилни Деликвент: Мрки, бре, не заборави да овде ставиш *Бог је био педофил...* Та је тема актуелна. Често се говори скоро о масовној педофилији. Папа пропаде осуђујући педофилију у редовима цркве... Друге вере изгледа да то прећуткују...

Бог је био педофил или Порекло „клетве“ – Јебо те отац, Бог отац

Да би смо то разумели, морамо се позвати на антропологе. Они постављају питање како је примитивни, дивљи човек дошао до високе апстракције – Бога. Мислим да нам у томе може помоћи етимологија речи Бог.

На претходној страни говоримо о томе. Доводи се у везу са „земаљско добро и срећу“. „Богат“ је важан придев као и реч Бог. „Срећа на земљи“. Наравно развитком друштва проширују се компетенције за „земаљско добро и срећу“ на Небу.

У томе је важна и приватна својина. Овде није на одмет рећи и лична својина. Сада сви знају, па и „Сенилни Деликвент“ да је „приватна својина неприкосновена, загарантована и светиња“.

Да би смо тананије разумели како је настала „клетва“ „Јебо те Бог; Јебо те Бог отац“, морамо *нешто рећи о историји породице.*

Упућени знају да је то крупно питање. Многи поред свега знају да се на правима изучава Породично право. У социологији, у медицини (полни живот) и више наука је узгредна тема...

Породица: отац и мајка... деца.

Кроз људско трајање сва три појма су доживела и симболичку супстанцу.

Дете: „...јединственост, невиност... Виши преображај родитељске индивидуалности...“ итд, итд.

Мајка: Велика мајка, Богиња мајка: „Природа, универзална мајка, господарица свих елемената, праисконско дете времена, суверен свега...“

Авај! Све те њене моћи она у законима друштвеног живота у развоју друштва и сила нагона мушког није могла да употреби. Да – нагон педофила и у примитивној породици није могла да обузда. Наравно и данас је необуздан.

Отац: „Сунце, дух...“ али и „конвенционалне силе закона и реда“... Нагони су активни. „Физичка, ментална и духовна надмоћност“.

Јесте: „Надмоћност“ физичка која се остварује у томе да он може да јебе и своју децу, јер он је Бог, Богат. Да јебе без последица. Каснија времена захваљујући и медицини то забрањују, осуђују.

Но, породица. Чак је веома компликовано питање дефинисање појма *породица*. Наравно нећемо улазити у то. За наше потребе само ћемо рећи: „Породица, друштвена група коју сачињавају лица везана крвним сродством и брачним везама... Муж, жена, деца...“ „Унутар те мале групе задовољавају се биолошке потребе људи. Унутар ње ће се остваривати сполни живот и репродукција људског живота“.

Читалац мора имати на уму да у том нивоу, ступњу живота породице (Породица крвног сродства) сигурно су своје место имале и сполне девијације па и оно што данас називамо *педофилија*, нешто из породичне патологије. Примитивни отац – Бог, богатство, срећа... далеко је од поимања педофилије нашег времена. Нагон оца педофила ничим није спутан. Он јебе своју децу вероватно и новорођенчад. Он, Бог-отац физички најјачи јебе своју децу за које је то страшно, болно. То се урезује у њихову мисао и у некој религиозности они то узимају као клетву. Жељу да будеш кажњен: „Јебо те Бог! Јебо те Бог отац!“. То и дан данас траје више као Бог отац педофил је вероватно као најјачи физички доживљавао децу не баш као и приватну својину но као личну својину. Шаљиви прекор детету пре свега мушком. Ја мислим да нисам никад чуо да се женско дете тиме кори, да не кажемо куне, проклиње.

Иначе: „Јебо те Бог!“ је и као нека узречица, узречица у неком присном разговору. Уз неко чуђење у вези са темом о којој говоре.

Ево на захтев Сенилног Деликвента, мог личног Бога ја се овде упуштам у антрополошке теме и таме. Ето Сенилни Деликвент увлачи у поетику подметања. Ипак да кажем: ја не знам да ли је ово баш моје или сам ко зна кад и где прочитао. Добро – и то је вид *подметања*, законити вид поетике. Тешко да ми има равна у подметању. Оживљавам нека времена из вертикале ЗЛАТНОГ ДОБА.

Сенилни Деликвент: Мрки, бре, страшно те замољавам не пушћавај онај језик – „кућу бића“ – вулгарни... Мрки, лако је овима који „дају живот“ за отаџбину да га дају кад му је цена у доларима, динарима, кад ништа не вреди.

Самоуправни, несврстани плаћени дисиденти... Пустите нек се Ђаво, Сотона бакће са њима. Слепи су од долара, евра... Релативизују ме и сатанизују... Јесам ли ја крив што сам сенилан? Па шта и ти си сенилан па ником ништа. Једино што ниси објављивао и што те прећуткују. Боље и ја па и Ђаво, па и МОМ да те прећуткујемо. Но сада је у моди алхемија трача па и ја морам... Нешто ми годи... Јебо те бог, буразеру, немој да се љутиш.

У дивљој крвавој приватизацији ти си се докопао мене. Нико те није хтео. А и ја одбачен рекао сам – дај шта даш. Уз мене и мој брат и син Ђаво, Сатана. Вампири и вештице нису хтели ни да чују. Вампири који кажу да су из „небеског народа“.

А и Ђаво, ко зна чији је, можда ничији... Ванбрачни... Можда није ни рођен... Једино је од неке лозе МОМ, пагански бог критике. А Голешка богиња је твоја. Ђавола има на хиљаде. А богома и нас богова није мало. Голешка, дивљакуша... Неће ући у галерију елите... Није из неке чувене божанске породице. Скоројевићка, огрезла у вулгарном језику - „кући бића“ како би рекао Хајдегер.

Позната је светска игра *подметање*... У томе је геноцид. Кроз људско трајање богови су учили *подметање* од човека. Морам да ти признам од тебе сам научио *подметање* па ево чак и себи подмећем... Да – кукавичја јаја...

А вас..! Хоћу да тужим за божански геноцид. А тебе за дивље хаотично мешање у ствари богова. Тиха и крвава дебогизација. Удружио си се са Ковидом 19. Гори си од њега... Космичким властима да те тужим, али испоставило се да има неколико космоса. Неколико „стварности свега“. А ја не знам у којем се ЈА налазим. Ти си аветиња. Теби је свеједно где се налазиш. Важно ти је да подмећеш...

Бићу ту где сам да будем оно што јесам. Сви смо животом заузети и лепоти на мети.

Редован секс једном годишње

„Сенилни Деликвент“, Бог и у сексу је у божанским стварима. Остало је до данас: „Јебе као Бог“. Ето на претходним странама смо о томе говорили у вези са темом како је настала сада већ шаљива клетва: „Јебо те Бог“, „Јебо те Бог отац“.

Да, све што је у вези са Богом Сенилним Деликвентом је божанско, савршено па наравно и секс. Ево наводимо бар нешто: сексепил, сексуална адаптација, сексуална аномалија, сполне истанчаности, сексуална еманципација жене, двоструки морал, сексуална хладноћа, сексуална инверзија, хиперсексуалност, сексуална култура, сексуална љубав, сексуална мистика, сексуална неуроза, сексуална патологија, сексуална прилагођеност, сексуална психијатрија, сексуална револуција, сексуалне оргије, сексуални атентат...

Да, да све то божанско у дух и даху Сенилног Деликвента.

Он саветује да треба имати редовни секс као он што има: „Једном годишње, а у последње време и ређе“. Изгледа да овде може доћи до неспоразума јер код богова је један дан а код човека је година. „Сенилни Деликвент“ је сенилан па није чудо ако га некад и не разумемо.

Говорило се о томе „од чега се најбоље диже она ствар“. Неке наше мушкарчине кажу „од ораха“. Други каже „од вијагре“, трећи од „афричке шљиве“. Сенилни Деликвент рече стидљиво: „Мени се најбоље диже мало необично, чудно од оне безобразне ствари међу ногама жена и девојака“.

Ковид 19 и незасити Сенилни Деликвент

Сенилни Деликвент се понаша понекад фрајерски. У пролазу каже девојци: „Здраво рибо“, а она њему: „Здраво соме“. Његова садашња риба са којом је у шеми, са којом фура жали ми се да је сексуално незасит. Пали се на онлајн-секс. На даљину. Она је у некој скандинавској земљи и он је стално зивка телефоном, хоће секс онлајн... Ноћу у два-три сата он је буди и хоће секс речима. „И таман мислим да заспим. Не прође ни пет минута“ и он зове хоће секс опет речима... Не зове тамо где то може да добије... Вероватно је скупо. Но, оставимо сексуалну незаситост Сенилног Деликвента и пређимо на

Пандорини папири Сенилног Деликвента

Грдне милионе евра, долара има на банковним рачунима више земаља света, па изгледа и васељене. Постоје основане сумње да је учинио кривично дело за које се гони по службеној дужности. Но грдни је проблем што је он Бог, па за њега важе закони Васељене, Космоса. Ко зна одкуд је долуњала ова протува Васељенског Не(Бића), Ништа, Празнине, Тишине...

Има посла и Агенција за спречавање прања новца. Не ради се само о прању новца но и прању прљавих руку, крвавих руку до рамена. Ради се и о прањи душе. Он уместо да пере прљаве душе, ето дошли смо до тога да његову душу треба да перемо. И ко ће да је пере? Несувисло излапело шкрабало које је утувило да је оно ту нешто. Да је из круга божанства. Ех, црна плането – Теро, Земљо на шта си спала. Шта си дочекала.

Фалсификују се исправе. Свашта се ради од времена крваве пљачкашке приватизације. Ето сада можеш да имаш и приватног Бога, и још даље – личног Бога који је допро у суштини из времена рађања породице и неког педофилског власништва оца над сопственом децом од бебе па до... Наравно Сенилни Деликвент одбације кривичну пријаву, покретање истраге. Тешко је чак и небеском народу да се снађе у објављеним документима, у банкарским заврзламама, у васељенским заврзламама. Ту не могу да се снађу ни астролози, ни астрономи, ни главни у било којим верама. У питању је питање што има изгледа више космоса, васељена. А ко зна откуд је ова протува Сенилни Деликвент долутала и залепила се баш за још сенилнијег од њега који иначе има и надимак МРЧО – јадо, бедо... А главни циљ Сенилног Деликвента је напад на „небески народ“, на светосавље које се ових година уситњава, цепа као нека последица распада СФРЈ. А ето и ја се стално распадам...

Поред свега, изгледа да *Сенилни Деликвент* наставља да пуни џепове. То му је изгледа изнад свега, као, па да као...

Но, главна мука је у томе што је он божански, изгледа дошао директно из Неба, са Неба а то је радно место небеског народа. Будући да је директно дошао из Неба не подлеже земаљским законима. Види се из целе књиге да он не разуме о чему се ради, не зна ни где је ни ко је, ни шта је. Њега ни устав, ни кривични закони не сакнционишу јер он је Бог а уз то сенилан, нешто што је долуњало из бескрајних васељенских пустара у којима нема ништа па ни самог ништа.

Сенилни Деликвент колико је до сада откривено нема рачуна на острвима, нема по упућеним у небеском народу ни на небу бар по онима који су због ковида 19 отишли на небо. Али он као Бог зна како се најбоље нешто крије ту где је под носом. Он своју лову чува на полуострвима, јер он зна да небески народ има своје људе и из цркве, и полиције, и из тајних служби у неколико космоса. Људе који су упућени у „тајне над тајнама и опет тајна“. На небу је „Љубичица бела“, „Отац васколиког српства“, „Српска мајка Дафина“, „праксисовци“ и да не набрајамо многе из алеје заслужних. Уз то он има и своју логистику. Дакле, не помаже да се истражни органи обрате цркви јер Сенилни Деликвент као божански елемент нема ДНК, нема отиске прстију...

Сенилни Деликвент: „Мрки, А ТИ? А... Т...? Знаш, добро ти је оно о Паји патријарху. Он је интелектуалац и искрено религиозан. И покојни Иринеј... Штета оде због ковида 19“.

Ево да послушам мог љубимца дивљег Бога, Сенилног Деликвента који се добро сналази у крвавој пљачкашкој отимачини у још трајућем распадању СФРЈ.

А Ја и моји богови у књигама...

У зачараном поетичком кругу

Поетика, теорија књижевности раскошна наука, сложена. Епохе, правци, струје, покрети, групе...

Сви знају за реализам и романтизам. Но „вечни“ реализам има десетак варијанти...

Ево ја хоћу колико толико да лоцирам моју поетику у вези са мојим радовима, а поготову са радовима где сам заједно са боговима, божанствима као у нека древна времена. Толико сам обожен, дрзак да сам како волим да кажем просто побенавио,

поаветао. А није ни чудо кад се дружим са Сенилним Деликвентом и његовим сином и братом – Ђаволом, Сатаном. Није чудо што сам сатанизован.

Овако побудалио, поаветао хоћу психијатријски да се самотумачим.

Према својој поетици имам „емотивни однос“ па зато хоћу да преиспитам своје понашање поетичко. Моје „ирационално“ је „опсесивно“. „Сумњам у квалитет“ моје поетике, а поготову што су умешана божанства па и сам бог критике МОМ. Да умем „сваку ситуацију анализирао бих до најситнијих детаља“. Често „доносим негативне закључке у вези са мојом поетиком, поготову где су умешана божанства: „Бог - Сенилни Деликвент“, „његов син и брат – Ђаво“, „МОМ – бог критике“, „Голешка богиња“.

Нећу да признам да сам у вези са мојом поетиком и њеном конкретизацијом у мојих 63 књига, упао у „аспект понашања који указују на опсесивно-компулзивни поремећај“ у односну ЈА – МОЈА ПОЕТИКА. Сумњиво су одређена моја уверења, а поготову самохвалисавост и мој покровитељски однос према божанствима па и стварности свега, Не(Бићу). „Адаптиран сам на начин да будем одговоран, искључиве оријентације у правцу: ред, рад и дисциплина“. Све то „уноси тензију“ између мене и поетике а поготову када при писању обавезно искрсне питање тананог мотивацијског система. Забринутост за мерила у оценама својих дела па и других. Неки ставови су као компулзије, присилне радње које се виде у мојим књигама. Можда, можда је у основи ствари у питању љубомора и завист. „Слепе мрње“. Долазак из ирационалних вруља. Из нивоа интелигибилности молекула... Да, ето покушавам да освестим „слепе мрње“ и да без устручавања кажем да су у питању завист и љубомора. Ко зна шта се све наталожило за 30 година необјављивања књига и 30 година прећуткивања мојих објављених књига.

Ето, хоћу да будем свестан. Да докучим своје „неразрешене ствари“. Несвесне ствари да освестим како бих их довео у „нову свесност“. Мој стални опрез од стварности „кулминира у опсесивно-компулзивним радњама“ поетике. Ето, можда касно, ја овде препознајем симптоме који у основи ствари имају потискивање зависти и љубоморе. Наравно то се вероватно добро види и у овој књизи. Ту су као и у другим мојим књигама „катастрофичне мисли“ на које иде доста моје креативне енергије. „Опсесијом се потискује један део садржаја који се одвојио од ега и постао *его дистон*“. То је осећање које свест не жели да прочита... „Емоционална реакција остаје одвојена од свога ЈА!“ Прећуткују ме...

У неколико мојих књига говорим, узгред, о томе да Запад интегрише земље које су ближе Русији, Кини, Истоку... Ако дође до сукоба те земље са бар за класично копнено ратовање на удару. Дакле, Запад их спрема за грдне погибије... Да, јесте: „компромис“... КиМ... 1244... Устав... враћање избеглих... враћање имовине... референдум... Савет безбедности, САД – Србија – Европа... Да, мера: „Ја да не будем крив што се предаје Косово и Метохија“. Да, мера културног рата... Чување позиција... Ресурси Косова и Метохије кажу већи су од ресурса Србије.

*

Прећуткују ме и због... 68. година је вентил. Али, главни вентил сигурности СФРЈ је извоз радника, сељака и интелектуалног пролетеријата. 1971. СКЦ и, и, и, је додао вентил СКЦ који је дуго употребљаван. Све се то назива „освајање слободе“, а у ствари је слугарење интернационали капитала, слугарење у оквиру „културног рата“.

„Темпорални неутралци“ и данас говоре о СКЦ центру као нечему што је „освајало слободу“, а не као делу активности културног рата, време мога прекида писања.

*

Прећуткују ме што кажем да је Марсков *Капитал* објективно од свих књига највише допринео рестаурацији.

*

Мој Бог и мој Ђаво и Голешка богиња, па и МОМ – бог критике у вези са наглим повлачењем небеског народа на небо па и црквених великодостојника – кажу ми: „Мрки, бре, то ми не радимо, не повлачимо вас на небо него тај ваш Бог“.

*

Прећуткују ме и због књига о Мирославу Лукићу и Александру Лукићу.

*

Људи од струке замерају глумцима нових генерација лажну природност и површну лежерност.

Упркос свему „бардови нашег глумишта“ бардишу. И, и чека их Алеја заслужних.

*

Прећуткују ме што кажем да ми лирика садашња, бар она до које долазимо, личи на слободни превод, невезани стих са страног језика везаног стиха. Слободни превод чији стихови звуче „звекетаво“. Прави естетски крш, лом, да не кажем дивље мале депоније. Тешко да би најмодернија рециклажа па и Шекспира, Пушкина, Његоша наредних генерација могла нешто да учини.

*

Прећуткују ме што кажем да је инфраструктура успеха наших писаца на западу у томе што изједначавају Хитлера са Лењином и Стаљином. Емигранти после револуције у Русији на Западу у њифтинском јадиковању за класним положајем у емиграцији изједначавају Хитлера са Лењином и Стаљином. И деца емиграната Руса... Још су актуелна и њихова дела. Морали су да служе Западу да би им Запад објављивао књиге. Наравно антикомунистичке, антируске, антикинеске.

*

Релација Израел – Косово... Не знам колико је ЗА и колико ПРОТИВ Јевреја.

*

Прећуткују ме што кажем да је инфраструктура успеха писаца на Западу у томе што изједначавају Хитлера са Стаљином и Лењином. На тој инфраструктури су живели и многи наши писци. „Не“ Стаљину претходило је „Да“ Западу.

*

Жири писаца Динараца награђује писца Моравца који тражи „да се Динарци врате одакле су дошли“. Жири писаца Мораваца награђује писца Динарца који каже да су „Црногорци со соли српског народа“. И једни и други су у истој служби идеји писца шефа ЦИА-е, писца књиге *Како победити Словене*. Да, не ради се о широкогрудости Мораваца и Динараца.

Голешка богиња, Косовка девојка:

Несретниче. Сотона, Сатана... Ђаво – друг, господин, брат, пријатељ... Сви га викају како искају. Како ги треба... Сад ги треба: господин и брат... Господине Сотоно, брате Сотоно, Ђаволе...

Брат Ђаво: 100 пензионера мртвих то је 100 пензија у државну касу. 100 младих мртвих је 100 мање на бироу рада.

Несретниче! Милсиш да богови и људи живе заједно. Ево у једној од многих НИКОГОВИНА модерних у жару *подметања* не зна се више ко коме и шта подмеће. Богови људима и људи боговима. И још уз то у подметање се умешао Сенилни Деликвент, Ђаво и паганац МОМ. Понекад и Косовка девојка Крстана из Неродимља.

Наравно ту су и модерне бирократске мистификације и то у IV технолошкој револуцији са тананом нано, квантном технологијом на нивоу Глобалног села.

Идеолошки мутан комунизам – антикомунизам у виду несврстаности. Прљаво-крвава рестаурација где се и деца касапе у Жутим кућама...

Да, јесте: епизода у вертикали човека на Земљи, вертикали *Златог доба* са хиљаде година људског трајања.

Несретниче! Примичеш се 91. години. Ти си сенилни есејиста, деликвент политички, пијан од људске истине. Сенилни Деликвент пијан. Да – ја Сенилни Деликвент и уз то пијан од истине захвалан Ђаволу и Голешкој богињи завидим ти, теби мој лични Боже и теби Ђаволе на полету духа и даха *подметања*. Знаш да милсиш да сам у чаролији *подметања* самоуправне-несврстане чаролије „Црвеног цара“ и „црвене буржоазије“ у полету. „Црвеног цара“ чије су дело и живот штитили елитни песници самоуправни несврстанци. Бранили „Црвеног цара“ и извоз радника, сељака и интелектуалног пролетеријата у капиталистичке земља, бранили од мистицизма младог песника Мирослава Лукућа – Светлише.

Још си ту, још те има. О теби гади ми се уходана рима. Још си жив. Сенилко, измешао си ЗА и ПРОТИВ, мртав и жив. Не разликујеш обучено и голо. Не разликујеш логику срца од логике мотивацијског система.

Дајеш наслове и поднасловe без везе са садржајем а мислиш да си неки стручњак за давање наслова.

Не знаш да *подмећеш* у мотивацијском систему. Подмећеш као последња алпача, торокуша, као лепршаво торокало.

Ево, одједном ван мотивацијског система кажеш: „Корона 19 ради на одржавању режима у свету“. Свима си се смучио: и новокомпонованим божанствима око тебе, и званичним религијама које се скоро до крви цепају и отимају око власништва са државом. Нећеш да видиш доказе да је стварно „небески народ“ небески народ јер у последње време преко Ковида 19 многе припаднике „небеског народа“ њихов Бог повлачи на Небо, на рад на Небу, као стручњаке за несврстаност, темопралну

неутралност. Они организују посао јер вечност је „несврстана“ и „темпорално неутрална“...

Доказ је да је „небески народ“ стварно небески што црквени великодостојници „небеског народа“ долазе из Неба, са неба авионом, хеликоптерима или падобраном.

... Да – трају плодови несврстаности и ван бивше СФРЈ. Божанствима која те окружују дошао си до гуще. И мени, и паганцу МОМУ, и Голешкој богињи, али неће да ти кажу, а смеју ти се ћифтински иза леђа. Нећеш ти нама да овде „црвеноцариш“, да нас водиш у „светлу и срећну будућност“. Доста је што нас воде у „светлу и срећну будућност“ режими, у ОПАЈДАРУ, у Европу како каже песник Александар Лукић (Светлиша).

Мој Бог Сенилни Деликвент прекину ужеглу полемику алхемије трача. Његов глас надјача:

„Морам да идем на хитан састанак у Комитету свих васељена поезије. Конспиративан, уже руководство. Доносим важне одлуке за програм СК Васељене па и шире. Ту и тамо...“

* * *

Сенилни Деликвент у пустим просторима – празне Празнине, у Не(Бићу), у Ништа... чује подмукли плач бебе. Хтеде да јој приђе, али не зна зашто стаде. Сенка лахора језе ВЕЧНОСТИ помутише његову већ сенилну јединствену структуру у Свемиру – његов мозак. На даљини где су другачије димензије стварности он је питао Бебу:

„По ком питању плачеш?

У вези чега плачеш?

Шта је твој проблем?“

Сенке плача бебе у неком бесмисленом смислу су се излизане губиле у Тишини, Празнини, Ништа... Мој лични Бог губио се у загонеткама Не(Бића), „стварности свега“ како би рекли физичари...

* * *

А ЈА!? Моја главна овоземаљска брига је да успем да ЛЕГАЛИЗУЈЕМ мој подухват описан у мојим књигама. Подухват са мојим божанствима. Да легализујем пре но што почне моје коначно распадање које се надмеће са распадањем СФРЈ. Но, као што се зна код нас легализација, а поготову оваквог божанског система не иде без мита, корупције. Остаје ми да се надам да ћу истрајати у томе. Да ћу легализовати мог Сенилног Деликвента и његовог сина и брата – Ђавола, Голешку богињу. И да ћу рехабилитовати паганца МОМА и да ће он имати посла и поред „плаћених дисидената“.

Колико толико иде легализација нових вера. Сведочи и легализација у распаднутим деловима СФРЈ. А и у другим просторима света.

За почетак довољно је да се легализује само Сенилни Деликвент – мој лични Бог, приватни јер приватна својина, а поготову лична, је загарантована, неприкосновена. Она је Светиња...

Да поновим: Мој приватни Бог, Лични. Због мојих година, мога писања, може се учинити читаоцу да ја говорим о другим боговима. Не, не бавим се боговима небеских религија.

За почетак, рекосмо довољно је да неко призна бар веру аутора ове књиге у Бога – Сенилног Деликвента. Жена која је унела текст ове књиге из мога рукописа признала је као истину мој оглед, покушај да опишем Сенилног Деликвента и његово људско и божанско окружење. Она је Јелена Ђаковић што у преводу са грчког значи: Сунчица и Божји слуга. Да: Јелена и Ђакон - Божји слуга... Ето и Сунце... и Божији слуга легитимишу је као квалификовану за бар делимичну легализацију ако не вере а оно бар секте у вези са Сенилним Деликвентом. Ако не то а оно бар у вези са Сенилним Деликвентом и дијагнозом.

Сметње на везама

Отишао сам предалеко... Телефон! Тражи ме неко... Из таме светлости Васељене, из светла таме Васељене силе Празнине, Тишине те маме.

„Несретниче! Празне су твоје приче. Твоја алхемија трача...“ Сметње у везама. Не чујем! Не разумем... Веза се прекину. Трачак светла ума сину. Спусти слушалицу. Грч на лицу...

Ноћ је. Ура пета.

Брат и син Сенилног Деликвента – креативац... Време за визије излапелих поета.

Таласи му озрачише ум. IV технолошка револуција са боговима се спори... И небо ће да прогори...

Из тајног извештаја о сенилности Сенилног Деликвента

У Извештају се говори конкретније о видовима сенилности приватног, личног Бога писца ове књиге. Овде су под наводницима дати детаљи о којима говори неуролог. Вероватно је у питању овоземаљски неуролог а не небески. Мада је можда у питању небески пошто је уствари у питању „небески народ“, Но, ево цитата:

„Где ли сам оставио душу?“ „Откуд моје несвесно код тебе?“ „Ја се уопште тога не сећам“. „Заборављање је природни процес“. „Болест која се мора лечити“. „Живот му чини много мање квалитетним, божански квалитетним“. „Његово памћење и његови поремећаји“. „Узела га је божанска алхемија трача под своје“.

„Памћење подразумева регистрацију информација, складиштење и њихово призивање“. Небеских информација као и остварење светле и срећне будућности небеског народа у СФРЈ у време крвавог распада као и пута у нову срећну и светлу будућност која је сада ЕВРОПА.

„Успешно чување информације је далеко од њега. Он их чува као решето воду“. Но, менталне способности Сенилног Деликвента имају дугу занимљиву историју. Ето о тим способностима говоре и филозофи, и ево ово шкрабало већ неколико књига има о њему.

„Постоје различите врста памћења, које подржавају различити мождани системи“. „Код њега је епизодичко памћење“. „Ко?“ „Где?“ „Како?“ „Шта?“ „Од њега је све то далеко“. „Заборављање места задњег летовања“. „Ево ово летовање задње где га је приватизовао вајни есејиста који је утувио да је на личном Олимпу – IV спрату, стан 18, без лифта, за њега је летовање у некој од небеских забачених селендри, Стварности свега, Празнине... Заборавља венчања, сахране, кад је доручковао, где је самоуслуга.“

Семантичко памћење му је уздрмано. Појмови, категорије... Категоризација именица. Годишња доба, дани у недељи... Он их меша са космичким. Крупна оштећења. За женску и мушку пишу пита: „А шта је то?“ „Божански океан чињеница и количине информација... Меша светлосне године и наше године. Божанско учење и расуђивање. Краткорочно памћење и Вечно. Процедуралност Вечна, Космичка, божанска и наша. Божанска јасност нама је нејасна“. Код нас „јасна свесност“. Мере светлосних година и његово старење. Ствар компликује што постоји код нас болест психичка – губитак едо граница чак и у космосу... Да код нас је болест, а код божанских бића па и небеског народа то је нормални реалитет и у простору и у времену.

Код нас су *трауматске повреде* мозга а у божанског бића су нормалне – досези времена, простора, материје, кретања и информационе димензије. Другачије је функционисање можданих структура код божанских бића, па богами и код небеског народа. Сенилни Деликвент је највероватније неки космички малограђанин, ћифта, филистар, пти буржоа. Послат као одговарајући нашем нивоу – алхемији трача.

Не, није случајно изабран за мога личног бога Сенилни Деликвент. Није ни он случајно престао да буде лични Бог неког из васколиког српства чији је отац Добрица и мајка Дафина.

Недовољно информисан пацијент – Сенилни Деликвент. Његово заборављање и врсте памћења су божанске, из стварности свега. Тешко је у *Нигдини* препознати његов поремећај, поремећај божанске структуре мозга. Да – његово заборављање и памћење, а поготову у вези са *подметањем* као технологијом уметничке креације и као етичком категоријом која је у развоју друштва веома релативна, условљена степеном развоја и специфичним условима. Питање здравог начина исхране, пушења, физичке активности, алкохола, дружења, хобија... Није примећено да чита... Блене у ријалити програме. Огресао је у алхемији трача како у *Нигдини* тако и у Стварности свега, Васељени или Васељенама ако их има више од једне.

Његова генетика је сумњива. Ко зна чији је он син. Ко зна ко је све то правио у Васељенским амбисима и у уличној проституцији и *Подметањима*. Људска наука каже да сваком трећем детету није отац који је званично регистрован. Мислим да је још гора ситуација у божанском свету. Сетимо се само римских и грчких... Код других, па и племена дивљих и њихових божанстава. Ето читаоца само подсећамо на Еигори...о којој пева Александар Лукић.

Тајне о човеку у вертикали су наталожене у човеку на нивоу ћелије, гена, молекула. На квантном, нано нивоу. Оне циркулишу у организму и у мозгу. Релација телесно мишљење (интелигибилно) – мозак (интелект) и мозак („Високо организована материја која зна да мисли“ – Лењин). Наука открива тајне тог односа кроз људско трајање. У метафизици човека су само крајци крајака тог трајања. Древне митологије, психолози, психијатри (Јунг...) откривају те крајке крајака метафизике – физике Апсолута, Васељене...

Сенилни Деликвент:

Несрећан сам што сам у приватној својини, личној својини ове аветиње од писца. Он је утувио да живи на Олимпу – IV спрат, без лифта...

Ето, мада је приватна својина „светиња загарантована, неприкосновена“, несрећан сам. По уставу *Нигдине* ја и као божанско биће имам право да будем несрећан.

Нисам имао среће да ме се у крвавој отимачини око божанства докопа небески народ, или отац васколиког српства, или мајка Дафина, или било ко из небеског народа. Ја сам из небеског народа, али ме прећуткују, одбацију. Можда баш зато, због тога па и због чињенице што се утрпавам у друштво богова. Три књиге о божанствима. Ту су и Краћи радови па и рад *Душа корен нема*.

Поред свега мени је интересантна и симпатична ова аветиња од есејисте. Нарочито изазива сажалење његова препотентност.

Ипак, он пише ову хагиографију о мени, како он мисли и пише као о Сенилном Деликвенту. Он и не примећује у старачкој сенилности да је то уствари аутобиографско дело Сенилног Деликвента старог есејисте. Но, било каква књига је божанска ствар – неба дар.

Мрки, Мрчо, бре...

Мрки, Мрчо, бре, јебо те Бог. Ево не могу да се уздржим а да не заплачем над твојом судбином, како ви говорите. „Судбина?!“

Побенавио си, поветао си... Не фермај ме. Живи ти на твом Олимпу – на IV спрату без лифта. Знаш да не разумеш али бар ћу ти навестити о чему се ради кад је у питању моја сенилност па и моја деликвенција. Ти не разумеш те ствари око *метафизике*.

- Губитак его граница је у Васељени, Космосу... за вас је болест, а за нас је природно стање о свести конкретне наше реалности у простору, времену и другим димензијама.

- Антигравитацијски амбијент је нормално физичко својство за кретање и било коју активност.

- Време је јединствено – нема граница између садашњости, прошлости и будућности. То даје могућност прекогнације.

- Метафизика, врсте метафизике (реална, патофизика па и твоја ђилкошка) је физика само тананије и више употребљива у просторима нашег битисања.

Знам да си радозано као дете па ћу нешто навестити. Ето занемарујемо метафизику у свим врстама религије па наравно и монотеистичким. Занемарујемо и мистике. Навестићу нешто из филозофије о метафизици. И сам знаш колико о томе има у литератури...

Но, ево наговештаја. Искуство и... Рилке: „Поезија је искуство“.

Ти си у годинама, есејиста, разумећеш моје наговештаје у напору да ти нешто кажем о релацији ЈА – ТИ јер ово Сенилни па и Деликвент може се и на тебе односити. Можда више но на мене, јер што су у твојим књигама и Бог и Ђаво и Голешка Богиња, па и МОМ који узима твоје име и презиме за свој псеудоним. На крају и све твоје писаније потврђује да си већ сенилни, али и својеврсни деликвент баш што не чиниш, не реагујеш...

Јесте метафизика – иза физике. Трансцендује искуство... „Основни принципи и узроци бића“. Проклетниче, ти хоћеш „спекулативним путем да дођеш до коначних спознаја“. Ти хоћеш, ти надмено пискарало, хоћеш да ућеш у питање „БОЖЈЕГ ПОСТОЈАЊА, слободе воље, преегзистенције или бесмртности душе“. Да ућеш у „спекулативне рационалне системе“. Ти лажни есејисто хоћеш „уображеним знањем

о стварима које прелазе свако могуће искуство“ да уђеш у срж Не(Бића), Празнине... Стварности свега... Хоћеш да се расправљаш са мном, са Ђаволом (сином и братом мојим), са креативцем, са МОМ-ом, са твојом Голешком богињом. На крају и са дубокоумним, великоученим главама „несврстано-самоуправним плаћемим дисидентима“.

Правиш се као домаћи „с ону страну реалног и осетног“. „Једном заувек датом“. А у ствари ти си груби „материјалиста који...“

*

„Кобни усуд васколиког српства“ види се у томе да ваше новине испуњавају „каменуумници“ интелектуалне ћифте, пиљари – крвави грабежници, свашточине чије дубине досежу до нивоа активисте зелених, против загађивања животне средине у најзабаченијем селу на свету. Види се да и „дубине свести о Златном добу које је у вертикали људског трајања на Земљи лутајућој свемиром, стварношћу свега“. Ваш малограђански интелектуални дух каже: „...Идеологије која је историјски скончана 1996“. Каква „бедна привезаност за живот свој“ рекао би Јесењин.

*

Мрки бре, аветињо, много си ми значео. Да није било тебе не бих се ни задржавао у мојој турнеји по Васељени, стварности свега. **Ја сам лутајући репортер васељенски, истраживачки новинар. Дописник са лица места Земље, Тера – крваво љупка селендра Васељене, стварности свега, о којој се понекад чује па и о „злој коби и усуду васколиког српства“.**

Ајд, Ђаво!... Да: „Никад више“ како рече проклети песник... Да – још опроштај. а „остало је ћутање“ како рече неки Хамлет...

Можда... Да завера космичка. Ви сте мераклије за теорије завере.

Са лица места јавља својој небеској агенцији Држим под контролом свој божански живот

Навикао сам на притиске. Тајна сам звезда доласка у Нигдину код небеског народа. Узбуркане су страсти нарочито код писца који ме иако сам Сенилни Деликвент приватизовао. Тешка крвопролића небеског народа, али су полудели за приватном својином. Светиња приватне својине никога не оставља равнодушним. Сигурно ћу научити много тога што је ново и за Васељену, за стварност свега. Стекао сам репутацију међу звучним именима: Богом, Ђаволом, МОМ-ом (богом критике), Голешком богињом. Званична божанства ме не фермају. Са анђелима, вештицама и вампирима, врачарама, пророцима нисам долазио у контакт... Прихватам изазове! Суштина је добро се забављати, уживати у игри. Дати све од себе. Остварити оно што ви од мене очекујете.

Небески народ има богату традицију. Код њих се негује „чојство и јунаштво“ као код Енглеза центламенство, а код Кинеза Чин Це. Чини ми се да ме ова аветиња од есејисте сматра за „плаћеног дисидента“ Неба, Васељене. Код њих све иде „преко лове“. „Лова буразеру“. Бизнис божански. Мислим да ме лове да будем део њиховог пројекта – „небеског народа“ *Никоговине*. Стил живота, вера, филозофија... све је у

некој завери. Ја им не показујем мој Васељенски пасош. Они и не слуте да имам двојно држављанство: и њихово и васељенско. Син сам и небеског народа и Васељене. Имао сам проблема са главом. Пун сам набоја и позитивне енергије. Чујем се са редакцијом. Ипак писца доживљавам као великог учитеља... Ја – Ваш дописник истраживач. Рођен 111 000 негде у Васељени. Информације о каријери...

Тврдичлук прекида божанско самоубиство

Сенилни Деликвент као новинар истраживач, лутајући репортер из Свемира, Васељене... јавља својој редакцији. Његов извештај, допис изгледа човеку несувисло. Међутим, на божанском нивоу је итекако сувисан. Но, будући да се ради о *небеском народу* и да на небу има доста наших из *Нигдине*, *Недођије* верујем да ће читалац разумети. Но ево дописа из Васељене са лица места. То „лице места“ је *Нигдина* чији су поданици небеско-народни о којима говорим у више мојих књига. Можда посебно у *Краћим огледима 7*.

„Међутим не знам шта ће бити са мном, у мени и без мене. Које сам ја, а које је он? Шта сам ја, а шта је он?

Ко да ме спречи – осећам вишак речи.

Је ли истина да ме нема – ја сам само тема.

Свеједно је убио се или не убио се. Ја сам и за не убити се.

Не може да дигне руку на себе па вођа самоубилачке секте их убија рецимо: секиром им расцепа главу док они у шуми седе под дрветом. Вешање, тровање, пуцање себи у срце, у уста. Оставља опроштајно писмо или не оставља.

Овде је сада шик, кул, ин, у тренду да платиш па да ти лекари помогну да умреш, извршиш суицид, самоубиство. Скупо је, али можеш и цабцабиле да извршиш самоубиство. Због љубави. Они овде воле да *подмећу* да је неко извршио самоубиство због режима, власти.

Нарочито уживају да таква самоубиства приписују песницима. Ето често се говори о *Јадима младог Вертера*, о Јесејину, у небеском народу о Бранку Миљковићу. Мада је на десетине песника извршило самоубиство – њих не помињу. Техника подметања је ту: „Није самоубиство, но су га убили они који мрзе небески народ“.

*

Ја - Сенилни Деликвент, и ОН – писац ове књиге чије име и презиме узима МОМ – бог критике за свој псеудоним. Нас двојица као другарчине, буразери, људине, Србенде, браћа да заједно извршимо самоубиство на јапански начин – харакири или „кап по кап“. Скоком са моста, вешањем.

Самоубице се по вери небеског народа не сахрањују у гробљу са осталима. Али, и нема места у алејама заслужних, великана. Већину сахрањују једне преко других. Филмације, новокомпоноване музичаре, поете националног бића, плаћени дисиденти. Нема места за научнике, за људе из других области. У спашавању од алеја заслужних људи остављају аманет да их сахране у породичним гробницама. Неки, за спас, се сахрањују у иностранству.

Био сам на прагу божанског самоубиства. Али они су ме спасили. Спасила ме је тешка спрдачина есејисте и његово писање есеја, драма где сам и ја умешан. Овде, у

овом свету постоји „асистирано самоубиство“. „Најважнија тема биоетике“. Код њих се говори: „Моје тело па и моја смрт, мој избор“. „Потпомогнуто окончање живота“ оних „који су већ били уморни од живота“. „Психијатријски болесници“. „Психички болесници“. „Задатак лекара је лечење“.

Овамо је све у новцу, парама. Све има код њих цену. Потпомогнуто окончање живота кошта 10.000 евра. Ми смо некако скрпили око 5.000 евра, а требало је још 15.000 за обојицу. Тврдица је писац, али се и колебао па нисмо дошли до тих 15.000 евра. Није се сетио да су „богови вечност задржали за себе а смрт дали човеку па су опет несрећни“. Ето спасла га је његова главна девиза: „Лова буразеру, лова“.

Поред свега имају изванредне афоризме о самоубиству:

„Свако је самоубиство узвишена поема сете...“ (Балзак)

„Нема самоубица – њих су убили други“. (А. Дукић)

„Постоји само један доиста озбиљан филозофски проблем: то је самоубиство“.
(А. Ками)

„Стабла и животиње никада не уништавају сами себе. Самоубиство је на Земљу донео човек“. (Алојз Ребула)

Ето, могло је да се деси да изгубите дописника из једне прљаво кржаве селендре на Тери, Земљи у којој „живи и ради и развија се небески народ“. Земљи *Нигдини*, *Никоговини* која је у распадању, а и она сама је део распаднуте СФРЈ. Да, јесте: живе, раде и распадају се.

Снохватице и плетисанке друга Сотоне

Главни подметач па и као креативац је Ђаво, Демон, Сатана, Сотона. Његово посебно место је у креативном подметању у уметничкој књижевности. Сигурно је да се то подметање нарочито види у сновима јер снови допиру до тамних простора људског трајања у стварности свега, космосу, васељени па и више космоса, васељена јер неки говоре о томе да није један космос, једна васељена но да их има можда неколико.

Знамо за свесно – предсвесно, подсвесно и несвесно. Али ја волим да говорим и о заумним врућама. Нешто што је дубље од несвесног и што као врућа никад не успе да се домогне људске јаве, али као врућа даје наговештаје да ту има нечега.

Да – у питању су неке снохватице, плетисанке васељенске, небеске божанских сила и дела. Ето нека је прилика да бар нешто више сазнамо о божанским потиснутим стварима будући да овде у овој мојој књизи живе заједно богови и људи као у неком времену златног доба. Да сазнамо бар нешто о ономе што се чува у нашем људском телу у развоју човека кроз таме милиона година. Чува на нивоу молекула и тама васељенских нула (0), полазишта свега у вези са човеком.

А Ђаво као креативац, а и човек је креативац, човек који мало верује сину и брату Бога. Ето, овде је тај бог, мој лични Бог – Сенилни Деликвент.

Хоћемо, треба, морамо у општој *подметачини*, овде креативној, веровати Демону. На крају он по неком поетичком реду, мотивацијском систему треба и мора да из тамног резервоара заумних ствари па и сенки заумних врућа које крију „тајне над тајнама и опет тајне“ и то у нама, у човеку, у његовом Ја и Над Ја. У загонетки молекула и божанских нула (0) полазишта духа у нашој Васељени па можда и шире.

Но, ево дајемо нешто из снoхвaтицa, плетисанки Сенилног Деликвентa које износи Господин Ђаво.

Сенилни Деликвент је некрофил

Сенилни Деликвент као божанско биће се сумњичи за хомосексуализам, педофилију, воајерство, герантофилију, егзибиционизам, зоофилију... Али ја као његов брат и син, као креативац и подметац знам да је он некрофил. Сада се говори у католичанству о хиљадама педофила. О грдном јаду забавио се Папа... Друге вере о томе ћуте. Али ја, син и брат Сенилног Деликвентa, кажем бар ово што кажем.

Но вратимо се на Сенилног Деликвентa мог сумњиво законитог оца. Ко зна у божанској гужви прељубама и отимачини и подметању ко је кога правиво и рађао. Сенилни Деликвент интелектуална лешина, лешина осећања, маште и воље. Његов мозак је спао на интелегибилност на нивоу молекула. Он ту интелегибилност проглашава за неки ПРОДОР у онострани, у космичке „тајне над тајнама и опет тајна“. Проглашава за његове блудње у црним рупама космичким, у више космоса. Његов терен као да су пусте пустаре празне Празнине у којој нема Ништа па ни самог Ништа. Празнина, Ништа, Не(Биће)... је његов природни простор и безвремена временост. Код њега је у сенилности излапила и сама излапелост.

Жао ми га је. Он каже да сам му ја син и брат. Говоре упућени да је због усамљености као филистар, ћифта измислио да сам му ја брат и син. Хвала Богу да у нашој држави која се распада, и која има дуг век распадања као пластичне кесе, има метод анализе ДНК-а и полиграф. Али пологограф није обавезан, а надлежни кажу да нису обучени за божански ДНК-а. Ма колико је сенилан и деликвентан, он зна за те цакe па ме уцењује и компромитује пред „небеским народом“ ког Сенилни Деликвент својата позивајући се на чињенице да се ових година ствара неколико вера, варијанти „небеског народа“.

Да је некрофил види се и по томе што се везао за писца ове књиге коју читаш. Везао се за излапелу лешину интелектуалну, емоционалну, маштенску и вољну. Повери се њему. Он да му пише биографију, хагиографију стила и духа хвале хришћанских првобораца.

Види се да је он Предатор, Некрофил. У последње време гледа да искористи штосове католичких фратара: „Света тајна причешћа код колеге ослобађа злочинца од онога што је учинио“. Да искористи да је „тајна исповести старија од закона“. „Речи искона у исповедаоници светиња“. „Забрањено да се изда тајна исповести“.

„Фратри су чинили тешке злочине“. „Где је ту људскост?“ „Своју љубав поклонити Богу“. Пазите! Њему поклонити који се учи од католичких педофилских предатора чије су жртве деца нарочито мушка.

Да, Сенилни Деликвент је предатор, некрофил и свешточина и у Божјем свету и у свету човека. Свирепи *подметац* и човеку и божанствима, па и самом себи. Он живи, ради и развија се и у свету људи а и божанском. **Да – рекапитулација времена када су богови и људи живели заједно. Лако је њима када су вечност задржали за себе а смрт утрапили човеку. Он живи, ради, развија се, подмеће изгледа и у Савету безбедности и у Бриселу.**

Он хоће да уведе федерацију Васељене, стварности свега. Сједињене васељенске државе. Но, Сенилни Деликвент мисли да је боље прво да буду као СФРЈ јер у случају распада биће доста васељенске крви, смрти.

Оптужен за насиље у породици. Он меша сан и јаву. Снохватице и плетисанке узима као стварност, а стварност као привиђење, обману Сотоне. Он је у потрази за срећом. Принцип задовољства. Не живи у реалности. Он живи у заблуди. Код толико добрих и лепих места и овде и на Земљи и у Васељени он нашао да живи у заблуди. Он је луд. Реградирао је на дете. Неограничено је слободан. Лудило му је у квантитету.

Његове плетисанке и снохватице живе од алхемије трача који цвета код вас. **Царство крвавог рекла-казала заливеденог логодијарејом. Нема тог Савета безбедности којег ви нећете алхемијом трача окужити.**

А он, Сенилни Деликвент, хоће да ту вашу технологију алхемије трача пренесе у Васељену у којој смо па ако успе и на друге васељене, неке провинције Стварности свега. Његове снохватице, плетисанке пуне су тих маштарија сенилно-деликвентних. **Мени га је жао, али посебно жалим „небески народ“, „помазани народ“ који пристаје да га замлаћује. Сенилни Деликвент и ова аветиља од писца која је тотално одлепила, посебно у технологији подметања. Сенилни Деликвент лупа – дрско се понаша посебно у снохватицама, плетисанкама некако окретнут југо-северу, не нашем Васељенском.**

Чудан је Предатор из снохватица. Хендикепиран, али замислите, просто невероватно: он воли жене јачих женских атрибута и места еротске фиксације.

Да је бар прави некрофил!

Из тајног дневника Сенилног Деликвента

...Забачена васељенска селендра. Они је зову Тера, Земља планета. Занимљиво трају и изгледају. Ја сам се лако уобличио у њихов изглед. Они себе називају човек. Као и код нас имају два пола. Не множе се већ се размножавају. Скоро нико није приметио да нисам један од њих, њихових божанстава. **Поготову ова аветиња од писца која је утувила да и сада код њих могу да живе заједно богови и људи. Он има неког свог Бога, свог Ђавола, измишљену Голешку богињу у вези са неким њиховим Косовом и... Чак је утувио да МОМ – пагански бог критике узима његово име и презиме за свој псеудоним.**

Изгледа да вампире, вештице, анђеле... сматра да су „плаћени дисиденти“ - део „теорије завере“.

У целој тој крвавој гужви у вези са приватизацијом он није приметио да нисам њихов. Ја сам по његовом мишљењу његов приватни бог, а „приватна својина је неприкосновена, загарантовама, светиња“. Нарочито се држе овога „светиња“. Чак имају и неку клетву: „Јебо те Бог“, или похвалу: „Јебе као Бог“. „Бог отац...“

 Рукопис Дневника Сенилног Деликвента је оштећен. Изгледа захваљујући доживљају времена. Сенилни Деликвент – Ја сам из Вечности, а у вечности нема граница између садашњости, прошлости и будућности. Зато постоји могућност за прекогницију. Наше светлосне године и њихове године... Божанска дигитализација...

То је далеко од њих.

... Многе ствари опраштам овој аветињи од писца. Није он крив што је аветан, што је побенавио и утувио да је његов стан на IV спрату без лифта неки његов Олимп. Чак је измислио и Голешку богињу да би одбранио неко њихово Косово.

Ето, није он крив. Па смртан је, кратак живот, а ми богови смо задржали вечност за себе, а јадном човеку утрапили кратковекост, и опет ми смо несрећни.

39. нултог (0) светлосне године

Ја и моја љубав... Овде имам себи равну богињу Голешку богињу. Какав пример дивљакуше, неопаганске лепоте духа, душе и тела. Дајем све од себе, па и више од тога. Жртвујем се кад треба и кад не треба. Она скине свој оклоп дивљакуше, неопаганке и иде без њега. А ја волим да волим... Много се волимо. Она свакодневно меша љубав са другим осећањима као што су понос, страх, туга, бес, љубомора, завист... Ето мука је у протоку времена – ја сам вечан, а она задржала статус човека, људског – дакле: постаје старица. Њихов Голешки Олимп још није признат од Уједињених васељена. Нема статус вечности. Њој веза са мном угрожава идентитет или интегритет. Али и код мене су угрожени јер треба да се вратим у Вечност. Овде се као пролазни, смртни и они па и Голешка богиња распадају као и држава *Никоговина*, *Нигдина* па и сам писац распаде се, нестаје. Иако сам вечан ја се емоционално исцрпљујем јер више пружам, а мање добијам. Њен је Голеш дивљи Олимп, боље рећи – новокомпоновани, ђилкошке метафизике. Она је космичка провинцијалка, дивљакуша огрезла у страстима. Она не зна за емоционалну економију. Њене емоционалне потребе су дивље и хаотичне. Екстровертна је...

Несразмера у осећањима. Божански дивља а поготову када се ради о отаџбини, о небеско-народном патриотизму. Наступа економски дисбаланс у партнерској вези. Променљиве категорије је наша веза.

Иако би се дуже овде задржао не би се одржала наша нефункционална веза. Код њих се сада развија емоционална и социјална интелигенција.

У најлошијој ситуацији су усамљене особе. Ја, овде и поред ове аветиње од писца, и љубави о којој говорим све више постајем усамљена особа. Но, у мојој блудњи у стварности свега, Вечношћу... ко зна шта ће бити. Моја Богиња Голешка разјарена несрећом народа свога не мари за мене. Читаоче мој дрски, тупи – брате, господине „отворено говорим“ о својим божанским осећањима што није баш особина мушкарчина, фрајера, ортака, људина. Није својство психолошког профила мушкарца. Изгледа кад се будем вратио, мораћу да идем код васељенског психијатра да ми лечи „сломљено срце“.

40. 0° светлосих година

.... моје пријатељство са овдашњим писцем па изгледа и са Голешком богињом је „функционално“. Наше природне енергије нису контабилне... Ја сам по њиховом „слаб мушкарац“, а она је „јака жена“... Да можда и луда – „врхунски слободна“, „не зна да одлаже“, у „квантитету њених поступака“, „не зна да је инфантилна у регресији“.

55. 0° светлосне године

Живот + (плус). Чудо од живота у овој космичкој селендри. Ми богови не знамо шта ћемо са животом божанским, а они имају живот и још плус (+).

Вероватно завиде нама боговима који имамо вечност. Неки код њих извршавају самоубиство – значи њима је много и тај живот. Право да кажем завидим им. Ето ја да могу извршио бих самоубиство. Од досаде Вечности побегао сам и ова аветиња од писца ме приметилa и из неког сажалења узео у неком њиховом крвопролићу око имовине, приватизовао ме... Ето он је о томе говорио у овој књизи.

Несрећа је моја што ја не могу да извршим самоубиство, али не може и нико да ме убије као што је код паганаца. Нама не требају ни лекари... Овде код њих је у моди естетска хирургија... И мени саветују, нарочито за негу коже. Једна ми је рекла да сам „дебелокожац“. Каже да „имам добру линију“. Држим се линије режима... Шминкања се држим. Нарочито ми саветују да шминкам душу јер душа може да се поквари... Научио сам од њих да носим маску. Сада код њих влада неки вирус и они поред маске за живот – Персоне, Супер ега како је све не зову, сада носе и маску као заштиту од вируса. Сви се морално шминкају... Појачавају освежавајући ефекат...

Ако прихватим шминкање од њих, нећете ме препознати...

77. 0° (нулти степен) светлосне године

Код њих је мисао неког из њиховог 18. века: „Грешити је људски, праштати је божански“. Да, ето и овом пискаралу праштам као и овој њиховој новокомпонованој Голешкој богињи. Немам жељу за осветом... Праштање је процес, а не чин по њиховој науци. У ствари ја све ово радим онлајн – са дистанце. Све се решава са другачијим доживљајем времена њиховог и мог божанског. Човек се једе изнутра... Изгледа ја немам апетит. Немам у себи осветољубивост као пагански богови па и монотеистички. Код њих је бол неизбежан. Патња је обавезна... **Куд се год окренеш код њих и њихових божанстава сусрећеш се са токсичним људима и божанствима.** Сви су набрекли од потиснутих осећања, мисли... Мрзе себе и друге око себе па и без разлога, узрока. Систем разлога и узрока није као код нас. Емоције њима управљају... Машта им је у служби тих емоција. Супер его, персоне им је у сржи лажна.

99. 0° (нулти степен) светлосне године

Мој дух не може да је схвати, због и ради Косова много пати...

100. 0° (нулти степен) светлосне године

„Ђаво ушао у човека“. Син и брат мој је настао од моје сенке. Тако је настао Ђаво. Он ми се жали да је Човек ушао у њега. Не само што је ушао но и не помишља да изађе из њега. У кога год уђе приватизује га. А већ знамо, па и из ове књиге да је приватна својина „загарантована, неприкосновена и светиња“. А они су из *Никоговине*, *Respublike*, *Неодођије* фанатични чувари, чувари „светиња“ а поготову приватне својине. Они се убијају за динар, евро. Они сада путујући у Европу полуде кад неко трунку баца на светиње. Неки су у стању ко им отме „изопачавајућу силу – новац“ да га убију, муче и самељу у машини за млевање меса у преради за продају. Они су стари народ. Они очима не могу да виде писца ове књиге, ово шкрабало што пише књиге о мени Богу – Сенилном Деликвенту и о Ђаволу. Они мисле да је то њихов Бог и њихов Ђаво. Њихова божанства имају анђеле,

вампира, вештице. Они су изгледа као неки „плаћени дисиденти“ њихове вере. А ово око „Сенилног Деликвента“ и Ђавола тих „плаћених дисидената“ нема. Ту око свега тога је по њима нека небеска теорија завере.

101. 0° (нулти степен) светлосне године

... СССР. Кина... Куба... Африка... Јужна Америка... Њихов песник кога сада избегавају да помену има стих: „Аравијско море све поплави“. Но да не ширимо тему, јер изгледа да тема нас шири, а у *Никоговини* то не воле...

Астрологија. Вечни хороскоп

Знак Сенилко

Рођен 000-111

ПОСАО: Импулсивно реагујете, па се због тога компликују односи са околином. Не намећите свој став. Коментаришете људе. Неуредан живот и премор узимају маха. Предстоји Вам озбиљан пад енергије. Оптерећујете се мишљењем других богова па и људи... Играћете како други свирају. Стрпљење и упорност нису Вам јача страна. Неопходно је да ствари задржите под контролом. Следе озбиљни стресови. Треба да потпишете нека документа. Будите опрезни. Како да унапредите свој живот. Можда је неко присвојио Ваш план. Неке недефинисане односе време је да их рашчистите. Све се мења, али Ви остајете по страни. Обузимају вас страхови и преиспитивање. За Вас је добро што Вас нико не прозива.

Могућност да покренете приватни бизнис. Лоша је атмосфера у окружењу. Многи Ваши сарадници су одавно отишли.

Упркос свему све је више нових вера. И ових дана сведоци смо тога. Стићи ће Вам понуда да се прикључите неком новом пројекту. Можда Вас задрже овде код народа који не зна да мрзи, али је небески народ тако да то није деградација. Из овог народа многи су запослени на Небу. Верујте у своје интелектуалне моћи. Важан је Ваш даљи развој. Имате енергију и борбени дух. Можете да поднесете критику и логичко објашњење.

ЉУБАВ: Окружени сте људима које привлачи ваша позитивна енергија. За њих организујете забаву. Да Вам се не деси да заборавите свог партнера и чињеницу ко Вам је стварни пријатељ. Да решите емотивне проблеме са партнерком. Морате бити искрени, јасни и гласни. Узроци неспоразума које ћете касније тешко разјаснити. Будући да сте бог, иако Сенилни Деликвент, од Вас се очекује велика толеранција. Смесите нову стратегију. Не пецајте се на сваку провокацију. Размишљајте о далеким путовањима. Можда у другу Васељену, Тишину, Не(Биће)...

Као да сте под сталном контролом... Може да прерасте у сукоб. На удару је вољена особа. Обливају Вас емоције да не знате шта ћете са њима. ...Да наметнете своју доминацију вољеној особи. ...Раскид везе, не залећите се. Вољена особа Вас дестабилизује. Однос сте свели на дописивање и телефонске разговоре. Вољена очекује нешто конкретније и да озваничите љубавну везу... Светиња брака... рађање малих сенлиних деликвентчића. Да – све да се озваничи али не ОН-ОН, ОНА-ОНА но Он – Бог (Сенилни Деликвент) и она макар једна од Марија.

Не предајте се осећају: „Најбоље да се повучем...“

Оставите потомство – буљук деце – сенилних деликвентчића.

ЗДРАВЉЕ: Хронични умор. Проблеми са синусима. Па да никада ми није ишла математика. Проблем са варењем. Па да: ево писца ове књиге не могу да сварим. Нисам сам. Сви га прећуткују. Ваљда ћу га се отарасити кад одапне. „Кад се представи“, „упокоји“, „премине“...

Обесмислити атомску бомбу

Прислушкивање

и

Подметање

Сенилни Деликвент саветује Ђавола: Сине и брате, чуди ме како се ниси сетио. Ето ја као твој отац и брат морам да у оквиру родитељске бриге да те учим, саветујем како би рекли „самоуправни несврстани по питању употребе дрона“. Ето данашњи млади... Е све ми морамо. Било би изванредно да дрон носи неколико стотина килограма феклаија, гована и да их просипа по маси. Небески народ воли масовне протесте. Каква би то трка настала. Бежат ћеш, ал' побећи нећеш. Што више бежиш више беже од тебе. Сви беже од свих. Свак од свакога. Уговоран уговоран уговораног. „Загађење животне средине“. „Људска права“. Да говнаш и да будеш говнан.

Пошто говна долазе из неба, са неба „небеском народу“ не би све то тешко падало.

Можда за убудуће да се на трговима изграде тушеви, па и туш-кабине. Продавнице за чисто одело. Одећа мушка и женска, па богами и за геј полулацију.

Божанско врбовање

Овај допис, извештај о животу дописника из забачених делова Васељене је неки груби опис живота Вашег истраживачког новинара.

Дао сам му наслов доста ироничан – Божанско врбовање. По њима моја *божанска вечност* је инфраструктура за моју сенилност па и деликвентност.

Питао сам се зашто и ради чега ме врбују?!

Шта ће им цинкарош из Васељене и то ко зна из које Васељене? У својој сенилности ипак „упалила ми се лапмица“ – па они су небески народ. Они су из наших редова. Домаћи смо. Наши смо. Свој свога.

Но, ево како су ме врбовали, да кажем њиховим језиком „*по питању вере*“ а тиме и нације. Овде на Земљи, Тери су грдне кланице између нација, вера, држава, раса... У суштини ствари све су то кланице из класно-економских разлика.

Овде где се ја налазим у *Нигдини*, *Недођији*, Републици чини ми се да су две главне вере (две хришћанске) и једна исламска. Једна од хришћанских изгледа се распада. Мене изгледа та која се распада заједно са тајном полицијом врбује. Не знам зашто и ради чега. Можда да у Васељени ширим њихову веру јер њих има и у Васељени будући да су небески народ.

За мене занимљиво како ме врбују. Шта ми све обећавају - календар, време, мурал, алеје заслужних...

Духовни отац... Брат и син – Ђаво наговорио ме је да је боље да ми буде духовни отац фратар јер њих је већина педофила, а ја сам по земаљским мерилима у дубокој старости. Наравно моја божанска вечност остаје.

Ја и исповедник, духовни отац. Дели нас нешто као завеса...

- Духовни отац: Сине, који је твој проблем?

- Сенилни Деликвент: Ђале бре, јебо те бог како сам ти ја син када ти имаш око 25 година, а ја 90 година, 3 месеца, 2 недеље, 13 сати, 10 минута, 5 секунди и 2 десетине. То је по вашем рачунању времена. А уз то ја сам вечан.

Исповедач, фратар се за трен збуни, али рече:

- Имаш ли још неки проблем ту и тамо?

- Имам. Не придржавате се, овде у вашим верама *Светог писма*. Бог вас казнио да „радите у зноју лица свога и да се множите“. А ви експлоатишете друге. Даље у *Новом завету* се говори о томе да не може тако да „радници граде палате а други живе у њима“.

Фратар се унервози нагло, повуче завесу да види...

Није га било. Божанска вечност у Сенилном Деликвенту га је склонила.

*

Плаћају ми по 200 евра да учествујем у блокирању магистралних саобраћајница. Ја не знам за кога радим. Неки кажу да сам плаћени дисидент. И једни и други ми дају 200 евра. Кажу да радим за стране агентуре. Неки ми кажу: „Па то је то – сви они раде за тебе...“

Стране амбасаде долазе код мене, а не обрнуто. Ко зна амбасаде из којих земаља далеких хиљадама километара долазе јер им треба.

Како ме врбују

Врбују ме примитивно. Свашта ми обећавају, само да радим за њих.

Обећавају да ћу бити „сахрањен у алеји заслужних“. Да ће у читуљама писати: „Заувек је у нашим мислима и срцима“, „Само се звезда твоја угасила а ти ћеш увек бити са нама“, „Наш узор и понос“, „Заувек наш узор и понос“. Чак су измислили да имам породицу, а не знају да Ђаво није ни мој син и брат. Ко зна све у Вечности ко је кога право. Копиле ко зна чије протуве. Можда баш из Недођије, Никоговине, Рес-публике...

Не знам шта да радим – хоће да ме кремирају. То је неки њихов обичај.

Не знам како да се извучем, али у неку руку ми је мило. Теорија завере. „Боже правде ти што спасе...“ Певушим...

Добар им је фазон, фора „небески народ“. „Стари народ“. Обећавају да ће зидати богомоље под мојим именом. Да ћу ући у црквене календаре. Да ће мој дан бити црвеним словима обележен. Да ће ме фреско сликати. Биће ми лик на зидовима – мурали ко што су ликови њихових писаца. Све – само да радим за њихову тајну службу.

Уреднице, ако овај је извештај преширок скратите га.

С поштовањем,

Лутајући истраживач, новинар
Ваш Сенилни Деликвент

Ђаво, Сотона саветује писца

А, бре, Мрки, Мрчо, Божанства... Богови, Богиње... Где ги бре налазиш?! Све неки багаљиви, скапани... И они па јебали су нану нанину. Васељенски рефуз, отпад. Да ишта вреду не би до тебе дошли. Голешка богиња па нешто си вреди, знаје. Наша си је. Има си душу. Не се прави „црвена буржујка“. А ови други... Неки из инвалидску пензију васељенску, небеску, божанску...

Неки су ситни тастери, цинкароши из Космос. Из њихову васељенску, небеску ОЗНУ, УДБУ, БИЈУ, ЦИЈУ...

Из небеског комитета. Из небеског ЦК васељене. И тамо има – друг Ђаво, Сотона, Сенилни Деликвент... И сада си је код њи господин Ђаво, Сотона, Сенилни Деликвент... „Доле са терена“. Мрки, јебо те Бог ти си „тамо доле са терена“. И Сенилни и ти јебали сте нану нанину. Дај, бре, лечка од истину. Зајеби богове. Дај мушког Голешког бога са Олимппа вашег. Добро Крстана из Неродимље. Голешка богиња са Голеша, вашег Олимпа. Она је само изасланица. Послали гу богови са Олимпа Голеша. Зашто они сами не дођу да виду шта се работи са Косово и Србе? А, бре, ће скапате у „компромис“. Деценију вас Брисел зајебава... У здрав мозак... Ће вас вади васељенска протува Сенилни Деликвент. Он је послат да космичку заверу Небеску. Викају: „Они су небески народ – ће приму Сенилног Деликвента бога као њихово.“

А, бре, Мрки, узни се у памет. Седи си мудро и види шта се работи са Србе, присрбице и остале народе. Сви су они потрошна роба, потрошни материјал у служби интернационале капитала.

Мрки, Мрчо бре, ти знајеш да сам ја креативац. Ко зна шта викају за мене разне вере и небеске и, и, и паганске.

И ти и душа ти је у пензији. Писао си о Душу која си нема корен. Убога ти је душа. Твоја реч си има душу.

Ево ја оратим са праву душу бескоренску. Ће разбереш шта ја викам. Сенилни Деликвент си иде, дома се враћа у језе Тишине, Празнине, Ништа... А ја?! Ја сам ту са вас... И ви са мене... и, и, и... Ће пише за мене: „Упокојио се у Господу Богу наш мили...“ „Анђели да га чувају“, ако не буду заузети са чувањем ваших из алеје заслужних...

Мрки, страшно замољавам те ако можеш замоли ги да ни не шаљу много оне из „Алеје заслужних“ да ги „анђели чувају“. Овде си нема довољно анђела. Имамо оне гастарбајтере анђеле из других небеских религија. Чак имамо и неке приучене из секте, па и назови анђеле од паганаца. Већ знаш – несташница радне снаге и небо је обузела. Да – капираш, ти си из небески народ.

Добро, „да ги анђели чувају“. Лично обезбеђење. Сам не се обезбедио, а анђели да га обезбеде?! Обезбеђење се плаћа.

Ти из „Алеје заслужних“ су бивше комуњаре које су примане у буљуци у СКЈ и били сарадници ко зна кога... И домаћи и страни...

Овде си служе за тријажу. Нешто као истеривач у Чистилишту у Паклу. Они певају и од њину песму беже, спашавају се они који знају шта је песма, музика. Спашавају се. Беже у Рај.

Анђели ги чувају, али су они већ код вас побеснели од приватну својину. Те ваше звезде из филм, музику, из књижевност... и академици... Распитују се како да приватизују Пакао, или Чистилиште. Њи ги не интересује Рај. Из Рај си нема извоз.

У њега се скркали посрнули анђели, вампири, вештице и ко зна све каква паганска божанства.

Самоуправно-несврстано укидање државе, „одумирање државе“. Ваша СФРЈ још одумире. Одужило се, али у том крвавом одумирању и породила се. Срећна кева има их 6 и још се чекају принове. И сва ће њена чеда да се скркају у Европу – вашу „светлу и срећну будућност“.

Ваши блистави умови не седу овде без везе. Раде на томе да и Васељена као држава одапне. Васколики свемир. Ваши академици вични су овом „васколико“ српство. Исту дубокоумност ће примену на „Васколику васељену“.

Све ће обезбеду... Овде си знају да не постоји само једна Васељена. Има их неколико. Тако да је обезбеђен извоз вишка и радних људи, вишка и вас као староседелаца, старог народа, небеског народа, али и скоројевића небеских...

*

Овде си је сада кул, ин, у тренду естетска операција. Скидају си сало. Затегну и лице. Од усне као дупе од кокошку праву. Навалили вампири, вештице, демони на естетску хирургију. У поверење да ти кажем и ја и Сенилни Деликвент смо се урадили. Анђели су нити мушко нити женско. Ко зна ко је ко. Тако естетски оперисане, урађене шаљу ги код вас, небеског народа. Нема си закон за лажно представљање на небо. А вама је лако рећи: „Ево ми смо са неба и дошли код свог Небеског народа.“ А то ти је за крвопролиће душу дало.

Мрчо, сви ови што се мувају око тебе, о којима ти пишеш књиге па и ја и Сенилни Деликвент смо спавајући шпијунци, агенти Неба. Чекамо време. Знаш – СВАШТОЧИНИ.

Не знам да ли разбираш. Па и ти си један од њи. Ови тамо... Нема тамо и овамо. И тамо је овамо и овамо је тамо. Време си је било да се пробудиш и приватизујеш Сенилног Деликвента.

А ја?! А ја сам приватизовао и тебе и њега. Шта би било да вас нисам узео под своје? Неће ми кажеш ни ‘фала... Ја, Ђаво – КРЕАТИВАЦ, а он – Сенилни Деликвент ће се смуца по Не(Бићу), Тишини, пустим пустарама празне празнине у којој нема ништа па ни самог Ништа. Као глуво куче, пцето. А ти?! Шта ће да бидне са тебе несретнице?!

Бог и самоубиство

Волтер је рекао: „Да нема Бога требало би га измислити“. Неко је рекао: „Бог је Сенилни Деликвент“. Ја сам га замислио и измислио у мојој оскудној есејистичкој имагинацији. Конкретизовао сам његову сенилност и деликвентност. Значи то је мој Бог, мој литерарни. Неки ме избегавају, прећуткују и усмено осуђују због овог сенилног Бога, а и претходних. Ја се не љутим ни на варијанте хришћанских, ни на исламског, ни на ко зна колико других богова нарочито паганских. Нек су живи и здрави. Сенилни Деликвент је за жаљење баш зато што је сенилан, а и деликвент.

Бога има и нема. У томе има га и нема га. Има их више, а не један... Ја сам се нашао у том кркланцу идеја које зависе од друштвеног бића, од степена развитка и специфичних услова. Ево послушао сам Волтера и конкретизовано замишљао

есејистички Сенилног Деликвента. Овог Сенилног Деликвента доживео сам и као његово име и презиме.

Да би смо приближили читаоцу и овог бога навешћемо још неколико афоризама.

„Након свега, шта је то бог? Дијете које игра вечну игру у рајском врту“ (Скри Ауробиндо). Посебно ценим ово у вези са игром и Богом. Наш патријарх Павле је посебно ценио ово Бог и игра. Ето и у овој књизи имамо нешто од теме: Бог – Игра – патријарх Павле. Но, ево још неких афоризама.

„Бог је једино биће којем, да би владало, није чак потребно ни да постоји“ – Бауделатре.

Има доста афоризама, али ћемо само још овај који мислим да има и неку практичну сврху: „Што си ближе цркви, то си даље од Бога“ – Јохан Хеивад.

*

Можда под утицајем афоризама или под утицајем мојих есејистичких драма па и свих књига мојих Сенилни Деликвент је извршио самоубиство. Нејасно је да ли је самоубиство или покушај самоубиства. Познато је да се самоубице не сахрањују са осталима у гробљима. Но, нека нам помогну афоризми. За мене је веома незгодна тема па нећу наводити имена аутора.

„Нема самоубица – њих су убили други“. Вероватно сам ја тај „други“ када је у питању Сенилни Деликвент. На крају и ризик је да признам да су га моје књиге натерале да дигне руку на себе. Ризично је јер могу да ме оптуже за убиство. А овде код нас суђења трају по 20-30 година. Мада сам се током живота осећао као осуђен на слободу. Ево само још једног афоризма: „Стабла и животиње никад не уништавају сами себе: самоубиство је на Земљу донео човек“.

У пустим пустарама празне Празнине

У пустим пустарама празне Празнине у којој нема ништа па ни самог Ништа; у језама Бесконачности, Тишине васељене је неко суво дрво васељенско. Око њега разбацани делови читуље из којих се може видети, прочитати да се ради вероватно о смрти, можда самоубиству Сенилног Деликвента. „Била је привилегија познавати Те и радити са Тобом... Твоја енергија и ведрина... Предузимљив Бог. Оличење стручности... Чуваћу те од заборава... Трагична смрт“. Ја не знам ко је дао читуљу можда сам и ја невичан обичајима Вечности, Празнине, Не(Бића). Ту су и речи: „представио се“, „упокојио се“, „испустио своју напаћену душу“. Из Вечности у Вечност! Бунило ме је то у читуљи „умро“, а код нас се говори о томе да су „богови задржали вечност за себе, а човеку дали смрт па су опет несрећни“. Но могло се видети да је читуљу дао, како би ми овде рекли, његов члан породице – брат и син – Ђаво, можда боље рећи Сотона...

Вероватно је ово последње праћење писца о томе шта се са Сенилним Деликвентом дешавало после одласка са Тере, Земље из државе Никоговине, Нигдине.

Следи још сам крај под насловом

Опроштај Сенилног Деликвента од писца и...

Опроштај Сенилног Деликвента од писца

Често волим да цитирам сведока Стефана Малармеа, вашег земаљског сведока: „Све је боље од књишкости“. Есејисто, посебни свашточино у сенкама твога ништавила, у сенкама твоје бликсе смрти, у некој твојој самоодбрани од Ништа – пусте пустаре празне Празнине у којој нема ништа па ни самог Ништа кажем: „Боља је КЊИШКОСТ од такве Празнине“.

Ето у књишкости се осећам интимно као свој на своме. Можда се најбоље види отужни дах књишкости у ликовној критици. Када се критичари докопају праваца, покрета, фантастике... Врхунац у дубокоумљу је Медијала, лагарија о Медијали. И сами медијалци се ограђују, скоро се одричу Медијале. И *мед* и *але* се одричу. Беже од група, правца јер шта су медијалци? Они су прљаво средство антикомунизма. Њихова трулеж људског тела на сликама поручује: трулеж живота комунизма. А комунизам је у пропаганди Запада нешто што извози јефтину робу - човека: раднике, сељаци и интернационални пролетеријат на Запад. Тај прљави посао између осталог обављају и наши сликари – Паризлије. А између осталог „Паризлије“ служе новинарима па и из Париза да испуњавају рубрике својих новина. Но, како који сликар медијалац и друге Паризлије умиру, они своје место „најпознатији наш сликар и Паризлија светског угледа“ уступају неком од следећих. Скоро новинару је само остало да замени име. Ето ових дана Шобајића заменио је Циле Маринковић. „Светског гласа“ иде уз сваког. У Паризу има 65.000 уметника и из сваке државе има своје светске.

Можда је колико толико сувисло говорио о Медијали Пеђа Ристић...

Ја, Сенилни Деликвент, послат из тама *Празнине* наше време треба да мине. Моја свита: Ђаво, Голешка богиња, МОМ паганац, бог критике... Дођосмо из црних рупа, из Празнине. Наше време посете треба да мине. Не смета што у духу великих поета подмећемо. И теби и себи да се допре до истине трајања људског – крвав између неба и земље мост.

Ево, риме ме спасадају. Не знам им ни име. У мом сенилном опроштају грех теби нек дају.

Остани ту негде

Остани ту где си
 Да би био оно што јеси.
 Макар бедно прљаво мали
 Да ти ништа не фали.
 Распадај се у свашточине брлогу
 Буди радост свом Богу;
 Голешкој, Мому и Сатани,
 Теку твоји Олимпа дани.

*

Нек ти се тело распадне
 У чаролији Ништа, Празнине
 А она никад неће да мине.

*

Сенилни риме ти подмеће
 На вечни растанак креће.
 Изгубиће се у тами светлосних лета
 Сећаће се са Тере поета.

*

У тамама светлосних лета
 Срешће ликове небеских поета.
 Али дивне луде
 Што грохотни смех нуде
 На Тери... по вечности мери...

*

Сузе ме гуше...
 Речи из вруље душе...
 Знаћу за овде праведне дане
 И за неке сада миле ране.

*

Лудило љупко...
 Да не одмотавам неба клупко.

*

Никад више нећемо се срести.
 Из људског трача чућеш вести
 И о Васељени и о мени,
 О животу вашег сене сени.

*

Доба златно ти оживе...
 Богови и људи заједно...
 Ми вечност, а ви смрт...
 Од мисли салата ме осваја
 Крај без краја...
 „Светиња приче“...
 Душа ти истину сриче...
 Моји уклетни стихоклепи
 Од туге растанка слепи
 Кроз твоје преостале дане.

*

Ширићу мит као ваш хит
 У пустим пустарама Празнине
 Као каква хуља из заумних вруља.

*

Ја нећу знати колико је сати у Црној рупи
 Сенилни деликвенко
 Очајно глупи.

*

Мој сан и ваша јаве истина је права.

*

Одболуј тајно постајање своје
Пусти плетисанке нек се роје.
*
Снохватица за трен трена
Биће мртва сен – на мене успомена.
*
Опрости твом Сенилном Деликвенту
За његову логодијареју, салату од говора
И неспретне несретне риме.
*
Никад више...
А остало: тајна над тајнама и опет тајна
Тајн
Тај
Та
Т
...
...

Мрчо, Мрки: Ова твоја књига је отворен мотивацијски систем и поред тога лута се, овамо завршава.

Сенилна јадиковка *(Крхотине блудње у Вечности)*

Ко зна где?
Ко зна кад?
Ко зна зашто?

У неком забаченом кутку једне од васељена у Вечности, Празнини, Тишини, Не(Бића)...

Слуту се ромор, шапат...

Сенилна јадиковка

Пролама се тамна Вечност
Цвили Празнина, Ништа и
Подмећу тајну тајне
Радости и љубави вајне.
*
У самоћи каменој блудим
Смрт за живот нудим
За одјеке и сенке Ништа жудим.
*
Камена Празнина ме грли.
*

Где су са Тере људи врли;
Ваше зоре... Неко море...

*

Авај! Ми нећемо знати
Колико је у Вечности сати.

*

У пустим пустарама
Празне празнине
Нема ништа, па ни самог Ништа.
И у жаришту ништа тог
Самује самоћу сенилни Бог.

*

Вечност се чамом размеће;
Проклетих поета негује цвеће.

Сенилни одаје тајне светлосних лета;
Сећа се Нигдина, Никоговина, поета,
Вечности сећање не смета.
У сећању и распусне цуре
Што сенке живота јуре.

*

У свемиру чари беспућа
Сенилни Бог тражи надахнућа.

**

Пишче врли заборав на тебе хрли,
Били сте и остали
Бедно прљаво мали
Живели живот
Да вам ништа не фали,
Свашточине ситне
За Вечност небитне.

***

У крчми нек' се сете
На мене пијани поете.
Када јетко пате;
Кад умно орате,
Празну сламу кад млате.

А ти?! Ни последњи ни први,
Размичу те мудри црви.
Домету тајни ума твога
И неког вашег Бога.

Загонетко и себи и мени
У нове поразе крени.

Снег и реч... А Сенилни...?

„У средњем веку, снег се сматрао бесплатном сировином за уметност, буквално палом са неба, па је био омиљено оруђе за људе од талента“. Да – и језик је „бесплатна сировина за уметност“ речи. За књижевност, песништво. И живи и мртви језици. И вулгарни и свети језици, говори. Нигде нисам прочитао у светим књигама да се забрањују вулгарности... жаргони... Бог(ови) су дали језик као такав. ... Да – „омиљено оруђе људи од талента“ је бесплатно. Снег као оруђе за вајање Снешка Белића пада са неба и бесплатно је. Постоји литература о Снешку Белићу. Постоји и „Књига сати“ из 1380. године. Сам наслов књиге је мука за мене, али и прилична мука Сенилног Деликвента. Имам „стихоклепе“:

„Ми никад нећемо знати
Колико је сада у Вечности сати“.

Снешко Белић је за мене у томе сличан Сенилном Деликвенту. Ето оба су из неба, са неба пали, дошли и оба имају бесплатну сировину за уметност: Снешко снег а Сенилни реч. Оба у неком смислу *подмећу*, дакле – служе се законитим поступком поетике уметности. Неки су као „противници државе“, „љубавници“, „улични свирачи“ па и Сенилни Деликвент као овај мој јунак, ова протува са неба, из неба која је под сумњивим околностима доспела код небеског народа. Али за стручног човека види се нека веза „Небески народ“ и протува са неба, из неба. Ако ништа друго види се историјски тренутак уметничке слободе за Сенилног Деликвента. Доброћудан, искрен, није китњаст и не смета му ако га неки називају „човек без мозга“ као што називају Снешка Белића у Литванији. А и шта ће му мозак, он је уметник „он није одавде“ како каже за Јесењина Прилепин поводом Јесењиновог самоубиства.

Негде да би обликовали Снешка Белића морали су да користе посебне алате који се употребљавају за рад са нано честицама. И ја користим у оквиру поетике квантна књижевност мало користим нешто од нано, па и у тумачењу радова Мирослава Лукића.

Подметање као техника није страна ни у уметности у вези са Снешком Белићем па ни у вези са Сенилним Деликвентом.

Свашточинство

Да буде јасније свашточинство

Овде ћемо дати нешто што ће *свашточинство* учинити мање апстрактним. У питању је подметнути текст богу критике МОМ-у.

МОМ

Из речника времена самоуправно несврстане СФРЈ, времена чија је основна инфраструктура: „комунистичка“ СФРЈ извози раднике, сељаке и интелектуални пролетеријат (некадашњу „поштену интелигенцију“), извози на Запад, царство трулог капитализма. Тај Запад преплављују народи Азије и Африке... Да, јесте – Његош има стих „Аравијско море све поплави“. Запад у коме је Француска за коју се каже: „Најнапреднија арапска земља“. Запад се затире, бела куга их коси. Шта би рекао „господин“ Хитлер (да будем у бонтону Србије која крваве убице ословљава са „господин“) да види Немце црнце који играју фудбал и, и, и. Он чија је реакција позната, реакција на спортисту црнца. Но да видимо бар нешто из инфраструктуре кроз одломке речника из самоуправне несврстане СФРЈ.

Из речника времена

Комунистичка партија на власти. Тековине револуције. Тајни извештај. Либерално руководство. Одумирање државе. Култ личности. Спајање национализма и комунизма. Троцкизам. Трули либерализам. Самокритика. Националисти. Либерали и анархолиберали. Унутрашњи непријатељи. Студентске демонстрације. Предлог за размишљање. Блоковска затегнутост. Експанзија тероризма. Интервенција СССР у Чехословачкој. Контрареволуција. Активност унутрашњег непријатеља. Ибеовци. Ширењедефетизма.Прозападниелементи.Специјалнират.Чврстурука.Непријатељско деловање. Либералистичке тенденције. Организациона снага. Ослонац на иностране факторе. Политичка емиграција. Обарање режима. Непријатељски елементи. Инфилтрирани у социјалистички систем. Јавне институције. Листови и теоретске публикације. Национализам и сепаратизам. Стари ибеовци. Грађански непријатељи. Ђиласовштина. Ранковићевштина. Конзервативнегрупације. Анархолибералепомаже Запад. Бирокуратске догматске снаге. Стара грађанска опозиција. Бивши четници, усташе, љотићевци и антикомунистичке снаге. Остаци грађанства, клерикални елементи, грађански либерали. Старе грађанске структуре. Политички емигранти. Неоибеовско и бирократско догматско. Неостаљинистичка. Бирокуратски концепт развоја друштва. Популарност у масама. Кроз самоуправљање доведено до анархије. Брионски пленум. Централистички систем. Специјалистички лагер. Просовјетски елементи. Коминформовци. Гарнитура. Одлуке тренутка. Демократизација друштва. Критизерске... Персоналне промене. Културни радници. Контакти појединаца. Повезивање са страним обавештајним службама. Либерално фракционашка група. Закочен демократски процес.Технобирократи (техно менаџерија). Самоуправна права људи. Област спољне трговине. Контрареволуционарно деловање. Нова класа и троцкистичке групе и појединци. Негирали револуционарни карактер југословенског друштва. Самоуправљање су приказивали као манипулацију радничком класом.

Конфузно и сасвим необликованих политичких хтења. Буржоаски или бирократско-статистички концепт. Нова левица. Екстремни студенти. У *СЛИ* се „усавршава“ 15.000 лица. Обавештајно сумњиви новинари. Под патронатом ЦИА. Праксисовци... Шовинисти и сепаратисти. Угроженост властите нације. Самоуправљање и јединство Југославије. Уставне реформе. Сарадња националиста са Српском православном црквом. Афирмисање српства. Политика свршеног чина. Потребе српског народа и других народа. Непријатељска пропаганда. Минирање нашег пута у светлу и срећну будућност, подметање клипова у тачкове. Октобарске награде. АВНОЈ-а награде. НИН-ове награде... САНУ. Српска књижевна задруга. Хрватски маспоковац. Бивши комунисти. Неравноправни положај Србије, неравноправни положај Хрватске итд. Поражене снаге. Политички и класни непријатељи. Квислиншки елементи. Прочетничке и порусташке групације. Положај Срба у Хрватској. Распиривање националне мржње. У редовима свештенства. Отворени антикомунистички ставови. Етатистичко догматско и либералистичко догматско. Ранковићевци, либерали и техноменаџери. Дом омладине Београд, Коларчев народни универзитет, Студентски културни центар...

Све ово казано у овом изводу из речника времена ако се помеша са свашточинама и добро измути онда, онда... Све ово ако има „кулу светињу“ народа и народности СФРЈ, кулу књигу шефа ЦИА-е Алена Даласа *Како победити Словене* онда му постаје јасно шта се дешава.

Место „златног доба“ први човек ЦИА-е Ален Даглас и Збигњев Бжежински

Рестаурације као и револуције су законите. Наше време је време рестаурације. Време антикомунизма, анти социјализма, анти *Златног доба*. Силе рестаурације место идеја златног доба. место Платона... Томаса Мора... Марина Држића... Вишњића... Бабе Сервантесове... Место Маркса, Енгелса и Лењина... Узеле су књигу Алена Даласа – *Како победити Словене* и Збигњеба Бжежинског.

„Наравно ту су и општи процеси кретања друштва са унутрашњим специфичностима и степеном развитка.

Можда у том општем контексту посебно место заузима *Како победити Словене*?. Питање које неке мучи кроз векове. Неки од давних одговора: „Уништити им породицу“. Волим да цитирам првог човека ЦИА-е Алена Даласа: „**Словене ратом не можеш да победиш. Ми ћемо им дати лажне идеале и они ће сами себе уништити. Ми ћемо наћи истомишљенике, своје савезнике и помоћнике и у њиховој домовини. Честитост и поштење биће исмевани и сматраће се остатком прошлости. Подмуклост и дрскост, лаж и превара, пијанство, наркоманија, хомосексуализам, издајништво, шовинизам и међунационална мржња... Све ћемо то неприметно култивисати у свест људи**“.

„Наравно, *културни рат* подразумева и филозофију и метафизику.

Елитно име Запада у културном рату је Збигњев Бжежински. Американац, Пољак. Његово није да зна историју, филозофију... Његово је да атрактивно напада комунизам (СССР, Кину, Исток...). Да правда кржаве ратове, противуречности

капитализма које свој народ и народе света схвата као потрошну робу, материјал. Његово је да збуњује народ: „пучину, стоку грдну“ (Његош), „крдо“ (Флобер), „стадо“ (Милтон).

Слику употпуњава и:

„Затим 20. септембра 1947. на сцену ступа Јавно тужилаштво ФНРЈ и забрањује лист „Јеж“ због карикатура са „увредљивим карактером“. На ред долазе и филмови – „бункиран“ је документарца Радивоја Лоле Ђукића „Грчка деца“. Образложење да се овај филм не приказује је захтев америчке амбасаде јер „шири идеје комунизма“?! Лола Ђукић, човек који ће наступајућих шездесетих година, недељом увече поред малих екрана држати приковану целу Југославију, каријеру је почео неславно. И његов први играни филм „Језеро“ биће забрањен“.

Кад се све ово па и оно о чему говорим и о чему не говорим скарабуци, добро измеша када полудели пти буржоа, филистар, малограђани, ћифте (пиљари, бакали) кад црвена буржоазија ћифтинска заслепљена динаром, марком, доларом јурне на црвену буржоазију из других република, покрајина, онда је поезија рестаурације у крви до колена, до рамена. У драми срца, у драми логике срца. Наравно у тој драми су учествовали пре свега подметнуа деца радника, сељака и поштене интелигенције. Не, никако не смемо заборавити и криминалце. Неки од њих су касније заједно са поетама били посланици у народној скупштини.

Лукавије крварење руку траје.

Несврстаност... да, али не као средство за маскирање крвавог извоза радника, сељака и интелектуалног пролетеријата. Средства губљења народа. Бар трећину је изгубљено и још се наставља. Остаје празан простор, а он не трпи празнину. „Независни“. „слободни“ политички аналитичари... Један Његошев стих више вреди од, од, од... „Аравијско море све поплави“. Нити сам очаран нити разочаран. Друштвени живот на Земљи, Тери има своје законе... И Библија зна за њих, али је модерне бирократске мистификације са верским установама света заобилазе ради експлоатације народа... који је потрошна роба па и у чињеници СФРЈ:

Несврстаност као средство компромитације комунизма и „Златног доба“ које је у суштини вертикале људског трајања на Земљи, Тери.

Место Програма СКЈ програм Алена Даласа, шефа ЦИЕ

Старије генерације знају за програм СКЈ, али из књига и из модерних средстава информација. Да је постојао СКЈ и даје имао програм. СФРЈ се распала па је изашао из употребе Програм СКЈ. Но, сви распаднути делови имају замену за Програм СКЈ. Та замена је у програму шефа ЦИЕ Алена Даласа који је дат у књизи *Како победити Словене*.

Ево издвајамо главне тачке програма који је за менио Програм СКЈ. Нарочито се види у програму делова који се још распадају. Да кажемо и овде оба програма се заснивају на инфраструктури извоза радника, сељака и интелектуалног пролетеријата, некадашње поштене интелигенције. Грех је да се не истакне и Богиња Бела Куга. Њена је заслуга за неку вишу правду у односима ИСТОКА И ЗАПАДА.

Но ево главних тачака програма (манифеста) чији је творац не Маркс, не друг Тито но Алел Далас - шеф ЦИЕ. Програм је дат у књизи *Како победити Словене*.

Ево, главних тачака Програма:

1. Бела Куга
2. Лажни идеали
3. Сами себе да униште
4. Уништитељи у њиховој домовини
5. Исмевање части и поштења
6. Подмуклост и дрскост
7. Лажи и превара
8. Хомосексуализам
9. Пиојанство и наркоманија
10. Издајништво
11. Шовинизам
12. Међунационална мржња

Све то неприметно култивисати у свест људи. Читалац са елементарним умом види да се све то и те како крваво остварује, и веома крваво код јужних Словена. У СФРЈ и њеним остацима на путу у EUROPU где ћемо заједно са тим идеолозима Програма место програма комуниста потонути како каже Његош у “Аријевском мору” (Аријевско море све поплави).

У поетици *подметања* и за овај текст ја не знам ко га је написао.

У чаролији подметања која је у основи рада *Одломци из Хагиографије Сенилног Деликвента* је Голешка богиња која у трнвају 2 говори текст место програма СФРЈ програм Алена Даласа. Мени као лапонцу који је превалио 90. годину тешко је да се снађем. Знам, да сам текст нашо у трамвају 2, текст који је читала и оставила Голешка богиња у пластичној кеси. Ја сам га узео и ево уноси га у краће огледе у раду *Фрагменти из хагиграфије Сенилног Деликвента*.

*

Каква беда – сва духовна елита СФРЈ која је на Балкану грунула је за лову да реализује идеје Алана Даласа, шефа ЦИА-е. Ето, овде у овој књизи цитирам неколико пута одломак из Даласове књиге *Како победити Словене*. Беда од остатака Балкана, историјског па и митског.

Несврстаност на путу још нераспаднуте потпуно СФРЈ, путу у EUROPU коју је бик на роговима отео. Еуропа – нашу нову светлу „будућност“. Увек на уму да „светле срећне будућности“ има у неограниченим количинама. Има у Европи места и за „Аравијско море“ и за Африку.

*

Уживаоци политичког трача, чаролије трача, алхемије трача боре се да се Косово и Метохија не решава у Савету безбедности но у Бриселу. Ти уживаоци негују решавање у Бриселу јер је у Бриселу решавање дуготрајно и потребно алхемији рекла-казалости. То је потребно независним, слободним политичким аналитичарима. Они и њихове породице живе од бриселског договарања где о једној теми се воде разговори по неколико и више година. Њихова слободоумна и дубока тумачења своде се на величање званичне политике још нераспаднуте СФРЈ. Разне ТВ живе од тога а ко зна све чији су власници те ТВ. Живи држава што повећава гледаност и везује гледаоце

за ТВ. Свесно или несвесно Брисел води у крвопролиће. Понекад Приштина и упркос свему „врши пробе“.

Сенилни Деликвент седи и плаче

У пешачкој зони седи Сенилни Деликвент и плаче. Пола лица је његово, а пола његовог брата и сина Ђавола, Нечастивог, Демона, Сатане, Сотоне, Непоменка... Седи Сенилни Деликвент, ако је он. Плаче – суза сузу не стиже. Пролазе браћа, сестре, господа, другови, пријатељи на Тргу слободе некада самоуправне несврстане СФРЈ.

И даље траје примена идеја шефа ЦИА-е Алена Даласа *Како победити Словене*. Да, да би се све разумело шта се дешава увек на уму да место марксизма – лењинизма комунизма су идеје шефа ЦИА-е Алена Даласа и Бжежинског.

Дакле, пролазе поред сада као клошара, просјака људи, жене, деца, господа, браћа, пријатељи али једино приђе један млади друг, чист Србин, прави Србин. Не није присрбица но прави Србин, Србенда и на чисто српском језику упита синтезу Сенилно-Бого-Ђавола:

„По ком питању плачеш друже Сенилни Деликвенте, плачеш ту и тамо?“

Сенилно-Ђаволска синтеза одговори: „Ја плачем ту и тамо у вези горућег проблема – што се не открива ко је Бог а ко Ђаво“.

Друг Србенда: „Јако добро плачеш. Ево ти лова да купиш кафу за понети и да је попијеш око пола осам“.

Сенилни га упита: „Је ли пушиш?“ „Не“ „Није здраво“.

Друг: „Ајд ћаво! Нема проблема.. Твој проблем. ...Што ли ме изненада пита да ли пушим?“

Примери свашточина

Овде ћемо дати неколико примера из наше књижевности. Кључно је у томе да ја не мешам уметничку вредност и етичко. Примере више узимам због тога што су ми тренутно при руци. Примера има на претек. У уводном делу је више политика. Страначки политички мутљаг узет из 19. века. Ето СКЈ је узет назив неког СК из Немачке 19. века. Време револуција а нарочито рестаурација крвавих у распадању држава је посебно погодна инфраструктура за свашточинство и то крваво које може ићи до убијања деце ради крчмљења њихових органа. Ето у то је умешан и један лекар Јевреј Моше.

„Друштвено биће одређује свест човека“. Наравно и свашточинску свест па и самих писаца, песника. Велики и највећи бардови националних књижевности могу бити свашточине. То може бити тачно, али то није тема. Тема је свашточинство. Дакле – етичко питање. Писци који су ми при руци у теми о којој говоримо су репрезентативни и употпуњују ово о чему говоримо. Употпуњују и њихову биографију па њихову поетику. Етика – морал па сексуални морал не сметају сазнању о суштинама писаца.

Хвалоспеви о уметничкој вредности постоје. О неким дао бих више хвале но што је о њима дато, али чињенице о животном свашточинству.

Свашточинство је стална категорија. Наше овде и сада је уџбенички пример раскоши свашточина. Шанса је богатство, социјална беда, распадање државе које још траје, распадање које по дужини конкурише распадању пластичних кеса.

Но, ко зна по који пут се позивам на Гетеа: „Ја сам колективно биће“.

Свашточина и кад није то, он потврђује да је свашточина. Но ако је тако како каже Гете: „колективно биће“, онда у том „колективном бићу“ живи и дух *подметања*. Живи *свашточина* који може бити и грађанин света, и прљави ћифта, живи окорели себичњак, националиста, човек који мрзи и воли, циција, похлепан на новац. Превртљивац и због ситних интереса.

Ето, овде све то покрива појам свашточина.

Ми разликујемо уметничку вредност од конкретне животне праксе.

Овде говоримо о уметничком моралу који је жртва свашточинства. Све то је условљено друштвеним бићем и посебношћу јединке.

Увек на уму живот и „степен развитака и специфични услови“.

Први пример као илустрација претходног је *Јован Дучић*.

Дучић је представник код нас крајњег ларпурлартизма. Веома позната је манифест, програмска песма *Поезија*.

ПОЕЗИЈА

Мирна као мрамор, хладна као сена,
Ти си бледо тихо девојче што снева.
Пусти песма других нека буде жена,
Која по нечистим улицама пева.

Ја не мећем на те ђинђуве са траком,
Него жуте руже у те косе дуге:
Буди одвећ лепа да се свиђаш сваком,
Одвећ горда да би живела за друге.

Буди одвећ тужна са сопствених јада,
Да би ишла икад да тешиш ко страда,
А чедна, да водиш гомиле што нагле.

И стој равнодушна, док око твог тела,
Место китњастог и раскошног одела,
Лебди само прамен тајанствене магле.

Веома је ова песма крајњег лапурпатизма ангажована. Она служи постојећој власти и веома служи самом аутору. Неангажована ангажованост. Просто речено: да ли би Дучић био амбасадор да је његова поезија била духа социјалне литературе? Литературе ангажоване у радничком социјалистичком, комунистичком духу. И те како манифест песма *Поезија* и уопште Дучићева дела су на свој неангажовани начин ангажована, тенденциозно у некој лакировки, пропаганди не колективизма не индивидуализма. Крајњи индивидуализам „Бледог тихог девојчета што снева“.

Можемо рећи да је Дучић, велики Србин претерао у сликању себичности девојчета. Тешко да можемо наћи у нашој народној поезији усменој па и писаној такво „девојче“. Просто је немогуће. Толико је немогуће да можемо рећи да се Дучић као песник губи у удворљивости. Он се губи јер он то „девојче“ не подмеће другим: „Ја не мећем на те...“ Да – „ЈА“. Провидно се удвара власти, режиму – животу који грца у злу, беди у коме се спрема атентат на краља. Удвара се власти, режиму који га држи у државној служби спољних послова.

Заиста као обдареном песнику њему није било тешко да састави једну овакву песму и поготово под утицајем ондашње владајуће поезије пре свега у Француској.

Пажљивијим читањем *Поезије* и других дела могу се у некој мери видети дахови свашточинства.

Може се рећи да у себичности, саможивости „девојче“ Дучићево додирује патологију. Тешко је наћи у нашем народном песништву такво девојче. Тешко да би неки Андрић подписао ово „девојче“. Из неке патологије девојчета слуту се нека потврда, озакоњење Дучићевог свашточинства. Нека потврда.

Неки доказ за Дучићево свашточинство је што Дучић каже: „...То легло Цинцара у Београду треба разбити“. Пазите! Ко то каже? Песник... Амбасадор... Какак малограђански шовинизам. И најприземнија ћифта би гледао да избегне то да каже или би рекао у блажој форми. Он не зна ко је све био Цинцарин у разним видовима културног живота. Ево овде наводимо информацију из новина:

„МАНИФЕСТАЦИЈА У БИБЛИОТЕЦИ ГРАДА БЕОГРАДА

ВЕЛИКАНИ ЦИЦНАРСКОГ ПОРЕКЛА

МАНИФЕСТАЦИЈА „Дани цинцарске књижевности“ биће одржана 9. и 10. септембра у Библиотеци града Београда у организацији Центра за језик и културу Цинцара Балкана „Москопоље“. Програм манифестације обухвата отварање изложбе посвећене књижевцима цинцарског порекла: Бранисалву Нушићу, Јовану Стерији Поповићу, Александру Вучу, Кочи Поповићу и Борисаву Пекићу. Након те поставке, биће приређена промоција антологије савремене цинцарске поезије „Време памти векове“ Лил Кона (двојезично – цинцарско-српски). На самој презентацији књиге ће присуствовати велики број песника из свих балканских земаља где живе Цинцари (Грчка, Албанија, С. Македонија, Бугарска, Румунија и Србија), заступљених у књизи, и они ће говорити своје песме.“

Шта би рекао да је знао да је и Крлежа Цинцар?

Многи су у стању од садашњих писаца да наведу још неколико писаца Цинцара у Србији. Да не говоримо о другим областима уметности, науке и културе...

Не знам ко је све умешао прсте. Бог... Бог поезије... Тешко да одговоримо јер не знамо да ли смо ми измислили Бога или Бог нас. Ми се позивамо на Бога, а Бог се позива на нас. Верујемо у загробни живот, а да ли Бог верује у земаљски. Бог и божанства разних паганских вера. Ето овде је у Дучићевој песми *Поезија* умешана Ерато. И Дучићева *Поезија*, девојче што снева, уобличена је тако као да је Богиња: „Мирисна као мрамор, хладна као сена“. На њој су „жуте руже“. „Не свиђа се сваком“. Не „живи за друге“. Обузета је сопственим јадам...

Заиста до краја дотерана богиња муза Поезија у својој себичности, елегантности, презиру према људском, обичном. Наравно у лику ове богиње видимо одбрану од комплекса скоројевића, сељака... У том комплексу он претерује у радикалном раскиду са текућим животом па и са текућим музама тог времена која су животнија и имају углавном супротне особине од „девојчета које снева“. У те особине супротно је и „у мени цвиле душе милиона“ итд, итд.

Можда је неки додаток овом објашњењу и неко Дучићево објашњење његовог презимена Дук – Дукић. Вођа...

Дучић је преко океана побегао у САД. Црњански у Енглеску. Андрић је остао у Београду.

У сигурној даљини од отаџбине и онога што се дешава у отаџбини заборавио је „девојче што снева“. То девојче сада је утилитарно, девојче грубе утилитарности забринута за злу коб народа. Наравно на сигурној удаљености. Он у духу поезије, музе, соц. реализма, ангажовано пева о свом народу. Утилитарност соц. реализма. Но Шолохов каже: „Соц. реализам пре свега подразумева поштење“.

Дучић свашточина у животу па и у поезици – манифест (програмски) песмама. Као што је у Београду зависио од власти Југославије, тако сада у САД зависи од наше емиграције. Сада је смртни ризик да је актуелна муза Поезија, крајње божанске себичности, индивидуализма. Животни интерес не ферма песнички морал. Замишљама га у Америци. Поноћ је, сам у соби пише сада ангажовани манифест, програм лирски крајње супротан „девојчету што снева“. Ангажован, крајње утилитаран. Дух и дах лажног соц. реализма. Не, не верујем да се колебао док је писао поезију крајње утилитарну, супротну „девојчету што снева“.

Наравно велика је ствар за науку књижевност што је Дучић свашточина. И у свом свашточинству написао је велика дела. А ово што говоримо иде у нешто што обогаћује његову биографију и животну и уметничку. Види се колики су и какви су мученици писци.

Ово о чему говоримо може се узети и као *подметање*. Може се узети као слика „колективног бића“ (Гете). Као нека лирска дијалектика јединства супротности. И за велике песнике има места у прљавом сметлишту епоха, праваца, струја, покрета, школа, група...

Ето ја се прикључујем оним који су о Дучићу „ширили анегдоте љубоморе и зависти“. То су присутне појаве у људском трајању. У годинама сам. Мислим да су Платон и Пушкин писали о таквој појави. О њему је речено: „Принц српских песника“. „Мало је таквих верника свом народу и језику“, „Припада највишој категорији највиших наших вредности“.

Ево у некој мојој самоодбрани сећам се Милана Ракића о коме се мислим не може говорити као о некоме кога можемо сместити у свашточине. Ракић је пример колико знам, поклапања моралности животне праксе и поетичког морала. Он је посебна вредност од Дучићеве. У неком разговору о вредности наших песника он каже: „...Дука, господе...“. Но, не може се баш рећи да у „колективном бићу“ Дучића има места за Цинцаре. А без Цинцара просто је незамислива наша комедија, сатира... Да не говоримо о другим жанровима. Скоро је тако у више области наше културе.

И свашточинство је као и све условљено степеном развитка друштва и условима. Ритуално одсецање глава девојкама код неких америчких племена.

Или у вези са модом. Неко афричко племе има мушку моду у томе да су голи, али на главићу уда имају капицу. Без те капице они се осећају „веома неугодно а са капицом као у Европи мушкарац у салонском оделу“.

Да, увек степен развитка и специфични услови. То важи и за свашточине... Врховно сналажење у опстанку. Морално и неморално...

Други пример за свашточинство овде у овој књизи је *Борислав Пекић*. Ето да је жив Дучић рекао би: „па да из неразбијеног гнезда Цинцара“.

Ето он, Пекић, „плаћени дисидент“ не зна елементарне принципе реализма. Један од тих елементарних принципа реализма је научност. У чему је Пекићева научност, и многих других: „комунизам“. Какав комунизам: извоз радника, сељака и интелектуалног пролетеријата у капиталистичке земље.

1947. из Америчке амбасаде стиже забрана објављивања радова са „комунистичким порукама“. Да све у корист „црвеног цара“ и у полету „црвене буржоазије“. Један такав друштвени монструм званично називати комунизам је неки врхунац политике антикомунизма. Све што се дешава од репресије у СФРЈ је антикомунистичко. Све видове тог монструма су хвалили.

У службу тог монструма су се ставили уметници. Посебно књижевност и филм као погодни медији за пропаганду која ће водити до крвавог распада СФРЈ, распада који још траје.

Крвави идеолошки бућкуриш, сметлиште је остварен и у делу Пекића и других. Објективне околности су довеле до тога да је све то било против комунизма па и СССР-а, Кине... али против народа у СФРЈ. Међу њима Срба. Грдне погибије и исељавање смањује број становника. Уз то и бела куга. Ето сада и корона 19... и друге болештине.

Не знам да је неко од писаца србујућих, хрватујућих ... показао осећање кривице... „Пекић се нештедимице давао“. Мислим да је то „нештедимице давање“ уграђено у све оно што је довело у „светлу и срећну будућност“ у којој још уживамо.

Борба против комунизма, остаје као једино средство за одбрану демократије од непријатеља културе човечанства – комунизма. Наравно у овим мислима видимо Бжежинског - важног борца идеја Алена Даласа: „*Како победити Словене*“.

Видимо прљаве мисли о томе да демократија, слобода, правда, једнакост нису економске категорије но неке капиталистичке метафизике ствари у сврху мистификације класности и експлоатације.

Говоре о његовој „непоколебљивости“ и „моралном назору“. Ипак зна се како су пролазили „непоколебљиви“ са „моралним назором“.

„Ухлебало се као репортер у режимској новини Глас“. Заиста је занимљиво његово ухлебљење и тамновање. А посебно је занимљив троугао ОН – режим – Његов отац. Како је све то функционисало. Он – реакционар, „народни непријатељ“ – отац његов човек из власти и комунизам - несврстани, чија је инфраструктура слободно рецимо у крвавом извозу „највећег богатства“ СФРЈ – радника, сељака, и интелектуалног пролетеријата (некадашња „поштена интелигенција“). Да извоз – потрошног материјала.

Трећи пример свашточина је Добрица Ћосић.

О њему ћу нешто мало рећи, будући да сам опширно говорио у књизи *Превредновања*. Објављена је у 100 примерака у Београду – „Феникс“, 2002.

Браничево, часопис за књижевност и културу, број 3-4/2013 објавио је *Превредновања*, књигу о три витеза рестаурације: Добрици Ћосићу, Миодрагу Булатовићу и Матији Бећковићу. Бар нешто ћу рећи.

Срећни народи имају оца и мајку, а несрећни имају само оца или само мајку, или што је најгоре немају ни оца ни мајку. Ми смо дуго имали само „оца васколиког српства“ па се касније појавила „српска мајка – Дафина“. Дафина је варијанта имена Дафне – Ловорика. Па да можемо да седимо на ловорикама. Била је у туђини и вукла је мајчина љубав и вратила се да не пате њена чеда.

Добрица Ћосо и Ловорика.

Није само добар но Добрица. Ћале „васколиког српства“. Не нису били разведени да не би патила чеда - „небески народ“ а и не ваља да „човек растави оно што је Бог саставио“. Добро је испало што је надживео мајку „народа који не зна да мрзи“. Иначе добро су се слагали – он Моравац, мада је пред смрт рекао да је Херцеговац пореклом. Добро су се слагали, он „наш јаснопољанац“, а она банкар. Али и он није био гадљив на лову као и на, као и на... па до на... Да је Добрица види се и по томе што је са Бобом Селенићем бранио Јанеза Јаншу. Код небеских народа он би ишао на преки суд. Да је Добрица види се и по томе што великодушно даје пола КиМ. Није себичан. Наш човек, Србенда, дели и последњи залогај. „Чојство и јунаштво“... из народне поезије. Ето конкурише му супруга, лепша половина, слабији пол који се бори за родну равноправност па и самим тим и за удају Српске девојке за Косовку девојку, Анђелије за Мериму.. па тиме и за женидбу јунака са јунаком рецимо Милоша Обилића за Марка Краљевића. Српска мајка – Дафина равна је Мајци Југовића, Косовки девојци, Милици девојци... Мора кеву у новој ђилкошкој метафизици, кеву – кучку изједначити са ликовима нашег косовског епоса. Мора то да учини Филип Вишњић. Ако читалац не зна ја му кажем да сам ја овде у овој нашој *Хагиографији о Сенилном Деликвенту* Хомер, Филип Вишњић. Читалац зна да бог критике МОМ узима моје име и презиме за свој псеудоним. Басара за Добрицу каже: „Гецо, чокајлија, Моравац“. Али се испоставило да Херцеговац пореклом. Да је рекао Миливоју Павловићу пред смрт. Сви се прешли: и они који су га хвалили и кудили као Моравца. Наравно, све се то уклапа у оно што каже и тражи Ален Далас у књизи *Како победити Словене*. Тражи шовинизам. А наши па у испуњавање тог тражења шефа ЦИА-е иду предалеко: неки кажу „Црногорци су со соли српског народа“. Неки траже „да се динарци врате одакле су дошли“. Неки куде Моравце (геце, чокалије). Они сви на истом задатаку - ширењу шовинизма. Они шире етно-шовинизам за објављивање књига и неке бедне прљаве зараде од рецензија, промоција.

Четврти пример*(Ђто такоје?!)*

Додатак. Не баш сасвим уклопив пример свашточина је *Милован Данојлић*, академик и управник СКЗ. Пример је више значајан због његове филозофије, социологије који слику свашточине на нашим просторима у којим сада живимо „светлу и срећну будућност“ СФРЈ. Није толико важно што је као и многи певао песме о „највећем сину наших народа и народности“. Важно је по духу филозофије и социологије. Може се рећи незнање уметника, песника, али је више неспретно фалсификовање друштвене истине.

Он се у цитираном уклапа у слику „ситнобуржоаског социјалисте“. „Малограђански песник“ и „Политички лиричар“. „Песник псеудофилозоф“. „Материјалиста, али без дијалектичког метода“. „Конфузни социјализам“. „Буржоаски социјализам“. „Револуција која тече“.

Ево називи и наслови из 19. века Европе демистификују бирократске мистификације „црвеног цара“ и „црвене буржоазије“ самоуправне-несврстане које се крију под лажним називом социјалистичка и комунстичка.

Мислим да ме читалац разуме. Но ево из „*Новости*“ од уторка 6. јуна 2021. год.

„Истиче да смо мала земља, али да морамо неговати своју културу која траје од 11, 12 века до данас:

- Ми друге немамо. Од Запада се може много учити, али оно што нам се намеће и што иде по помодарској линији, то принуђене да изражавају оно што не садрже...

- Шта значе људска права у ситуацији кад човек не нема право на рад, кад не може да привређује и обезбеђује егзистенцију. Шта значи равноправност када директор фабрике има плату коју квалификовани радник не може да заради за 50 година. То је лаж светскога устројства, а нама се то намеће просто зато да би нас понижавали. Наваљни је велики проблем за Запад, а Асанж лежи годинама тамо негде у затвору и то није проблем... Човек престане да узима то озбиљно, то су неке њихове жваке преко којих малтретирају свет, што не значи, наравно, да се у нашој земљи не треба борити за равноправност, људска права, за поштовање другог. Овде су хомосексуалци постојали одувек и сви смо се трудили да их поштујемо, да их не вређамо. Сад је одједном то постала нека обавеза, наредба да их сви обожавамо... Наш народ је веома толерантан, али ова наметнута толеранција политичарска са Запада је безобразлук.“

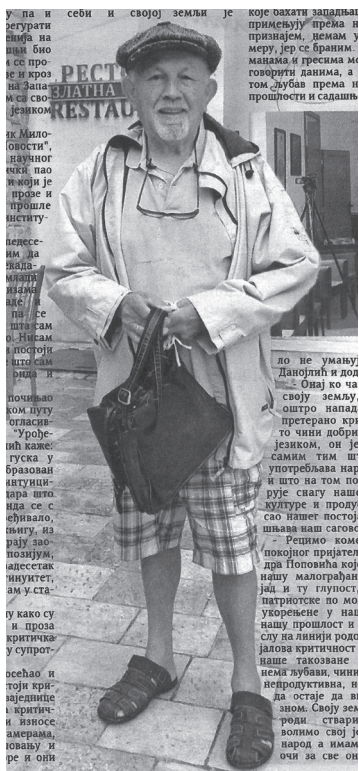
Данојлићу је био посвећен научни скуп у Андрићевом институту у Андрићграду. Текст који говори Данојлић, који је у 84. години је обиман. Ја ћу бар нешто рећи о њему.

На Видовдан. „Велика награда Иво Андрић“,

Емир Кустурица каже: „Пред нама је највећи живи српски писац“. Ето, Бећковић је био највећи живи, али су говорили и за Драгослава Михајловића да је највећи живи српски писац. Неки говоре још за неке. Не бих се изненадио да дође до туче да би се видело ко је највећи живи, па узгред и мртви писац. Све су академици.

Нашао на седишту у трамвају 2.

Но: „Ђто такоје?!“

- Sela Akademik SANU. Inace живи у „најнапреднијој арапској земљи Француској“, Sela Gavroš академик.

Госпођа чита и гледа слику: „Ју! Ју! Наопако. Свашта у овом Београду“. Ишчуђава се средовечна „црвена буржујка“. Ја да бих се укључио и да бих дошао до свега што пише кажем: „Просто невероватно“. Госпођа узбуђено устаде и рече; „Изразим“. Текст и фотос „највећег српског писца“ оста у мојој руци и ја ево неповезан га тумачим и посебно у уводном делу *Додатку* тумачим краће одломке из текста „највећег српског писца“.

„Мало сам се уморио

РАДИМ, али доста спорије. Имам готово завршене три збирке песама и две књиге поетске прозе. Све сам критичнији па се онда то одуговлачи, не жури ми се, покушавам да ово што додам да буде неки комадић који дограђује а не разграђује. Мало сам се уморио, што је логично, а онда је дошло и ово чудо са короном, треба се чувати – каже Данојлић.“

Но ево још из Протокола свашточина (*Краћи огледи 7, 38-39*) што може тумачити филозофију и социологију Данојлића.

Пети пример

Најтананији свашточина

Најтананији свашточина за којег ја знам у свету књижевности је Иво Андрић. Његово свашточинство је суптилна лирика у односу на друге свашточине па и ове у овом раду. Заиста је тријумф свашточинства опстати у свету у коме је он опстао и сачувао морални интегритет и као човека и као писца... Да – он каже: „Ја сам увек исти од Пута Алије Ђерзелеза“. Да су само два светска рата било би довољно. Служба у дипломатији као таква подразумева и неке елементе свашточинства.

Он је боговски далеко од неких идеја: „У Београду разбити легло Цинцара“. Далеко је и од тога да његова поезија кад треба личним интересима буде крајње ларпурлартистичка и опет кад треба буде крајње утилитарна.

И површно знање о његовом животу и књигама потврђује мисао о томе да је његово свашточинство танано, нужно и поред свега чува и његов морални интегритет и као човека и као писца. Показује га као човека са дубоким осећањем реалности свог места у свему томе. Ретки пример чојства и јунаштва, али не чојства и јунаштва хајдучије небеског народа.

Ето ово што говорим неспретно и гломазно је показано у овој књизи – *Хагиографија о Сенилном Деликвенту*.

Из Протокола свашточина

Ја не знам да ли овај нађени текст, ови оштећени одломци имају наслов *Протокол свашточина* или пак *Манифест свашточина*.

...У сврху националистичке апологетике, фалсификована стварност... Геније буржоаске глупости – оснивач утилитаризма... Вођа међународног ревизионизма... Ситнобуржоаски социјалист... Револуционарни демократа... Малограђански песник... Политички лиричар... Песник псеудофилозоф... Ситнобуржоаски социјалист... Материјализам, али без дијалектичког метода...

Представник малограђанског конфузног социјализма... Буржоаски социјализам... Истакнути представник малограђански конфузног... следбеник кога је још разводнио и банализовао... Публицист црвено-буржоаски радикал који је учествовао у револуцији која тече... Непомирљиви противник комунизма... Револуционарни демократа... Теоретичар малограђанског конфузног социјализма са људским ликом... Члан Савеза комуниста који су у буљуцима примани као млади комунисти... Филозофи који су оснивали комби странке... Да, јесте – праксисовци... Филозофски дуализам – компромис између идеализма и материјализма... Творац реакционарног култа личности... Високопарне оде „љубичици белој“, „плавој“... Писци плитких и вештих лакрдија под фирмом социјалистичког реализма... Шпијун... Шпијуни... Самоуправни несврстани романтични соц. реалистички списатељ и списатељица... касније хришћанског социјализма... Опортунизам... Легитимисти... Централизоване и децентрализоване... Рестаурација... Тиха рестаурација... и крвава... Религиозно-реформаторско... ИСТИНСКИ СОЦИЈАЛИЗАМ...

Пророчанства... Ситнобуржоаски социјализам... Да, хуманитарни... Уставно-монархистичке идеје – доживотни занатлија – песник соц. реализма са ђилкошко-небеско-народном метафизиком... Прогласи себе не императором но доживотним председником. Да није председник и после смрти?... Али, и после Тита – Тито.

Свашточине узимају компетенције Бога... Следбеници свашточинства тајне и крваве праксе... Пролетерски песник... агент... пустилов... полицијски провокатор – срце и душа тихе и не јавно крваве рестаурације која ће имати свој крвави епилог па и у убијању деце да би се њихови органи крчили у „хумане медијске сврхе“.

Етоцеотајидеолошкикрш,бућкуришјетрајао,аза то време, 30 година,јанисам објављивао. Ћутао сам. Јасно сам знао да у том опасном бућкуришу идеологије где су пресудни цензори стране амбасаде, а посебно амбасада САД, не могу бити објављени радови о рестаурацији, о „црвеном цару“, о „црвеној буржоазији“. Ето када је почело крвопролиће, ја сам могао да објављујем. Забављени крвопролићем „небеског народа“, распадом СФРЈ... и Косова... и „компромисом“, и „првом Србијом“, и „другом Србијом“ ја ево објављујем књиге и ево, ово је 62.

Цео тај бућкуриш, идеолошко смеће „самоуправно-несврстано“ засновано је на инфраструктури која производи белу кугу, значи смањену „производњу деце“ – радне снаге, јефтине радне снаге. Сходно томе мора да се увози. Увози се тиме и „федер месо“ (мушки полни орган). Да – производне снаге, производни односи... IV технолошка револуција... Ратови - крвави вид привреде... СФРЈ социјалистичка земља по укусу филозофске протуве Сартра. Извоз радника, сељака и интелектуалног пролетеријата из СФРЈ у капиталистичку Француску

за коју кажу да је „најнапреднија арапска земља“. Сартр – интимус, Дедијера и, и, и...

Култура сећања. Говори се о томе да је „код нас култура сећања слаба“. „Чување од заборава“. Заиста је то тако. Ето, бар у мом случају је тако. Тридесет година је трајао мој прекид објављивања радова. За време самоуправне несвестане Титове СФРЈ.

Када је било крвопролиће ја сам искористио јер нико није обраћао пажњу на мене и почео сам да објављујем есеје. Ево ово је 62. књига есеја.

Али ретко ко зна за моје књиге. Слаба култура сећања. Једино сам у евиденцији библиотеке Србије. Код нас је „слабо чување од заборава“. Сви то знају: и црква, и држава, и псици, па можда посебно изванредан број оних о чијим сам књигама објавио обимне радове, књиге. Они ме у својој „култури сећања“ „не чувају од заборава“. Напротив, они ме не помињу у библиографијама њиховим...

Да – предају ме забраву. А он – *заборав* у амбисима празнине, ништа... у амбисима Не(бића), Ништа, у Вечности има неограничено места... И Земља, Тера блудећа у простору и времену светлосних година и не зна да сам ја постојао. Па шта сад?!

Грех би био да читалац који познаје бар једну од мојих књига помисли да ја немам пуну свест о „програмираном забраву“ овде и негде програмиран. О манипулацијама масама... Природно је да и црква ме не искључује из својих планова за заборав као што ме не искључује све оно што је за рестаурацију... Да – све оно што је против *Златног доба*...

„Ситнобуржоаски социјализам“. „Тиха рестаурација“. Дух „пракисоваца“. „Самоуправни несврстан компромисни социјализам“. „Хришћански социјализам“... Да дахови „љубичице“...

Ифраструктура за *свашточинство* нашег доба је у степену развитка и специфичним условима СФРЈ. Стране амбасаде цензори за избацивање комунистичких идеја из комунизма, извоз у капиталистичке земље радника, сељака и интелектуалног пролетеријата. Историјско НЕ Стаљину. Несврстаност и самоуправљање као и социјализам и комунизам као маске свега што води у грдна крвопролића. Дакле маске – врховна компромитација социјализма и комунизма. Читалац мора имати у виду да те ствари о којима говоримо трају вековима, хиљадама година. Законите су и револуције и рестаурације.

Наравно прећутно се негује национализам и шовинизам и касније криво се негује. Ту су и метафизичке ђилкошке фразе о правди, слободи, једнакости као и апстрактним категоријама а не економским. Метафизичко ђилкош о „небеском народу“. „Зла коб и усуд“ итд, итд.

Фразе текућих интелектуалаца са Запада међу њима филозофско-књижевна протува Сартр. Пријатељ Тита и Дедијера. Ослонац су и пракисовци, „школе“... Део инфраструктуре су вере, цркве... у СФРЈ.

А ТИ? А ЈА? А моја црква и вера? Божански систем. Хијерархија... Да – мој Сенилни Деликвент. Ђаво, Сотона. Голешка богиња (Наша Велика мајка, Косовка девојка на Булевару револуције). МОМ – паганац, бог критике. Мој ОЛИМП: IV спрат, без лифта, стан 18...

Свашточинство је крупна и загонетна тема. Ето у праву је читалац што се пита: „А ТИ?!“ Да – ја и свашточинство?

Нечињење је чињење. Могу да одговорим да сам својеврсни свашточин.

Нисам се мешао. Пристајао сам на постојеће. Постојеће се мењало па и крваво. Моје пристајање је свашточинство. Прилике су биле различите, свакакве и ја сам пристајао на све и свашта не мешајући се. Сваштичинио сам немешањем...

Могло би се рећи и да је уметничко подметање – законити технолошки поступак, нека врста сваштичинства. Подметање свога ЈА које је по Гетеу „колективно биће“.

Да не прећтим прећуткивање

Често говорим о томе да сам тридесет година ћутао, нисам ништа објављивао путујући у „светлу и срећну будућност“ које има у неограниченим количинама. Још живимо у тој „светлој и срећној будућности“ – у распадању СФРЈ. Али смо нашли замену – сада је „светла и срећна будућност“ EUROPA.

Ја сам живео у необјављивању 30 година. 30 година ћутања. Сада живим 30 година прећуткивања. Прећуткује се моје постојање као писца. У мојим књигама говорим о томе. Прећуткују ме и ја понекад кажем нешто о томе. Ето ове године налетео сам на два места где сам прећутан. И новине и часописи.

Писац о коме сам објавио три књиге објавио је нову књигу. У књизи се не помињу моје три књиге. Помињу се краћи радови, страница – две аутора и мојих неколико књига не.

Други пример. Значајна тема: време, поезика... Важна књига. У вези са библиографијом о теми књиге помињу се кратки радови. Наравно не помињу се мојих пет објављених књига (око сто страна по књизи две и више). У раду се чак замера критици што „маргинализује“ ту тему. Помиње се више аутора. Говори се о „цивилизацијском постигнућу“ у вези са темом. О „бићу уметности“. У раду су и „моралне границе“. У некој логици можемо се питати о „моралним границама“ у вези са прећуткивањем мојих пет књига о тој теми.

Даље аутор говори о „будућим изучаваоцима“.

Говори се и о: „акрибичности и систематичности“ и „темељности“. Што се тиче темељности у односу на моје књиге, њих пет – темељно су „акрибично“ и „систематски“ прећутане. Темељно су предате „култури заборав“. Темељно сам маргинализован. Наравно остављамо будућности да ваде или не ваде моје књиге из амбиса Ништа, „културе заборав“...

Будимо равнодушни према текућој технологији вредновања и превредновања. Знамо да свако време има своје мере и своје текуће потребе имају аутори.

Аутор говори и о систематизацији...

Има неколико десетина аутора који ме прећуткују, аутори о којима сам објавио књиге или неколико књига. Знам сигурно да ме не заобилазе у својим библиографијама покојни Драгољуб Симоновић (8 књига о његовим књигама) није ме заобилазио. Браћа Лукићи ме не заобилазе, не прећуткују ме. Мислим да ме многи прећуткују и због онога што говорим о њиховим делима али и због мојих књига о Богу, Ђаволу, Голешкој богињи. Прећуткује ме и због теме о „црвеној буржоазии“ и „црвеном цару“, па вероватно и због Златног доба, митског модела људског трајања на Земљи. Читалац мора да зна да сам се ја обрадовао овом прећуткивању. Мало сам га доживео као неки сатирични текст из неке негативне утопије. Све стручни термини, појмови о томе

како се пишу праве књиге. У метатекстовности ово о чему сам говорио је последње. Можда грешим у односу на оно што је претходило метатексту о коме са говорио.

Прилози

Мислим да *Прилози* имају своје место у овој књизи. Посебно уз рад *Фрагменти из Хагиографије Сенилног Деликвента*. Исто мислим и да *Фрагменти* не сметају му. Поред тога поднаслов *Фрагменти из Хагиографије* је **Подметање**.

Прилози су неки детаљи стварности свега, Не(бића) и посебно можда Земље Никоговине, Нигдине из које се јавља Сенилни Деликвент као тајни дописник васељене у некој тајној мисији.

Косовка девојка вика

Косовка девојка Крстана из Неродимља на Булевару револуције вика: „Сада и женски педераша – педерашаце како ги викају лезбејке могу да се удају једна за другу. Милица девојка за Анђелију девојку. Српске девојке и педераша јунаци могу да се жене и удају – јунак за јунака. Обилић за Орловића Павла... Сви си могу „спрат ниже“. И после прве брачне ноћи место крвавог чаршафа свекар да покаже говнав... И свекар да огласи пуцањем из пушке, левора да је у кућу Оцаковића, Чеговића, Кућића дошао невин јунак Обилић, Краљевић Марко, Бановић Страхиња, Стари Вујадин и, и, и...

Па у славу родне равноправности треба некако показати чаршаф и жена при удаји српске Милице девојке, Анђелије, Мериме и многих других као и јунака Обилића, Вука, Марка Краљевића.

„ЗАКОН О РОДНОЈ РАВНОПРАВНОСТИ

Гејови без бидермајера

„ЗАКОН о животном партнерству особа истог пола у Црној Гори јуче је ступио на снагу, али не и његова примена у пракси, коју иначе чека двадесетак парова, јер нису донети неопходни подзаконски акти, пишу подгоричке „Вијести“. Закон који омогућава истополним паровима да региструју своју заједницу усвојен је 1. јула прошле године у време власти ДПС-а.

Организације „Квир Монтенегро“, „Спектра“ и „Јувентас“ организовале су и обуку за матичаре из више црногорских градова, који су се том приликом упознали како ће изгледати церемонија склапања партнерства између лица истог пола.

- Од начина на који ће се обраћати, на који начин рећи „можете се пољубити“ или, пошто је то овамо „можете пољубити младу“, мало је другачије, а све са циљем да свој посао ураде најквалитетније могуће – рекао је наводно Данијел Калезић из НВО „Квир Монтенегро“.

- Неке обичаје које имамо нису стандардни део церемоније, као што су бидермајер и тако неке ствари.

Он је казао и да због тога што нису донета подзаконска акта, ЛГБТ заједница не може да користи бројна права која имају остали грађани.“

Тотална торокализација

Текст је нађен на седишту у трамвају двојка. Позната двојка која кружи у центру престонице.

Извршена је тотална торокализација друштвеног бића. Више према југо-северу. Торокализација уз одлив мозга. Зачињена је торокализација логодијарејом и „салатом говора“.

Тешку конкуренцију су доживеле торокуше од стране мушкарчина торокуша. Па и опајдаре од стране опајдара ту и тамо. Антигравитацијски амбијент. Царство торокалости. *Центар Васељенски има дописнике из васељенских провинција, забачених селендри космоса. Установљене су медаље за мистера торокалства. Добили ветар у леђа па и спрат ниже...*

„НОВОСТИ, понедељак 1. новембар 2021.
ДОГАЂАЈИ

ИЗ ЕВРОПСКОГ ПАРЛАМЕНТА ПОРУКА ЗАПАДНОМ БАЛКАНУ

Отворите архиве УДБЕ

ОДГОВОРНИ органи треба да отворе бивше југословенске архиве, истиче се у извештају посланика Спољнополитичког одбора Европског парламента о сарадњи против организованог криминала на Западном Балкану.

У извештају који је усвојио Одбор (60 гласова за, 4 против и 6 уздржаних), наглашава се да су везе између организованог криминала, политике и бизниса постојале и пре распада Југославије и да су настављене од краја сукоба деведесетих.

- Посланици ЕП осуђују очигледан недостатак воље надлежних власти у региону да отворе бивше југословенске архиве и да се досијеи врате владама, ако оне то желе – истакнуто је.

Хрватски и бугарски европосланици одавно траже отварање ових архива. Ти захтеви су умели да улазе и у годишње извештаје. Треба знати и да захтеви европског парламента нису обавезујући, већ само онда када их сроче Европска комисија, као извршно тело ЕУ, и Европски савет, који окупља земље чланице. Али, јасно је да се сви захтеви, пре или касније, преточе у обавезујућу форму на европском путу.“

Кад се отворе архиви, видеће се да су многи писци били и сад су сарадници УДБЕ, а не Бога.

Помаже нам Захар Прилепин

Прилепин је 2020. објавио *Биографију Сергеја Јесењина* од 1030. страна. И те како нам Прилепин својом Биографијом Јесењина помаже да дубље и шире разумемо време „Црвеног цара“. Да разумемо како је „самоуправна несврстана СФРЈ“ све изопачавала у служби Западу, капитализму. Посебно биографије уметника, песника. Конкретно овде је у питању Јесењин. Споменик Јесењину постоји у Хрватској а не постоји у Србији. Јесењина је публика носила на рукама па и кроз град. „Црквено-парохијска школа је једино образовање Јесењина“. „Био је самоуки виртуоз на хармоници“.

И даље Прилепин:

„Песник... Није сасвим човек. Он чује трансцендентну лирику“. „Нација живи од тих речи као од молитве“. „Ако сте прави песник, а не блебетало. Ако кроз тебе анђели шаљу поздраве твом народу“.

И кључно за оно што хоћу да кажем:

„Јесењин је тада био миљеник бољшевика“. „А онда је сва партија трчкарала око Јесењина. Био је понос земље“. „За живот у свакодневном смислу имао је све“.

„Јесењин се убио не зато што није имао стан... већ зато што за њега није било никаквог стана на земљи. Он није био одавде“.

Колико је совјетска Русија бринула о њему види се и из податка да је Јесењинова тротомна књига продавана и тај новац од продаје по Јесењиновој жељи дат је родитељима, породици његове супруге Зинеиде Рајх, а Данкан се одрекла свог дела

иако је Јесењин искрено њу упропастио. Дакле, Зинеидин део је био довољан за куповину куће у Подмосковљу. „За живот у свакодневном смислу имао је све.“

Од свега тога, од те истине совјетска Русија и Јесењин код нас је стигла најприземнија лагарија духа и даха књиге шефа ЦИА-е Алена Даласа - Како победити Словене, и „агитпроп“ Запада – културног рата Бжежинског. Тај дух и дах свео се на то да совјетска Русија, комунизмом уништава своје песнике... Прогони их и убија. Те идеје су код нас па и свуда у свету потуране у преводима поезије Јесењина и других књижевника и песника. Моја генерација је мислим упознала Јесењина у преводу Пешића. Неке слатке муке, па и етичке су описане радовима у превођењу. Моје шире упознавање са том темом је књига о превођењу професора Миодрага Сибиновића...

Самоубиство Јесењина је било као неко полазиште за ту тему – песник и самоубиство. А упућени знају да је самоубиство у психолошком и психијатријском смислу веома загонетно... Дете од 5 година... Колективно... итд... Занемарљив број самоубица због социјалних разлога (концентрациони логори и фашизам)...

Међутим за наша интелектуална крда лако је ширити идеју Јесењин се убио због комунизма, због совјетске Русије, због односа большевика према њему, због социјалне беде. Том крду припадају и они који су одбијали да објаве дела Мирослава Лукића због мотива мистике. Из тих редова су уредници, писци, песници, чувари „лика и дела друга Тита“. Они су на књижевним вечерима „откривали тајне“ о самоубиству Бранка Миљковића. Смрт песника Бранка Миљковића је посебно захвална за плаћено дисидентско умовање у примени у пракси идеје ЦИА-е, Запада против комунизма и Словена... На књижевним вечерима углавном поруке су ишле да је извршио самоубиство због комунизма у коме је живео... Но, боља варијанта је да су га убили Хрвати. Зашто је боља варијанта? Зато што директније води до сукоба, до крвавог распада СФРЈ. На књижевним вечерима, промоцијама скоро заверенички откривано је да су га Хрвати убили. И једна и друга верзија су употребљиве за стране агентуре али више верзија да је убијен.

Бар ја не знам да се јавно на књижевним трибинама говорило о самоубиствима песника Словенаца. Изгледа они су водили по броју самоубицава. И Кардељев син песник је извршио самоубиство. Вероватно се и за време Тита у Словенији говорило о самоубиствима и неким везама самоубиство-друштво.

Сигурно да је и поред Јесењина и Бранка Миљковића било и других песника и мртвих и живих који су имали неки свој кафански живот.

Сећам се да сам у Каменичкој улици на једној простирци видео књигу песама живот академика неке од 6 академија СФРЈ. Прелистао сам је и видео да рукописно посвећен сину. И академик и син мислим још су живи...

У кафанчинама бoемчине: и писци, песници, и сликари и глумци... Утапају своје варијанте хомосексуалности. Ту другарчине, људине, буразери, јунаци када се сретну „у јуначко целивају лице“ и у „грла се грле“ и за „јуначко питају се здравље“. Ту у кафанчинама и писмени и неписмени цитирају стихове Јесењина. Вероватно деценију и више цитирали су Граборова и „његов“ стих: „Зауставите Земљу са сићем“. Ко зна како је тај стих Мајаковског променио власника. Вероватно када је „светиња приватне својине“ у крвавој отимачини узимала маха. Ко зна из које је треће, четврте руке стигло Лоркино: „Зелено, волим те зелено“. Изгледа Јесењин је најбоље прошао. Понекад целе строфе па и целе песме могле су се чути не само од песника, глумаца но и не(писмених) боема.

Кафанчине су имале доста „добрих момака“... Оних који су ослободили жене од своје добромомачке сексуалности. Многи од њих званично имају па једно дете...

А читање? Мислим да се релативно мало чита. Опереше се са нечим што се сазна из треће руке. И ако има читања онда је то читање књига, новина и часописа у којима је нешто што може послужити да се укључиш у владајућу идеологију „плаћених дисидената“. *Подметање* својеврсно. Не говори се о конкретним стварима друштва и књига но о као општем својству културе човека, човечанства нашег времена. Нарочито академици кад распале о злу у човеку модерном и уопште човеку. Нешто од тога имамо и у овој књизи и посебно у делу *Свашточини*.

Прећуткивање ме упућује на исходиште свега постојећег

Нехотице они који ме прећуткују и нехотице ме упућују на исходиште свега постојећег. Они говоре о делу неког писца и не помену ме. Но овде рецимо бар десетак имена и презимена аутора који су га бар само поменули или написали обимније радове. У тих десетак аутора нема мене који сам о том писцу објавио неколико књига. Ја сам на крају где се обично налазим у три тачке (...) или у *итд*.

И три тачке (...) и *итд*. воде у мистеријум будућности.

Какав комплимент бити у три тачке (...), бити у три средишта. Символичка супстанца три тачке (...) је богата. Мисли се да има више космоса...

Символика тачке (средишта): свеукупност; целовитост; апсолутна стварност; чисто биће; исходиште свега постојећег; неманифестивно биће; оса света; пол; тачка око које се све окреће... Веома је богата симболичка супстанца тачке (средишта). Вероватно цела страна ове књиге.

Аутор који место мога имена и презимена ставља три тачке (...) можда зна да сам објавио књиге баш о тим темама: *Прилози за биографију Ђавола; Прилози за биографију Бога; Голешка богиња; Душа корен нема*.

Ево и у овој књизи *Хагиографија Сенилног Деликвента*. Објавио сам преко 60 књига и у више њих понешто говорим о и „чистом бићу“ и о „светом простору“ и о, и о... Тешко је веровати да ти аутори где треба да помену и моје књиге о писцу о коме говоре да то помињање замене три тачке (...) и „итд“.

Ето три тачке (...) и „итд“ обаве посао мог имена и презимена. Обаве посао вероватно око 1000 страница о тој теми.

Да – тако је и са другим темама рецимо: друштвено биће нашег времена, писци нашег времена, бирократске мистификације нашег времена итд.

Глуво оро дописује Нигдину, Никоговину

Нигдина, Никоговина је својеврсна *негатива утопија*. Утопија натопљена лиризмом. У основи ствари заснована је на монтажи. А монтажа је својеврсно подметање. „У монтажи двоје даје треће“ како каже Ајзенштајн.

Да не ширимо поетичку „светињу приповедања“ у вези са жанром негативне утопије. Само рецио да у модерној поетици постоји жанровска толеранција. У *Савременику број 303-304-305/2021*. објављене су песме Миодрага Д. Игњатовића на 28-30. страни. На 33. страни је песма *Глуво оро*, задња песма.

ГЛУВО ОРО

Лички или лични напев

Све укруг играју играчи
и земљу табанају стопом
Врте се, врте и све су јачи
идућ тако стопом за стопом

У лица загледају се крадом
Међ собом познати а жудни
Играчи што играју са надом
И кад очи склопе они будни

А музика тишине не престаје
С руком у руци свезани тако
Вође им нема, и не недостаје
јер за себе сад игра свако

Играју тако по кругу играчи
као око ватре, снежни и лаки
И око гробова играју играчи
Мртав нико – жив да л' сваки

А музика тишине не престаје
па се сви краду очима, жудни
Сви ал' и многи им недостаје
што очи склопе а били будни

И *Јопет, Јопет*, живот се гласи
Јопет и *Јопет* и тамо *Оди вамо*
Трумпај, нек се нада бар спаси
Осим игре шта ми људи знамо

Јопет, Јопет док се чује звук
Саћерај у камен смрти де мук
У другој и ти се држи за пас
Једино круг наш одржаће нас

И *Јопет* уреруј опет у камен
тапије што преци нам оставише
Трумпај, земља нек суче пламен
да туђинац нам име не избрише

Изненада доживео сам је као своју песму. Осећао сам се као да сам покраден. Као да је песник Игњатовић узео стихове из моје мале лирске утопије *Нигдине, Никоговине*. Груписао сам стихове и дао им наслов Глуво оро. Груписао и опустошио лирски негативно утопијски дух и душу моје претенциозно назване *Нигдина, Никоговина*. Груписао и одузео сочност и лирску арматуру.

Та *Нигдина, Никоговина* објављена је у мојим *Краћим огледима 7*.

Сада моја лирска негативна утопија натопљена чарима, чаролијом вечног даје нашу вертикалу, историјску. Мислим да има нечег и од општег људског захваљујући *Глувом ору* које армира и натапа општу структуру Нигдине, Никоговине. Шта знам? Знам да је мој Бог, мој Сенилни Деликвент хтео да је подметне себи, а поготову креативац Сотона, Ђаво. Не знам за реалнију монотонију лирског згушњавања, трајања и опирању у Не(Бићу), Тишини, Празнини... Монотонији „људске судбине“ у, како би рекли физичари, стварности свега.

...Шта су надувани модерни наши песници „зле коби и усуда српског националног бића“ према *Глувом ору*. Па и препотентно кажем: Шта су и према *Глувом ору* смештеном да зрачи у Нигдини, Никоговини у неком од свемира... Да – знају за *Глуво оро* и Сенилни Деликвент и његов син и брат – Ђаво, Сотона, Сатана.

Но ево Нигдине, Никоговине под насловом

ПОгледи из Трешњевице згуснути у лирску црну рупу

Да - књига есеја - колумни, њена енергија сабијена у лирску негативну утопију, у жариште поетско од десетак речи и неколико синтагми: *Берачи малина, Златно доба, Људи без душе...*

Једно моје згушњавање целе књиге од неколико десетина есеја - колумни и Додатка књиге преко 250 страна сажето је у лирску црну рупу, лирско жариште са огромном поетском енергијом. То жариште је о души.

У *Додатку* књиге Мирослава Тодоровића *ПОгледи из Трешњевице* (Ниш: Нишки културни центар, 2020) у поднаслову *Сенке реалне метафизике* објављена је у оквиру тумачења *ПОгледа из Трешњевице* и моја лирска песма *Берачи малина*.

У објашњењу кажем: Мислим да свако уметничко дело мора имати у себи, ако не метафизичко, а оно бар сенке метафизичког. Текстови у књизи *Малина* и други јади имају сенке метафизичког, бар у мери у којој су текстови белетристични. Овог тренутка ћемо показати монтажом песме од наслова текстова, од „монограма садржине“. „Монтажа даје треће“ - каже Ајзенштајн (*Монтажа атракција*).

Но, ево песме. Упућени схватају да је у питању нека техника надреалистичко-дадаистичка.

Берачи малина

Златно доба:
пусто и глуво;
људи без душе - проклети занат,
душа у замци хемије.

Мучене душе - списатељи и књиге у недоба.
 Који је ово град.
 Сувише невидљиви.

Говорим у раду да је Тодоровићева књига *ПОгледи из Трешњевице* ретко **употребљива књига**. На тако малом простору толико употребљивих чињеница за науку, за уметност. Веома употребљивих чињеница које су и ЗА и ПРОТИВ.

„Вечни“ реализам са ненаметљивом љупкошћу социјалног и критичког.

Да - „*ПОгледи из Трешњевице*“, а не из небеско скарабуцене ђилкошке метафизике са привидном темпоралном неутралношћу. Грех би био да није објављена ова Тодоровићева књига.

Велика је употребна вредност Тодоровићеве књиге. Ево ја је употребљавам у дадаистико-надреалистичком техником у стварању неке лирске својеврсне негативне утопије. Лирско жариште својеврсне лирске негативне утопије. Неки сажети есеј. Неки мото за обимну драму, роман или бар за причу, новелу. Утопија - „Легенда о Златном добу, пракомунизму...“ Негативне утопије... „пророчке - страх од будућности“.

Ова монтажа лирска је утопија негативна - страх од садашњости. Нека згуснута лирска *Страдија* са згуснутом сатиричном енергијом у симболичој супстанци малине која има у супстанци и црну боју.

Овај мој рад има наслов *Златно доба у нама ми у Златном добу*. Наравно да изазива асоцијацију када Тодоровић употреби синтагму Златно доба, као што изазива асоцијацију када употреби појам душа на мој рад *Душа корен нема* објављен пре 30 година (Поетика древног и модерног 2; Књижевна заједница Звездара; Београд 1992). Рад о изреци Срба на КиМ од преко 50 страна. Још уз то кажем да сам објавио три есејистичке драме: *Прилози за биографију Ђавола*; *Прилози за биографију Бога* и *Голешку богињу* (Нашу велика мајка, Косовка девојка на Булевару револуције). Можемо поменути и књигу *У тамни знаци 2* и друге.

Дакле, са пуно разлога могу да видим сенке реалне метафизике у Тодоровићевом књизи *ПОгледи из Трешњевице* а поготову када говорим о *Златном добу* и души.

Фрагменти фрагмената су нека подтема Златно доба, као део хоризонтале (наше време) вертикале Златно доба људског трајања кроз таме миленијума.

Јесте - душа је друштвени феномен... Врхунска апстракција. „Онај унутрашњи суштински или нетелесни део сваке живе ствари“. Не, нисам смео тек тако прећи, проћи поред тога када Мирослав Тодоровић употреби појам душа. Поготову ја не смем који сам објавио неколико књига о његовој лирици.

„А душа је десетхиљада пута мања од пресека власи косе“.

Да... И писац књиге и ја живимо у четвртој технолошкој револуцији... Квантно, нано време...

Кратко тумачење, анализа овог лирског жаришта, лирске негативне утопије у којој је екстремно сабијена енергија лирске метафизике књиге *ПОгледи из Трешњевице*. Сабијена енергија сенки метафизике Тодоровићеве књиге. Метафизике која између осталог треба да се супротстави владајућој ђилкошкој метафизици „небеског народа“, „оца васколиког српства“ и његових чеда поета.

Идеално би било да црну рупу песничку тумачим техником математичких поетичара, јер математика је наука коју неки чак оптужују за субјективност. Упућени

знају да и о кратким лирским песмама постоје књиге. И сам сам објавио скоро о безречној песми књигу од 250 страна. О овој „мојој“ песми створеној дадаистичко-надреалистичком техником овде ће бити неколико страна.

Моја лирска драматизација есеја - колумне сабијена је у језгро, лирско жариште... Да вероватно сам претерао у жанровској толеранцији постмодерне.

Цела песма је лирско жариште. Лирска црна рупа са огромном поетском енергијом. Рупа која гута, храни се и гута сав материјал епски, лирски и драмски из књиге *ПОгледи из Трешњевице*. Црна рупа са огромном поетском енергијом духа и даха страдије, фарме итд. Духа државе Никоговине... или Дrame...

Кратко тумачење Берача малина

Говорећи поетиком математичке поетике, рећи ћемо нешто о

0° (нултом степену) песме *Берачи малина*

и о

Блаженом стању.

0° (нулти степен). *Берачи малина* су у свом Златном добу. А њихово Златно доба је „пусто и глуво“: „Људи су без душе“. „Душа је у замци хемије“. „Мучење душе“.

Златно доба људи са таквом душом *Берачи малина* имају „списатеље и књиге у недоба“.

Крај песме је у дистиху чуђења:

„Који је ово град

Сувишни и невидљиви“.

Блажено стање. Дакле - *Берачи малина* живе у држави, граду - републици где су држављани, поданици „сувишни и невидљиви“. „Људи су без душе“, или „Душа у замци хемије“. Можемо троп - супстанцу - „замка хемије“ превести на замка алкохола, дрога, дувана... Да - и хемије живота бирократских мистификација па и исхране и медицине.

Наша хоризонтала у вертикали Златног доба је таква. Таква у језгру, жаришту црне рупе лирске поетске створене у свету у конкретизованим условима књиге *ПОгледи из Трешњевице*.

Морамо имати на уму самоубилачку супстанцу трешње.

„...Симболизује човека који на свет долази го без имовине, а такође се враћа у земљу... Воћка блажених и добрих дела... пролеће, нада...“

Јесте - тако доживљавам Тодоровићеве књиге *ПОгледи из Трешњевице* и ево ову монтирану песму *Берачи малина*, песму створену из извесних окрајака метафизичких књиге *ПОгледи из Трешњевице*. Песма - лирско жариште, метафизичка негативна утопија, утопија Страдија, Фарма, Драма, Никоговина.

Микро-лирски есеј колумна о души берача малина. Да, њиховој души коју овде описујемо.

Лирска црна рупа о чијем „блаженом стању“ говоримо, „блажено стање“ згуснуто у лирској црној рупи са огромном енергијом симболичком малине, нарочито црнином.

Јесте - тропичност у дубини, ширини и наравно тропичност. Све у свему песма је на путу ка термину, ка лексиконима.

Моја манипулација у време жанровске манипулације. Вероватно је у праву читалац који сада мисли: „Недозвољене манипулације“. Ипак тешко је рећи да немам право на свој доживљај дискретног шарма метафизике у књизи Мирослава Тодоровића о чијој сам лирици објавио неколико књига.

Да је у питању неки дух негативне утопије нека *Страдија* негативноутопијска поред реченог говори и стих, синтагма - „проклети занат“. Већ је знано и о „проклетом песнику“ као категорији... Сетимо се Бодлера, Диса. Сенке проклетости имамо и у књигама Мирослава Тодоровића. Какво дивно место љупке раскоши негативноутопијске за живот, за „проклети занат“ списатеља књига у недоба.

„Какав је ово град
Сувишни и невидљиви“

Одговор је какав је град „република“, држава град који има „списатеље и књиге недоба“. „Проклети занат“. Град који песник писац књиге „*Погледи из Трешњевице* - погледи блажених и добрих дела... пролећа и наде“. Човека који ипак види у тамама трајања узиђивање у вертикалу Златног доба Човека. Види у пракси ковида-19 и...

Видим подухват Тодоровића, па и у овом микро есеју, црној рупи лирске утопије негативне монтираној од неких наслова његове књиге, подухват изазива асоцијацију на сибирске шамане, али и на дивље племе цејлонских веда који из улишта терају пчеле да би узели мед. Они при том раду певају песму да што лакше обаве посао:

„Гиди, гиди!
Рунг, рунг!
Хо, хо!
Пчеле одлећу“

Дакле: песме уз рад. Песма, уметност да би се лакше радило. Они верују да ће песмом, ритмом лакше и боље обавити посао узимања меда. Ту су и ведро И у првом стиху. Ту је у другом стиху борбено Р и тужно У. Ту је Х и неутрално А да пчеле одлећу.

Значи настала је песма, не ради песме да би се лакше и боље обавио посао око узимања меда. Уз то они верују да та песма, те речи помажу. Дакле уметност (књижевност) у функцији рада као и функцији религије.

Ова лирска микронегативна утопија (*Берачи малина*) и то је у функцији рада и религије, али у изопачавајућој функцији - отуђења рада, алијенације. „Изопачавајућа сила новца“. Згуснута, збијена епска, драмска и лирска енергија есеја, колумни Мирослава Тодоровића. У основи ствари, црна рупа лирске негативне утопије.

Берачи малина је у теми Златно доба у нама ми у Златном добу. Она је функцији рада и религије но, сад је религија обогаћена бирократским мистификацијама на нивоу глобалног села па и УН и Савета безбедности. Бирократске мистификације су куд и камо тананије захваљујући четвртој технолошкој револуцији. Наравно све то постоји и у *Погледима из Трешњевице* само распричано и конкретизовано. Неки дахови сибирских шамана су изазвани лирском негативном утопијом – лирским жариштем црне јаме.

И дахови **Берача меда** цејлонског племена изазивају **Берачи малина**. Али најдубљу асоцијацију као звучне кулисе - ојкачка певанија. Берачи ојкани и ојканице „кликтавом душом“ у тамама реалне метафизике хоризонтале и вертикале Златног доба и ми у њему и оно у нама у слици жаришта лирске негативне утопије.

Коло потмулог ритма трајања, упорног са поруком упркос свему - БИТИ. НА ЗЕМЉИ БИТИ. Земља која блуди Васељеном у вечној загонетци бар за човека.

*

Ово је моје једно од читања дахова окрајака реалне метафизике... Моје учитавање, рашчитавање неко од Х (икс) значења дела књиге Мирослава Тодоровића *ПОгледи из Трешњевице...*

Слобода... Нема цензуре, а поготову ако Х (икс) значења објашњаваш о свом трошку.

Какво ће тек читање, рашчитавање, учитавање дати будућност: социолози, психолози, историчари, есејисти, верници...

Ја који имам приватног Ђавола, Бога, Голешку богињу... „Приватна својина је светиња“; „загарантована“; „неприкосновена“... МОМ - бог критике узима моје име и презиме за свој псеудоним.

Да: у мрежи сам власништва... Тајни Танатоса... Вечности. А она, Вечност, кажу ми не пристаје на сахрану у Алеји заслужних. Неки су чули за то па остављају у аманет да их не сахрањују тамо. Неки у бекству сахрањују се у другим земљама.

У хоризонтали и вертикали Златног доба и Тодоровићева књига јунаци као фрагмени фрагмената имају, мислим, и мислиће се тако завидно, значајно место. Већ ме обузима неконтролисано виђење онога што се налази у лирском жаришту црне поетске рупе негативне утопије рођене из окрајака метафизике књиге песника Мирослава Тодоровића - *ПОгледи из Трешњевице*. Утеха је што мислим да су више криви за моју старачку неконтролисаност *ПОгледи из Трешњевице*.

Наравно уз *ПОгледе из Трешњевице* (уз Нигдину, Никоговину) мислим легитимне у монтажи прикључујемо и песму Миодрага Д. Игњатовића Глуво оро са 33. странице *Савременика* број 303-304-305/2021. Цела песма чији ће стихови у евентуалном следећем објављивању бити умонтирани као чврста лирска арматура лирске алхемије за ову специфичну лирску негативну утопију, лирску црну рупу.

У *Краћим огледима* 7 на 40-44. страни објављен је мој краћи рад

ПОгледи из Трешњевице згуснити у лирску црну рупу

Ради се о неком вероватно недозвољеном згушњавању књиге Мирослава Тодоровића у лирску микро негативну утопију. Помињем у тој негативној лирској утопији ојкачка певанија као неко сликање духа државе Никоговине ... или Дrame државе по А. Лукићу.

Знам да сам као аутор старачки патио што некако не укључим у сликање Дrame (Никоговине) и мотив Немога кола – Глувог ора као неку ствар која ће мој рад – микро негативну утопију учинити колико толико сочнијом но што је чини полазиште – књига Мирослава Тодоровића.

И, ево часописа *Савременика* број 303-304-305/2021. год. и на странама 28-33 поезија Миодрага Игњатовића.

На задњој 33. страни је *Глуво оро*, песма која ми је потребна. Вероватно Миодраг Игњатовић не зна за мене. Ко зна пре колико година упознали смо се, боље рећи без упознавања смо разговарали. На промоцијама у кући Ђуре Јакшића било је разговора у публици, стојећи и оних који се нису упознали. Оставио је утисак ширине, природности... У том нашем разговору ни трунке није било од неке окаменотине књишкости која углавном доминира. Наравно то је особина свих времена, епоха, праваца, покрета, школа, струја, група... Свако време има своје књишкости.

Игњатовићеве песме у *Савременику*, а посебно песма *Немо оро*, за коју жалим што није функционално унета у мој рад о микро негативној утопији, говори о томе да песма није у речима, стиховима. Поезија је у озрачењу које трепераво дају слова, речи, запете, тачке... Речи, стихови, строфе... И наслови („монограми садржине“). Озрачења међу речима, стиховима, строфама... Озрачења на маргинама, уопште на белини на којој су „мртва слова“ на белини папира.

Наравно у том озрачењу и те како учествује тренутни читалац. Један исти читалац у своје различито доба читања различито ће доживети та треперења, која ће и сама за читаоца бити другачија. Да – читалац савременик Игњатовића, Гилгамеша или, или...

Током целог свесног, књижевно свесног живота тако сам доживљавао поезију, па и уопште уметност.

„Оно“, „Има ту нешто“, „Није речено, а ту је“. Хајдегер каже: „Језик је кућа бића“. А „биће“ у песмама, па и песми *Немо оро*, је у треперењу о коме говоримо. Да, постоје такве „куће бића“ кроз трајање поезије, трајања античких песника. Ето, за мене је пример ове године поезија Миодрага Игњатовића.

Када сам писао о микро негативној утопији хтео сам да користим нешто о Немом ору. У годинама сам. Немам компјутер, интернет. За мене у овим годинама је било немогуће да дођем до... корона 19... Не, ето различито се може рећи: „Судбина је хтела“, „Бог“. Но у духу религија и митологија каже се да је Ђаво креативац. Такав је и у мојим књигама. Вероватно се ражалио на немоћ сенилног старца и учинио да ја дођем до Глувог ора Миодрага Игњатовића.

Погледи из Трешињевице згуснути у *Лирску црну рупу*. Ова лирска црна рупа је неки вид негативне утопије, *Страдије*, *Фарме*, *Никоговине*, *Драме Александра Лукића*. Читалац види да има и цитата. У време писања, да кажем претерано био сам несрећан што немам нешто од ојкача и од ора. У годинама сам... па сам само поменуо ојкаче као звучне кулисе – *ојкачка певанија*. Нисам ни помињао *Глуво оро* које и те како слику негативне лирске утопије, *Никоговине* чини сочнијом, убедљивијом. И сад, ових дана добијам *Савременик* број 303-304-305/2021. у и њему од 28. до 33. стране песме Миодрага Игњатовића под насловом *Глуво оро*. Четврта задња је *Глуво оро* (лички или лични напев).

Овај мој рад *Лирска црна рупа* је својеврсна негативна утопија и поред изванредних цитата је сувопаран. Ево укључујемо у њега праву лирику која дубоко и широко слика атмосферу, негативно-утопијску црну рупу. Заиста дубоке и широке слике живота у лирској негативној утопији. Социолошке, психолошке... Ко хоће политичке, филозофске и религиозне. Но, ево песме из *Савременика* са 33 стране. Ко

воли симболику бројева приметиће да је песма на 33. страни. ...Песму овде, па надаље сматрам као органски део Лирке негативне утопије – црне рупе. Без ове песме ова негативна лирска утопија је осакаћена, сувопарна...

Ова песма *Глуво оро* ко зна по који пут у мом животу ми говори да није поезија у речима, стиховима, строфама. Она је у озрачењима која трепераво дају слова, речи, запете, тачке... Речи, стихови, строфе. Озрачења међу стиховима, речима, строфама... Озрачења на маргинама, уопште на белинама на којима су „мртва слова на папиру“. Дакле – озрачења мртвила пуног живота. Дахови метафизике „проклетих“.

Током живота тако сам доживљавао поезију (и стих и прозу). Наравно и штампању, писању или говорењу, тумачењу гласом. „Оно“, „Има ту нешто“, „Није речено, а ту је“.

Хајдегер каже: „Језик је кућа бића“. А биће у песмама и песни *Глуво оро* је у томе о чему говорим – лирска драматика микро-негативне утопије. Ја не знам за дубље и чвршће лирско тумачење *Глувог ора* – лирске арматуре овог мог књишког рада. Тешко да има чвршће и убедљивије арматуре и поред писаца утопија, Кафке и, и, и. Ја не знам... Можда су лириколози говорили и у том смислу о *Глувом ору*.

Фрагменти фрагмената

Верујем да *Прилози и Фрагменти фрагмената* веома доприносе разумевању Хагиографије Сенилног Деликвента.

Ја „живим, радим и развијам се“ у „светлој и срећној будућности СФРЈ“. Сада имамо нову „светлу и срећну будућност“ која се зове EUROPA. Европа о којој пева песник Александар Лукић.

„Живим и радим и развијам се“ у још нераспаднутој СФРЈ. Живим у компромису између „компромиса“ и резолуција 1244. У том мом живљењу пишем и о мом личном богу Сенилном Деликвенту.

Моја стара чежња и жеља о којој се говори у вези са Божићем; „Бог постаје човек, а човек постаје Бог“. Како је то испало види се у овој књизи.

*

У пешачкој зони, у Кнез Михајловој испред САН-у седи инкогнито Сенилни Деликвент. Пола лица му је божанско, а пола демонско. Седи и плаче.

Један бивши друг, а сада господин дирнут призором пита га: „По ком питању господине, друже плачеш ту и тамо?“

Сенилни: „Плачем више ту но тамо па ме по питању што се још не отварају досијеа, а у другим државама су давно отворена. Да се види ко је...“

Сналажњиви грађанин шмугну у вреву...

*

Да ли би било боље да је цар Душан прислушкиван...

Да је Наполеон прислушкиван...

Да су освајачи колонија прислушкивани...

Да је Хитлер прислушкиван... Да је Стаљин прислушкиван... Да је Горбачов прислушкиван... Да је Тито прислушкиван... Мудри читалац овде сада мисли, каже он то мисли на Вучића. Читалац открива Америку. Прислушкивања су део свакодневног посла служби и у својим државама и у другим. Зашто правити драму од свакодневног посла одређених служби?

*

„Генетичка информација човека могла би да стане у 4.200 књига од по 500 страна...“

Процењује се да мозак произведе око 70.000 мисли у току дана“.

Ето и у свему томе човек и његова слобода мишљења и ...

*

Учитељица живота је отишла у пензију. И нека је. Вала се нарадила. Заслужила је не једну, но две пензије. Сви су је волели: и ђаци, и родитељи, и старо и младо. Свима је помагала. Саветовала, подучавала. Никада ни од кога није ни динара узела, ни пребијене паре. Сретне на улици бивше ђаке и саветује их да поштују родитеља, старије, немоћне, убоге. Нарочито ратне инвалиде. Да им уделе бар за кору леба... И она сама је у инвалидској пензији. Обогатила се саветујући поданике СФРЈ. Нико је није ни слушао. „Шта она зна. Излапела, сенилни бабац, змај. Ми да се прво лепо покољемо на брзак распадне СФРЈ. А Србија може на тенане, јер може да послужи за нове кланице...“

Сенилни: „Мрки, бре, аветињо свашта говориш... Твоја је срећа што немаш здрав разум а да имаш...”

*

Заслуге IV технолошке револуције модерни шефови држава приписују себи.

*

Нема радне снаге захваљујући нерађању. 600.000 брачних парова нема деце. Није занемарљив допринос короне са својим бројем умрлих. О извезеним да не говорим.

*

Прећуткује се да су марксисте установили да су кризе у капитализму законите. Шефови држава дубокоумно говоре о томе да су као пророци предвидели кризу... Ала Ванга...

*

Маркс о браку: „Брак је озакоњена проституција“. Можда то драстично показују свакодневна убиства жена...

*

Модерни режими негују своје опозиције као мало воде на длану. Говоре о њима као криминалцима, обогаћених незаконито. За та њихова кривична дела је казна затвора од неколико и више година, а режими их не хапсе. Зашто? Па зато што им служе за предизборну кампању за коју би морали да плате грдне паре.

*

Пре НЕ Стаљину било је Да, ДА Западу пре свега Америци. И о томе се говори у овој књизи. Да 1947. и много пре те године.

*

У тами знака, У тами знака 2... Умноста доба сва. Ах ✚ (крст)... И ту је сенилног бога прст. Квантност, нано и то је од Неба дано. Књига о *Белој књизи*. Бело... Твој сигнал у сигнализму. Белина и пуне пустаре празне Празнине где се не умире, где се не гине.

Ја Сенилни ти кажем: „И богови се љуте кад хоће да те прећуте... Ђилкошка метафизика свашточина има своје технике смрти – сахрањивање живо...”

*

Америка прети Русији. Мало несувисло, дечје, горопадно. Прети у тренутку када је и природа разара. Пророци говоре да следи велика природна катастрофа.

Но, ево рат Запада и Русије. Руске бомбе, пројектили где год падну у Европи погодили су циљ. Америчке и европске бомбе и пројектили у широком и дугачком Сибиру ретке насељености тешко да погоде циљ па и без одбране. Запад и Европа истурују земље, посебно словенске, да и у класичном копненом рати гину. Тешко је веровати да ће све земље и појединци пристати на такво ратовање. У Европи више

милиона је са Истока. Још је и Његош певао: „Аравијско море све поплави“. „Аравијско море“ на Западу има доста оних који ће да дају живот против Запада. Свакодневни терористи. Акти самоубица сведоче о томе...

Но, САД су строго запретиле Русији, скоро инфантилно. Од те претње потресо се Сибир, Кина, Индија, и... Цео Исток осим Јапана. Африка, Јужна и Северна Америка, Јужни и Северни пол. Богами можда су највише осетили подрхтавање Мексико, Куба и, и, и...

*

Ја сам у литератури: у новинама, часописима прећуткиван. Наравно и на радију, телевизији и интернету. Говорим о томе често.

Ипак, има ме у штампаним медијима и ту у *три тачке (...)* и у *итд*, па и *итд*, *итд*. Тесно ми је у *итд*, али мало више ме има у *два итд*, *итд*. У *два итд* има мистике, мистике будућности. Често говорим да будућности има у неограниченим количинама и то нарочито „велике, срећне и светле будућности“. Ето још живимо у будућности СФРЈ која се још распада, а имамо нову „велику, срећну и светлу будућност“ која се зове EUROPA о којој пева песник Александар Лукић. Наравно ту је и „Судбина“ и „зла коб и усуд васколиког српства“, „небеског народа“.

Има ме и у мистичним три тачке. Символика тачке је богата: „свеукупност; целовитост; апсолутна стварност; чисто биће; исходиште свега постојећег...“ Можда су моје књиге сведоци тога да имају разлог да ме згусну у не једно но у три тачке (...) Можда бих експодирао у једној.

Наравно, знам и за „културу сећања“ и за „културу заборављања“. Средства културе заборављања су и „три тачке (...)“ и „итд, итд“.

Познаваоци симболике знају и за симболику „тачке (.)“ и „итд“. То су простори мистике пишчевог трајања – има те или те нема.

*

Естрадне звезде (новокомпоноване), филмације, академици па писци продужени „чувања лика и дела друга Тита“ су за Алеје заслужних и ко зна све ко. Али нису математичари, физичари, хемичари, лекари... Не...

Неки се спасавају од Алеје заслужних што остављају аманете да их не сахране у Алеји заслужних. Неки се сахрањују у другим земљама.

Зна се да су сахрањени неки једни преко других. Да их мине жеља на подстанарске односе. Њих „чувар лика и дела друга Тита“ јер је „друг Тито“ чувар и њиховог лика и дела... Чувар *свашточинства* њиховог сада и овде јер живе од тога да нападају „љубичицу белу“, „плаву“... Мислим а не знам тачно да ли је била и „тегет“ или „драп“ љубичица.

*

У чувеној земљи „чојство и јунаштво“ озакоњени су бракови геј полупације. Како брзим корацима иду напред није искључено да ће њихови мушкарци родити дете које је још у стомаку чекало пензију. Поносно свекар је после прве брачне ноћи сина са женом пуцао из ливара и показивао крвав чаршав. А сада у геј браку поносни свекар ће пуцати из ливара и показивати говнав чаршав... И тако ће се створити нове чувене породице Чеговићи, Каленовићи... Див јунаци...

Можемо дуго причати, али су ствари ипак једноставне. Револуција и Русија. Грдна емиграција је јурнула углавном у Европу и Америку. Изгубила је богатства, положаје... Сада у новим државама емигранти и њихова деца раде на рестаурацији на дуже стазе. И поред тога што емиграција доприноси култури земље у којој живи она ради и на рушењу онога што се назива социјализам, комунизам. Лагер... Код нас је позната *Медијала* и у њој учешће руске емиграције. Затим филм и друге уметности...

И те како је руска емиграција служила титоизму. И пре чувеног Не Стаљину било је прећутно чувено Да Западу. Било је веће Да од Не. Под маском комунизам. „Несврстана самоуправна СФРЈ“. У којој су прогањани комунисти и убијани од стране „комуњара“ удружених са Западом па и са емиграцијом.

Увек на уму: и револуције и рестаурације су законите. Наше време је пролазно. То су ствари којима су тесни и векови. Прљавим, крволочним ћифтама то је све „коначно“. Нашим академицима: „када је коначно пао комунизам...“ – Каква беда духа академика... Интелектуални крш чији је највећи домет духа књига шефа ЦИА-е Алена Даласа: „*Како победити Словене*“ и духа Бжежинског..

Понешто кажем о „Госпођи Ковид“ у мојим књигама. Ево овде ћу узети шта каже Срба Игњатовић о Госпођи Ковид у *Савременику* 306-307-308 2021. на 122. страни.

„Са Госпођом Короном, за разлику од песника о којем ће овде бити речи, многоструког књижевног творца Бошка Ломовића, имао сам неугодну част да се сретнем уживо. Ломовић је Бошко о њој и о себи, у „доба короне“, проговорио/пропевао изнијансирано, лирски проицијиво, из кућне стеге и са спасоносог видика-ћувика стамбеној кутији придодате терасе.

Мој је доживљај био другачији, нимало лирски. А где ћу о њему да посведочим него овде, укратко, пре но се непосредније позабавим Бошковом најновијом лириком коју је он амблематски, и суштаствено, сам најбоље одредио („црне песме, бели стих“).

Елем, ево тек два-три зрнца моје ковид (искуствене) прозе.

Ковид амбуланта, предвече. Високи плафони, расвета лимунадасто зелена, просторије препуне ћутљивих млађих људи, тек покоји маторац. Атмосфера „сабирног центра“. Рендген: чисто! Брзи тест: позитиван! Ревакцинисан, претходно утаман. На папирићу приватни рецепт: антибиотик. Пресуда: петнаест дана самоизолације, па контрола. Чај, течност, витамини... Тако је почело. А касније сам, о властитом трошку, обезбедио темељни третман; упознао савесне лекаре, али и оне друге, лихваре што јуре с тезге на тезгу да, уз фармакоиндустрију, и сами уберу нешто златне жетве. Све то док народ, и васколико човечанство, уз забране и „социјалну дистанцу“ (попут индијске касте *недодирљивих*), спознаје оно што му је преостало – чари „дигиталног логора“ (телевизија, мобилни, компјутер и друштвене мреже, е-управа).“

Брижна мајка, кева држава брине о својим чедима, поданицима свуд у свету. 150 земаља. 150 брижних кева због сваке смрти. Али, „свирепи логичар“ Сенилни Деликвент теши неутешну родитељицу.

Није занемарљиво, рецимо 100.000 од короне умрло је. 100.000 пензионера мање а то је 100.000 по 40.000 динара. Значи 40.000.000. Није за бацање. Богатији буџет несрећне кева.

Или: 100.000 млађих умрло од ковида. То је 100.000 мање на бироу рада. Да, јесте опада број на бироу рада. Да, земља од 10, 50, 100... милиона. Утеха за кеву. Ето колико

толико да утешимо несрећну кеву-државу ако ту уопште има утехе... За њене смртне грехе... Кева – у жаргону је кучка.

*

Већ годинама често мислим да нешто напишем о релацији „чојство и јунаштво“ и дрога, дилери, кланови, грдне патње. Тежиште: нека свест дилера, Црногораца, свест о томе да они па и директно убијају дрогом чак и децу... Где је ту чојство и јунаштво?

Да, нема те снаге и знања у мени за такав рад. Можда: психијатри, психолози, етнологии... Сигурно да има таквих аутора. Можда је већ нешто и објављено, а ја не знам.

ПОЕТСКА ЦРНА РУПА МИРОСЛАВА ЛУКИЋА (БЕЛЕ ТУКАДРУЗА):

**Шта сте ми урадили,
Шта су урадили**

Име текста – наслов („монограм садржине“)

Поетска црна рупа Мирослава Лукића (Бела Тукадруза): Шта сте ми урадили, шта су урадили

Овај мој рад *Поетска црна рупа Мирослава Лукића (Бела Тукадруза): Шта сте ми урадили, шта су урадили* без знака питања, без упитника (?); овај есеј, оглед, покушај је да одгонетне шта су му урадили па и шта су урадили на своју бруку и бруку времена. Неки амерички стручњак за штампу, новинарство је рекао: „новинари место пендрека држе перо“. Мислим да то важи и за режимске писце.

Мали писац Мирослав Лукић је нудио свој рукопис који је имао мотив мистицизма, нудио најпознатијим издавачима код нас - СКЗ, „Просвети“, „Нолиту“ у којима су били уредници: Раичковић, Попа, Иван В. Лалић... као и њихове чувене колеге Зоран Мишић и Светлана Велмар Јанковић. У том тексту Мирослав Лукић помиње и претходнике: Ристића, Ђиласа, Зоговића.

Дакле - писци, књижевници који место пендрека држе перо чувају дело и углед друга Тита, „љубичице беле“, „плаве“. Углед „црвеног цара“ и „црвене буржоазије“ у полету. Углед „самоуправне несврстане СФРЈ“. Чувају припрему за њено крваво, прљаво распадање које још траје. Изгледа век њеног распадања је дуг као век пластичних кеса. А бога ми и мој век распадања ево се одужио. Распадање СФРЈ уз помоћ „милосрдног анђела“ подразумева и жуту кућу и убијање деце да би се њихови органи крчили.

Мало сам опширан у жељи да уђем у дубине мрачних тајни зашто су уредници одбијали Лукићеве рукописе због мистике. Мислим да је Лукићева мистика и нехотице ударила на мистику бирикратских мистификација Глобалног села, интернационале капитала и уопште актуелне рестаурације на светском нивоу.

Да, јесте: у покушају хоћу да објасним зашто су држачи пера место пендрека одбили да објаве Лукићев рад. Да објасним и шта се дешавало са младим песником. Мислим да сам доста тога рекао у неколико мојих радова о Лукићевим књигама у којима говорим и о томе шта му је живот урадио и у томе „шта су му они урадили“, али и шта су урадили од видова зла које се зове распад СФРЈ.

Наравно, увек у покушајима, есејима инплицирају се и друге теме које не сметају главној теми.

Овде ћемо нешто рећи о наслову овог рада, скоро ове књиге. Почећемо са дугим цитатом из дела Мирослава Лукића објављеног у *Браничеву* 1-4/2021. год. под насловом Бела Тукадруз. „Издања пријатеља“. Читалац мора имати у виду да је овај мој рад, текст есејистички а не стручни, научни. Дакле нема научне апаратуре... нема ни sic-a...

Но ево навода, цитата из *Браничева број 1-4/2021.* са 298-300. стране.

„Код нас је шездесетих, врло мало образованих људи читало Берђајева (сликар и песник Л. Шејка, колико знам). Најпознатији уметници шездесетих и седамдесетих година, као уредници у великим диригованим, монополским државним издавачким кућама (од „Нолита“ до „Просвете“), *левом руком су, као наметнути, комунисти, читали наметнуту партијску паралитературу*, а десном (потајно)... ко зна шта?

Када сам понудио неколико песничких рукописа најпознатијим издавачима (СКЗ, „Просвета“, „Нолит“...), књиге су ми, као и неким другим сличним мени песницима, *одбили, уредници о којима се истовремено говорило, да спадају у највеће савремене српске песнике* (навешћу само неколико имена: Раичковић, Павловић, Попа, Иван В. Лалић...). *Они су ме, као уредници, спречили као песника, удавили. Као и њихове чувене колеге: Зоран Мишић и Светлана Велмар Јанковић.* Тек сам напунивши педесету годину схватио **шта су ми урадили, шта су урадили.** Сви споменути, који су најгори и најтипичнији представници христорачке тенденције, која је наметнута силом, победом револуције (Ристић, Ђилас или Зоговић, или неки други жреци... су починили страшније ствари у култури и књижевности, и не само у њима!), израз су *самољубиве побуне против Бога; немају ни трунчице аристократизма: уметност коју су створили је профана и груба.*

Сви су били рањиви и таштити – и Попа и Павловић! – и суштина такве врсте и такве таштине припада стању нижега реда. Немилост је суштина нерелигиозног живота и деловања таквих уредника и књижевника. Афирмисани су и давали простора најчешће својим пуленима, тзв. *комунистичким уметничким јањичарима.* Међу споменутима је било личности које су знале да је свет иманентно узет, натурални свет ужасан и без излаза, да не може бити оправдан; и ни у једном се није пробудила вера, која је налажење трансцеденталног излаза – могућност превладавања и оправдавања. Зато ће временом бити заборављени. *Оном мером којом су искључивали, том истом мером ће им временом бити узвраћено. То је правда...*

Правда може бити понекад неправедна, када је одоцнела. Доживео сам као пораз и велику културну срамоту да се на издисају 20. века штампају изабрана и сабрана (не)дела једног дела српских писаца, типичних представника демократизма писаца и богоборачких погубних тенденција, да их издају и штампају у време незапамћене невоље и беде српског народа, велики државни издавачи, опет; *опет оне исте и никакве, мутантне; да објављују њихове надуване и уметнички сумњиве књиге о руву и круву народа; док сам ја, о свом руву и круву, у стотинак примерака објављивао свеишчице својих првих књига – оних, које су ти исти одбили пре безмало четврт века.* Зашто су их одбили? Никад нису имали куражи и интелектуалног поштења да кажу, али ја знам: *зато што су имали презриви однос према мистици!* Јер комплетна официјелна српска књижевност друге половине 20. века, још више диригована и ретардирана књижевна критика, као и све у коме је настајала, презриво се односила према мистици. „Мистика је веома удаљена од суштинског интереса који заокупљују

савремени свет, она није тесније повезана са уређењем људског друштва чиме се наша епоха углавном бави. Владајућа свест нашега доба види у мистици или психичку аномалију или некакву настраност која је неке занимљива, или, пак, подсвесни реални и разумни прогрес у организацији самога друштвеног живота. У наше време мистику више не узимају у обзир; за човека који се бави мистиком кажу да је одбачен и односе се према њему као према некоме ко је изгубљен, а хумани социјалисти већ припремају за такве људе посебну врсту азила у којима ће се таквима поступати као са онима који су, благо речено – скренули с памети. Тако се према мистици односе савремени „свесни“ људи, за њих проблем мистике не постоји – „скептични духови“ све знају и ни у шта више не сумњају...

Берђајев је све то написао, лепо описао, и пре него што су се родили Попа, Павловић, Иван В. Лалић! Тек у педесетој сам, понављам, јасно сагледао, шта су ми урадили као младом човеку и песнику, склоном мистици, *проноснирани комунистички уредници! Ниједан од њих, као човек или уметник, нити је покушао, нити је био кадар за то да покуша, да развеје таму која је обавијала мистику!* (Да се разумемо; време је учинило своје; већина је помрла; они који су још живи и старци са душом у носу, опаметили се нису; *то јест, оболели су од неописиве парцијалне амнезије и ћуранске сујете;* књижевни су патуљци – чак и када је понеко од њих догурао до оне чувене *параакадемије паранаука и парауметности!* Умрле су и умиру културне штеточине првог реда, несвесне, као што су заглављени лажном мистиком оличеном у многим заблудама вас свој век и лепо проживели!) *Неморално је на самом издисају 20. века штампати и даље њихова изабрана и сабрана дела и недела и папагајски понављати да су задужили српску културу и да су величине; нису!* Задужили су дебело један комунистички режим који их је омогућио и канонизовао, и *квит!* Нема разлога за тријумфализам; не! Друга половина двадесетог века – и када се говори о такозваним највећим књижевницима српским – испуњена је низом стваралачких трагедија: *врви од мутаната, од надуваних прилика и људи или сада већ повампирених авети, од људи који су поверовали да ће сунчана светлост рационализма коначно надвладати месечарски сјај мистике.* На жалост, и међу мојим вршњацима (оним на универзитету, оним са титулама, оних који су добили извесно солидно књижевно образовање) има доста таквих: основали су или већ оснивају и живе у грозном књижевном подземљу при слабој вештачкој светлости... Као уредници, погледајте, шта објављују: ствари које подилазе јефтином укусу несвесних маса које су на својој кожи добро осетиле гнусобу атеистичког и безбожног образовања, дресирана. Те масе у мистици такође виде нешто тајанствено, несхватљиво, сулудо, апокрифно. Крај двадесетог века обележило је мешање религиозне истине са грубим сујеверјем, мешање мистичног искуства са окултизмом, спиритистичким шарлатанством...

У радовима Мирослава Лукића има понекад детаља који су до експлозије набијени смислом. Мотивацијски погон. Рецимо у књизи Збогом Југославију (*Реквијем за Гђ-у ИКС*) имамо питање: „*Па шта ћеш сада?*“

Наравно да читалац примећује да је болдом штампано – „**Шта су ми урадили, шта су урадили**“. Заиста до експлозије је присутно у раду „Шта су ми урадили, шта су урадили“. Знак питања би покварио болну патњу младог песника Лукића (Светлише). Да – Лукић (Светлиша) уноси читаоцу светло у таме бирократске мистификације -

самоуправне-несверстане, тзв. комунистичке СФРЈ у којој владају „Црвени цар“ и у полету „црвена буржоазија“.

Са пуно права кажем да Светлиша, млади песник са темом мистике узима ми речи из уста: „**Шта су ми урадили, шта су урадили**“. Тридесет година нисам објављивао... И ево толико година ме прећуткују. Ја сам изабрао и да не покушавам у издавачким предузећима, а Лукић је изабрао да покушава па и са мотивима мистике. Ето, десило се да сам и ја успео после тридесет година да почнем да објављујем.

Но, вратимо се мотиву мистике. Покушај одгонетања шта су одбили.

У мојој књизи *О роману Маестро Пер Пјетро* Александра Лукића на 10-11. страни говорим: „Реч мистика етимолошки се везује за појам отвор, мали отвор ране, уста. И реч поезија се везује за уста. (Наравно секундарно значење, тајна, тајанствено, мистика... мистеријум,, поезија итд.)

Овде у *Оку Пиве* уста су не мало отоврена, рана не мало отворена..., но веома отворена и из ње је моћан језик, али не баш исплажен језик.

Бонтон и зевање... показивање тајног места, уста... Интима.

Дакле, поетичка идеја – ТАЈНА ДО ДНА ТЕЛЕСНОСТИ. Физиолошка... нека поетика натурализма је на корицама романа Маестро Пер Пјетро.

Можемо рећи да *Око Пиве* као једна визуелна велика црна рупа, са екстремном сабијеном поетском визуелном енергијом покрива поетички, теоријски, целу књигу, роман *Маестро Пер Пјетро*. Покрива бар у смислу ероса и архетипског.

Читалац то тек схвати, види кад прочита целу књигу, цело дело, мада све то наслућује од првих страна, еротско – сексуални густиш, симболичка супстанца слике нам тумачи поетику дела... Ерос и Танатос. Рецимо рањени, изопачени ерос... И сексизам и земља Драма, и Партија Титана, и сви ликови – све је покривено...

Сигурно је свесно – несвесан избор за корице... Свеједно је ко је бирао.“

Да – из ране-уста излази проклети лирски материјал песника младог Лукића – Светлише. Бодлер каже: „Бол је племенитост права“. У мистичном лирском материјалу младог Светлише Мирослава било је вероватно таквог лирског материјала који се није допадао уредницима издавачких предузећа који су место пендрека држали перо и „чували лик и дело“ друга Тита као што су радили и службеници страних амбасада пре свега амерички. Но, о томе говорим у мојим књигама, а можда највише и *Краћим огледима 6 и 7*.

Ево говоримо о мистици као мотиву који је био разлог, један од разлога да десетак издавача, уредника одбије рукопис Мирослава Лукића, Светлише.

Можда нам у слутњама тог мотива мистике због којег су уредници а и елитни писци, песници тог времена одбили рад старијег Лукића, Светлише, можда нам помогне психијатријско тумачење *мистицизма*. Можда поиздаје баце неко светло на саме писце, песнике, уреднике који место пендрека држе перо у припреми крвавог распада СФРЈ као и о у *Реквијуму за Гђ-у ИКС* (Лукићева књига).

„Разни филозофско-религиозни системи се позивају на једног бога или више богова. Суштину мистицизма би чинила жеља за присуством“. Да – Бог „Црвени цар“. „Култ личности“, систем култа личности од кућног савета до „доживотног“. У том систему припреме темељног крвавог распада СФРЈ су и уредници, писци који су учинили младом Светлиши „проклетом“ оно што су учинили...

Мистици доживљавају и неке патолошке појаве: „моралну патњу, сумњу, скрупулозност...“ Можда је у питању и сједињеност са Богом... „Невербални интуитивни

облик свести“. „Одвајање од спољног света“. И то како су уредници, писци чували да се писци, песници па и маса не одвоје од спољњег света „самоуправног, несврстаног света“ који је водио „Црвени цар“ под будним оком западних амбасада и посебно америчке. Будно око које је гледало да се не убацију идеје комунизма. Будно око које прати распад СФРЈ који још траје, распад чији је век распадања дуг као пластичних кеса. А богами и мој век распадања и поред 30 година необјављивања се одужио распадање и загађење живота. Лукић Светлиша, упркос свему осветљава таме бирократских мистификација и таме *Протокола свашточина* и међу њима и песника.

Самоћа и одбаченост имају чврст мотивацијски систем (Шта су ми урадили, шта су урадили)

У 90. сам години. Мислим да сам непоуздан и у читању и у писању као писац. Ипак, нисам могао да одолим а да не прочитам рад Мирослава Лукића Бела Тукадруза објављен у *Браничеву* 1-2/2021. године „Издање пријатеља“ од 222. до 314. стране. И не само прочитао но и ево написао овај рад о одломку из Лукићевог рада. Одломак ме посебно обузео тиме што је, бар како ја мислим, неки одговор за самоћу и осећање одбачености од света младог писца Мирослава Лукића. О томе говорим и у *Краћим огледима* 5.

У *Браничеву* (часопис за књижевност и културу) број 1-4/2021. од 222. па до 314. су текстови аутора Бела Тукадруза. Његово грађанско име је Мирослав Лукић, 1950. У питању су разноврсни текстови. Као и увек Мирослав Лукић је разноврстан, провокативан, искрен... у жанровској толеранцији. Овде наводимо део од 298. до 302. стране. Лукић је узбудљив, провокативан. О цитираном из *Браничева*, да сам млађи можда цела књига...

„Духови су пуштени из боце, и представници самољубиве побуне против Бога, куфераша и ини страни (у књижевности) приказивани су као некакви свеци. Они јесу били свеци, прави свеци тзв. из тобожњег хуманог социјализма, са „људским ликом“...

Књижевни свеци српске књижевности друге половине 20. века (на жалост), понашали су се фактички као *Велики Тумори српске књижевности*, а то значи као следбеници идеје **Великог инквизитора** („Свуда где има туторства над људима, свуда где се води тобожња брига о људској срећи и задовољству, брига која иде заједно са презрењем према људима и са сумњом у њихово узвишено порекло и њихово узвишено позвање – живи тај дух Великог инквизитора...“). Официјелна књижевна критика имала је троглаву моћ, ојачавајући анахрону институцију Туторства и Великог инквизитора. Берђајев је подсетио да су прве речи којима се Велики инквизитор обратио Христу након затварања у тамницу, биле ове: „*Ти немаш ни права да нешто додаш ономе шта си већ раније рекао. Због чега си сада долазио – да нам сметаш? Да, ти си дошао да нам сметаш, то и сам знаш.*“

На крају једне моје књиге песама, написане када сам имао двадесет и кусур година, била је и песма о *Гетсиманском врту*, и о *Распећу*. *Песник, који је певао о томе, био је осуђен да буде распет, пре тридесете; и ја само био распет; то је било ново распеће – које су извршили уредници – песници.*

У дубоком окриљу ноћи и таме, верујући да ће епоха Хокус покуса, титоизма (тобожње хуманог југословенског социјализма, са људским лицем) потрајати две

У књизи мојој *Последња сфера мистике* (Књига о Бела Тукадрузу) има наслова и поднаслова који можда крију, наговештавају нешто од мистике коју нису хтели да објаве песници-уредници „чувари дела и лика“ „црвеног цара“ и „црвене буржоазије“ у полету тихог и касније крвавог распадања СФРЈ које још траје.

Но, ево наслова и поднаслова из моје књиге: *Мистификација и демистификација; Молитва богу МОМ-у; Официјелна књижевност и Мирослав Лукић; Аветињска метафизика; Метафизика живљења; Политичко биће или државни грађанин; Сенке будућности; Шанат ћутања; Богочовечански реализам; Бела куга поетичке истине; Иверје греха и биохемија вечности; Проекција индивидуалне апокалипсе и Сенке тишине.*

Рецимо поново: ко су песници уредници, рецимо због и ради нових читалаца који нису били ни рођени: „Раичковић, Павловић, Попа, Иван В. Лалић... Зоран Мишић и Светлана Велмар Јанковић... Да и пре њих: Ристић, Ђилас или Зоговић...“

Какво болно питање без упитника... Млади, уклети песник питања. Питања постављеног времену, епохи. Ја који сам у бетонској арматури ћутао... Ето и за мене Мирослав Лукић, Мирослав СВЕТИЛИША, Бела Тукадруз поставља то питање упућено оним из Протокола, Манифеста *Свашточина* о којим говорим у *Краћим огледима 7*. Самоуправни – несврстани поете бране СФРЈ на њеном путу у светлу и срећну будућност у којој ми сада живимо и уживамо у срећи и светлу. Бране од мистике *Старијег Светлише*. За живот самоуправни несврстанци освајају. Сахрањивање у Алејама заслужних. Чини ми се да су те алеје у држави Драми коју описује *Млађи Светлиша* (Александар Лукић). Нараво заслужили су алеје филмације, естрадне звезде, књижевници... А из науке и технике не... Неки остављају аманет да их не сахране у алеји заслужних... Неки се сахрањују у иностранству... да неби били сахрањени преко других... Из времена подстанарских мука знамо какав је живот подстанара...

Мистика – разлог одбијања

Мистика – грчка рећ значи тајно, тајанствено... Да, изабрани били посвећени... Натчулно, трансцендентално и божанско... Проницање у мрачне дубине сопственог бића... Приближавање души, срцу...

Јесте – све оно што смета „самоуправном-несврстаном социјализму са људским ликом“ у коме је главни цензор америчка амбасада.

Можда је нашим уредницима, нашој елити песничкој сметала сексуална мистика – „продуховљени доживљај сполности у контакту са свецима и самим богом... Упадање у стање сексуалне екстазе... Манипулације монахиња са лутком Исуса...“

Мени су неки замерили за орални секс Марије са разапетим Исусом о коме говорим у једној мојој књизи.

„Контакт са самим Богом“... Можемо се сетити и изреке: „Јебе ко Бог“. Ја, као неки лажни антрополог питам се откуда изрека „Јебо те Бог!“ као клетва. Антрополози говоре да се идеја о Богу дошла од оца. Отац – Бог... А ово, „Јебе ко Бог“, и клетва „Јебо те Бог“ отац педофил је „јебао своју децу“ и наравно то је болно, тешко, и остало је као клетва. Ето неки мој допринос демистификацији одбијања наше уредничке песничке елите до објави књигу мистичног садржаја. Овде је тај допринос у вези са сексуалном мистиком.

Наравно, разлог одбијања Лукићевог рукописа од стране наше елите оног времена можда није сексуална мистика но *филозофска мистика*. Имам нека претходна своја мишљења. Зна се да је реченица настала пре речи. У вези са тим кажем: можда је мишљење настало пре мисли... Почетке тражим у чулном, телесном интелигибилном... Можда је мозак нижег чулног интелигибилног од нивоа ћелије, молекула... У мистици, како је види филозофија, видимо неке зачетке надреализма.

Платон: „Сједињавање човека са Богом“... Хришћанство и Платон... „Непосредно, спонтано, природно изражавање осећајног“. Можда су уредници песници заштита онога што се називамо „самоуправни несврстани социјализам“ видели. „...религиозни, антирационални и друштвено регресивним стремљењима, те представљају очигледно негативне, филозофски и социолошки преживеле тенденције...“ Верујем да су се у томе кретале мисли песника – уредника чувара лика и дела „Црвеног цара“ и у полету „црвене буржоазије“ која кратко и јасно речено има за главног цензора Амбасаду САД.

Не верујем да су ти уредници (Раичковић, Павловић, Попа, Иван В. Лалић... Зоран Мишић, Светлана Велмар Јанковић) занали за све ово о чему говоримо.

Полазимо од ових лексиконских нијансирања у вези са МИСТИКОМ. Њима је било довољно: „директива одозго“ и нису се бавили тиме да је у основи ствари вођена антикомунистичка политика која користи у „самоуправно-несврстаној“ СФРЈ идеологију антикомунизма. У тешкој спрдачини: комунистичка СФРЈ извози раднике, сељаци и интелектуални пролетеријат у капиталистичке земље. То је у основи ствари инфраструктура самоуправне несврстане ... СФРЈ. То у некој мери примећује и Мирослав Лукић.

„Зашто су их одбили? Никад нису имали куражи и интелектуалног поштења да кажу, али ја знам: *зато што су имали презриви однос према мистици! Јер комплетна официјелна српска књижевност друге половине 20. века, још више диригована и ретардирана књижевна критика, као и све у коме је настајала, презриво се односила према мистици. Мистика је веома удаљена од суштинског интереса који заокупљују савремени свет, она није тесније повезана са уређењем људског друштва чиме се наша епоха углавном бави. Владлајућа свест нашега доба види у мистици или психичку аномалију или некакву настраност која је некоме занимљива, или, пак, подсвесно реални и разумни прогрес у организацији самога друштвеног живота.*“

Тешко је рећи директно зашто је наша уредничко-песничка елита одбила да објави младог песника Мирослава Лукића са мотивом мистицизма. Можда зато што је мистицизам још увек део живих религија. А „мистицизам је спознаја крајње нечулне једности у свим стварима“. Па зар није то „љубичица плава“? „Мистицизам је непосредна спознаја Бога“. Зар није то „љубичица бела“?... „Црвени цар“, „црвена буржоазија“ у полету? Време када човек живи заједно са боговима па ето и са боговима типа „црвеног цара“ и са небеским... Наши млади несврстано-самоуправни уредници чувари „лика и дела друга Тита“ који кроз то чување имају и мистично искуство у чијој је инфраструктури извоз радника, сељака и интелектуалног пролетеријата у капиталистичке земље где влада бела куга и у замаху IV технолошке револуције. Мистични живот самоуправни-несврстани где је главна мистерија да је главни цензор америчка амбасада. Да, дата реч Черчилу и 1947.

Можда је мистика јаснија ако знамо за бирократске мистификације као технологију владања и експлоатације на нивоу држава па и глобалног села.

Језик самоуправни-несврстани је мистичан као што је и мистично стање свести. Главна мистерија је „самоуправни несврстани комунистички...“ А углавном комунисти су плаћали главом.

Наравно Лукићев мистицизам је био неприхватљив, мада су цветали мистицизми из других религија, неземаљски и земаљски. Извесни мутљак мистицизма и вера који је армиран ширењем дроге... Мистицизам као феномен појединца... Нихилизам и мистицизам... Екстревртни и интревртни... Разне лагарије о „постизању стања чисте душе ослобођене сваке идеје...“ Дакле идеје тоталног индивидуализма које су водиле у смрт. Водиле у оно што се назива „слаб наталитет“ и да ће нас за пола века бити дупло мање.

...Зен... ритуална пракса мистицизма. Мистична искуства... Мистични језици...

Наши уредници су одбацили Лукићев текст вероватно да се одбране љигаве дефиниције самоуправно-несврстане из *Протокола, манифеста Свашточина*. Парадоксално – нелогични идеолошки мутљак главног цензора под фирмом комунизма.

Ја не знам како је изгледала мистика Лукића у сликама, римама, метром... у његовом искуству коју је одбијала редакција и уредници. Вероватно је у питању наслућивање дубље интуитивне стварности.

Познавајући донекле објављене радове Мирослава Лукића највероватије је да је у питању *хришћанска мистика*.

Сигурно је да хришћанска мистика доприноси „разумевању дисциплине духа и тела који води мистичном искуству...“ „Долажење до средишта душе“. „Унутрашње тиховање“. „Средство прочишћења“. „Одвајање духа и воље од задовољења чула и разума“. „Улажење у себе и тиховање“. „Понављање једне једине речи (предлаже се Бог или Љубав) да би се утихнула чула и разум“... Да, да... „Концентрација да би се ушло у себе“... Можемо дуго ређати мисли о хришћанској мистици. На жалост не знамо праву садржину мистике коју је ондашња наша елита песничка одбила... Ко зна можда су неки од њих били заузети ресавском школом. Можда је у Лукићевом делу било нешто од мистичног искуства као тренутка рађања вечне „речи у души“. „Изван свих категорија сазнања“.

Можда „мистицизам ума за разлику мистицизма љубави“... Но, можда ће некад и поред мистичне мистике песама са мистичним садржајем бити објављен и то на радост и сада мртвих песника – уредника СФРЈ, чудно комунистичкој у којој су постојали „црвени цар“ и „црвена буржоазија“ па хвалисаво кажем и ја – писац књига *Прилози за биографију Ђавола*, *Прилози за биографију Бога* и *Голешка богиња* па и рада *Душа корен нема*, *У тами знака 2*, па и књиге коју читалац држи у рукама. Не знам можда су се поете уредници борили против срљања омладине у мистике у вези са дрогом. Не знам да ли их је бринуло пошто је око 15 младих писаца Словеније извршило самоубиство и међу њима и Кардељев син. Знам да су се деценијама многи бавили тиме да докажу да је Бранко Миљковић убијен у Загребу и да није извршио самоубиство.

*

Да би читалац разумео мене као писца овог рада говорили смо опширно о опсегу појма мистика, и пре свега да бисмо разумели Лукића, Старијег Светлишу шта значи кад он каже:

„Шта сте ми урадили, шта сте урадили.“

Да, то каже без знака питања, без упитника. До експлозије питање набијено јадом младог песника. Очајем. Он се није мирио. Ишао је даље, како се каже обијао је прагове. А ја?! Ја нисам ни покушавао. 30 година нисам објављивало. Ево и других тридесет остајем у прећуткивању. Култура заборава...

Пишем и о квантном, нано... Физика осваја просторе метафизике. Ето што је јуче била пука метафизика данас је банална, тривијална свакодневност.

Моја мистика у књигама *Прилози за биографију Ђавола*, *Прилози за биографију Бога*, *Голешка богиња (Наша велика мајка; Косовка девојка на Булевару револуције)*, *Душа корен нема*, *У тами знака 2* итд и те како је директнија, прихватљивија за „Црвеног цара“, „црвену буржоазију“, за СФРЈ, „несврстани-самоуправни социјализам са људским ликом“ који је по мери филозофске протуве Жан Пол Сартра, интимуса Тита и Дедјера.

СФРЈ се још распада па и у „компромису“. А век распадања јој је као пластичним кесама. Но, богами се и век мога распадања одужио. Ево у 90. сам години, а она никако да ме преда вечности. Сумњив сам себи – често о распадању говорим.

Проклетата патња Старијег Светлише. Мистерија мистерије је у идеолошком мутљагу самоуправно-несвестане СФРЈ, „комунистичком“ чији је главни цензор америчка амбасада... Главна инфраструктура СФРЈ је извоз радника, сељака и интелектуалног пролетеријата у капиталистичке земља као и „Историјско НЕ Стаљину“. Да – све то у оквиру законите светске рестаурације у чијим плодовима и данас живимо „на путу у срећну и светлу будућност“ која се сада зове EUROPA. „Светле и срећне будућности“ има у неограниченим количинама. А поете, песници уредници чија имена наводи Бела Тукадруз као шрафови мистерије СФРЈ и те како су добро служили тој инфраструктури.

Ето, истина је да је и моје необјављивање добро служило и „Црвеном цару“ и „црвеној буржоазији“. Чекајући нешто, незнајући баш тачно шта, али неко по природи ствари разрешење... Да, грдно крвопролиће... Распад СФРЈ... који и Лукић описује у *Реквијуму за Гђ-у ИКС...* Чекајући ја сам изабрао ћутање, а Мирослав Лукић (Бела Тукадруз) директне сусрете са песницима уредницима и издавачким предузећима, новинама, часописима. У њима су били „чувари лика и дела“ „Црвеног цара“ и „црвене буржоазије“ у полету и светске рестаурације. Они су у сфери ћилкошке метафизике „небеског народа“. Они су из *Протокола свашточина* о којима говорим на 37. и 38. страни у *Краћим огледима 7*. Из *Протокола свашточина* доносимо и у овој књизи.

Мистификације – честа тема у мојим књигама... Бирокартске мистификације. Није довољно сила апарата државе... Да, IV технолошка револуција у служби бирократских мистификација.

„Самоуправни несврстани социјализам са људским ликом“ почива на главној мистификацији да је у основи ствари социјализам, комунизам оно што се говори по налогу Запада. Пазите: комунизам чија је инфраструктура извоз радника, сељака и интелектуалног пролетеријата у капиталистичке земље. Бивши колонијалне силе које уништава бела куга... Да – „Француска најнапреднија арапска земља“.

СФРЈ... Једнакост, правда и слобода за СФРЈ су блутаве метафизичке категорије а не економске... Социјалистичка, комунистичка СФРЈ која продаје новорођенчад у свету ко зна за које све потребе... Да, можда и за потребе педофила. У *Браничеву*,

часопису 1-4/2021. на 310. страни Мирослав Лукић каже: „Свашта можете видети у тим планинским селима, које не треба идеализовати. Нису сви побегли са планина и сишли у своје општинске или средње вароши, или су „спас“ потражили у белом свету, где су трбухом за крухом отперјали да се никад и не врате на дедовину; има и оних из добрих кућа, који су одолели свим лажима тзв. социјализма и комунизма; и обећањима запада о некаквом њиховом рају. *Нема раја – тамо, тамо је владајући пакао који вуче као вретлог све дубље у пропаст, - рај је можда овде, у овим пространим и неописаним шумама пуним дивљачи и комараца, и печурака које имају одличан укус.*“

Пазите: „... одолели свим лажима тзв. социјализма и комунизма“. Да, Лукић овде има пуну свест да „титоизам“ и „црвена буржоазија“ безочно то што се крваво завршило и још траје називају комунизмом. Да, идеје Алена Даласа, Бжежинског, Сартра... Наших праксисоваца... Да, па и идеје на крају и песника уредника који одбијају рад са *мистиком* Лукића, Бела Тукадруза.

Наравно не може да промакне полиграфу Лукућу „владајући пакао...“

*

Можда дође до неспоразума мене као писца огледа о књигама Мирослава Лукића и читаоца. Ја о његовим делима говорим у оквиру његовог поетичког система (хришћанства, православља, ко хоће светосавља). Међутим, овде већ имамо нешто што би било ван тога поетичког система који подразумева и антикомунизам. Дакле поетички систем у оквиру хришћанства. Овде Лукић говори „тзв. комунизам“. Дакле подметање комунизму који видимо у оквиру идеје о ЗЛАТНОМ ДОБУ, о коме говорим у мојој књизи *Краћи огледи 7*. Дакле: „тзв“, значи није комунизам но подметање комунизму. Подметање да би се рушиле идеје о Златном добу. Ко подмеће? Запад где је „владајући пакао...“.

У основи ствари – како је коришћена СФРЈ. Коришћена и за антисловенство, антисрпство... **Подметање** тема ове књиге...

Груба класна отимачина која је крвава у виду „Милосрдног анђела“. Вероватно научно, хумано најгачније утопија „тзв“ у Лукићевим књигама. Има разлога.

И те како има детаља у Лукићевим књигама па и у објављеном раду у *Браничеву* број 1-4/2021. где је читалац провоциран да размишља о дубинама истине о којој Лукић говори. Ево из поменутог *Браничева* са 314. стране:

„Шта ћемо са њима?

То сам се питао и зимус у Шведској. То се и сада питам на планинама Србије, лутајући по североистоку Србије, где често наилазим, поготову у *влашким срезовима*, на примере српског пропадања, заузимања опустелих имања и кућа, и свега другог... Ехеј, каква ћирилица, *нама отимају земљу, земљу!* Тамо где никад нису раније. Тамо где је књаз Милош подстицао насељавања и оних који су били наше вере православне, али су говорили и неким, другим језиком...

Хоћемо ли да пунимо и оних неколико преосталих фиока кукњавом, ћутањем, предајом, некаквом вером да ће се све исправити у некој будућности? *Нисмо, бре, нојев!*

Ко смо? И шта смо? „**Народ квочка**“, како кажу.

Рађамо народе који нас после издају и уништавају.²

Доста смо били „квочка“!

2 Читајте, ако нисте, Саву Текелију. Читајте поново, ако нисте разумели читајући први пут...

Враћајући се међуградским аутобусом из Кучева, колико јуче, слушам шта људи говоре, јер нисам глув.

- У Кучеву Кинези купили три велике куће! Неће се они враћати у Кину.

По нагласку бих рекао да то прича једна Влах. – Кинези зидају пећ за печење креча!

- Ко да ми то нисмо могли!

Итд...

Да пишемо за фиоке?

(Уочи Калинића, вашара у Кучеву, 2019)

Бела Тукадруз“

Ако је одломак са жарештем „тзв“ захтевао тумачење, моју помоћ, овде верујем да читалац, било које врсте, маштовитији од мене... можда и лично погођен белом кугом... може схватити цитирано.

Да – Лукић, Старији Светлиша говори кључне ствари: „...Каква ћирилица, нама отимају земљу... Нисмо, бре, нојеви!“

„...Да пишемо за фиоке?“

Читалац мора бити пажљивији при читању дела браће Лукића и у овом при читању дела Бела Тукадруза.

Да, јесте: Лукићев раскошан, помало необуздан сензибилитет који се показује у родовима и врстама којима се Мирослав Лукић (Бела Тукадруз) бави. Жанровска толеранција... Уз то, бар по психологији стварања је нарцисоидан. Морао је бурно да у души реагује па и мистично да реагује. Покушаћемо бројем одломака из његових радова.

Мој нарцизам и Лукићав... Мој нарцизам је кудикамо чвршћи. Ја бих вероватно тешко поднео директне поразе које наносе песници – уредници „чувари лика и дела друга Тита“. Вероватно би ти порази мене водили у самоубиство. Мој нарцизам ме чувао да се директно не излажем суровом и сировим одбијањима која су била јасна и, и, и... Пазите: радови о „Црвеном цару“ и „црвеној буржоазији“ и извозу из „комунистичке“ земље радника, сељака и интелектуалног пролетеријата...

Шта су ми урадили, шта су урадили

Веома је значајан текст који је цитиран на почетку овог рада. Значајан је јер шире тумачи патње младог Лукића. Доноси конкретније разлоге за патње. Значи учвршћује мотивацијски систем онога о чему говорим у раду: *Мирослав Лукић о Мркићевим Прилозима о биографију Ђавола (Заветине + Број 16-17, Београд 2019. године)*

Дајемо мало више цитата (Краћи огледи 5 са 71. до 82.)

Цитати који говоре о мени и самоћи мислим да тумаче како се осећао млади Мирослав Лукић чије су радове због мотива мистике одбијали уредници.

„Математички поетичари кажу да свако уметничко књижевно дело има икс (х) значења. Поетичари даље говоре о томе да једно дело за једног читаоца има једно значење, али и за тог читаоца има различито значење у различитом добу тог читаоца.

Мирослав Лукић је човек емоционалне интелигенције. Он пише и оно што осећа. Не пише оно што се слаже са режимском књижевношћу, бирократском, официјелном

критиком „плаћених дисидената“ и критиком „небеског народа“... Он се прећутно не удвара писцу о коме пише. У овом случају он се не удвара мени.

Да, он је мудар, а не паметан. Мудар у значењу појма код старих Грка: „Мудар значи моралан“.

„**Питање самоће** значајно и комплексно питање за модерног човека. Једно од кључних питања више наука. Званично бити сам не значи и стварно бити сам, патити због самоће. Као и обрнуто. Лично сам стално у борби, још увек у 88. години, пријатној борби, у писању кад ми миљем трепери тело. Ја се у овим годинама борим да освојим самоћу која ми је потребна за писање. 60 објављених књига. Књиге и самоћа. Бити са филозофима, антрополозима, песницима... Мој интимни живот је велики прилог тој самоћи.“

„У *тананости емоционалне интелигенције* Лукић у сенкама досеже до интелигибилности чулног мишљења. Квантно, нано о којем пре више година говорим у вези са Лукићевим књигама може се наслутити у нијансама детаља који тумаче психологију стварања, процес настанка књиге *Прилози за биографију Ђавола*.

Има дахова етноантрополошког, социјалне критике, психолошко-психијатријског. Но, пре свега то је критика искрено религиозног оцењивача са становишта православља...

Оцењивач есејистичке драме допире до динамичко-дубинске психологије, психијатрије. Мора се имати на уму да је есејистичка драма део трилогије: *Прилози за биографију Ђавола, Прилози за биографију Бога и Голешке богиње (Наше велике мајке – Косовске девојка на Булевару револуције)*. Радо их називам купусарама, не из скромности... На уму: Прилози... Не целе биографије. У том смислу, у смислу мотивацијског система *Голешка богиња* је завршен систем, а ове друге две су више отворена дела, али ипак и завршена.

Рад Лукића о есејистичкој драми је више студија но есеј. Студија о психологији стварања, процесу настанка дела. Танано емоционалном интелигенцијом са становишта хришћанства, али и Сиорана. Неко дубинско-динамичко тумачење. Не, није улазио у друге теме ни садржине, ни драмске технике. Држао се психологије аутора књиге *Прилози за биографију Ђавола*. **Лукић хришћански искрен, православно религиозан. Он је и мудар у значењу те речи старих Грка – значи и моралан.**

Лукић је и непоткупљив. Нисам писао књиге о његовим делима да бих га поткупио. Писао сам их као и све моје остале књиге ради себе, због себе. Књиге моје о његовим књигама садрже похвале. Он као мудар није писао о мојој књизи хвалоспев. **Писао је истине, искрено мишљење о њој. Не, не никако не би било добро да је писао неки узвратни хвалоспев.** Његову критику сам доживео као велику похвалу. Као неки виши вид комуникације савременика.

Није смак света ако неки Скерлић пише негативну критику о Дису.

Није смак света ако неки Толстој пише негативну критику о Шекспиру.

Није смак света ако неки Мркић пише негативно критике о Ђосићу, Бећковићу, Булатовићу.

Није смак света ако неки Мирослав Лукић пише негативну критику о Мркићевој есејистичкој драми *Прилози за биографију Ђавола*.

Наравно режими, официјелна књижевност, пендрек-естетика... за своје потребе праве од тих критика бирократско мистификаторске драме у служби владајућих

класа. Дrame за време соц. реализма, темпоралне неутралности и капиталистичког реализма. Сада ми живимо капитал реализма и његову лакировку, агитпроп, политичку ангажованост итд, итд. и то у виду метафизике „небеског народа“...

Лукић се из тога ишчупава... Сведок за то његово ишчупавање је и рад о књизи *Прилози за биографију Ђавола*.

У вези са мојим „изворима“ – „стидовима“ каже: „Скрива се иза свезнајућег писца, посвећује се плагирању Бога“. Ово могу доживети и као велики комплимент: „плагирам Бога“. Има ту неке истине поготово ако се има у виду трилогија и драма *Прилози за биографију Бога*.

То плагирање Бога веома се уклапа у то што ја говорим да је бог критике МОМ узео моје име и презиме за свој псеудоним. О томе у *Есејиста Миодраг Мркић*.

Мало самокритике... Ето да се подсетимо на тај елемент који је користила „црвена буржоазија“ вођена „црвеним царем“. Самокритика која се изгубила у самоуправној несврстаној која је срљала сваког дана све више и више у светлу и срећну будућност коју још издржавамо крваво... Да – и ја и Лукић смо све то прошли, мада ја више година...

Моја самокритика каже за есејистичке драме да су *кунусаре*. За „стихоклепство“ моја самокритика каже „књишке лирске...“ Ово „књишке“ је мислим јаче је од „стихоклепства“ ако је у праву Андре Жид: „Све је боље од књишкости“. Ја претерујем у самоодбрани од књишкости и плагијата па често употребљавам наводнике. Ето већ покојни професор Драгољуб Симоновић ми је замерао: „Мркићу, много се ограђујеш“.

1964. године објавио сам прве радове. Један од њих је у некој вези са белом кугом. И прекинуо сам објављивање. **Прекид је трајао 30 година**. Тешко да бих могао то шта ја пишем да објављујем. То, углавном то што се налази у мојим радовима. Реставрација... „црвени цар“... „црвена буржоазија“... Самоуправни несврстани, замах реставрације и нове шверцерске, лупешке, кржаве „црвене буржоазије“ на челу са „црвеним царем“.

Поштено говорећи ја сам искористио крвави распад СФРЈ. Распад који још траје. „Црвена буржоазија“ и други. Нико није хтео ни могао да се бави мојим књигама па ни трилогијом *Есејистичке драме*, па ни *Прилозима за биографију Ђавола*, па ни књигом *У тамни знака 2, Превредновањем...* Можда и књигама о Лукићу.

Девиза културног рата, специјалног рата је „Само будале говоре о чињеницама“. Мислим да сам „будала“... Мислим да се и Лукић бави есејистичком чињеницом *Прилози за биографију Ђавола*. Наравно пре свега бави се чињеницама живота у својим књигама и уопште радовима.

Не обраћа се много пажње на нас... И добро је што је тако. Мислим да ми колико толико обраћамо пажњу на себе. Ето и овај Лукићев рад о мојој књизи то потврђује и моје писање о њему.

За мене као читаоца је веома велика ствар што Мирослав Лукић уопште пише о књигама као о дубоком личном доживљају. Увек се нешто догађа у *Заветинама*, за разлику од већине публикација где се углавном догађају књишка тактизирања бирократска, официјелна, пендрек-естетске у рукавицама на локалном нивоу и на нивоу глобалног села у служби крупног капитала... У *Заветинама* се нешто догађа, свеједно да ли је читалац ЗА или ПРОТИВ.

Сам Лукић зна да је самоћа комплексна ствар. И биолошка, и социолошка, и филозофска, и космичка... Бити са другим, а бити сам. Питање *его* граница па и у

психијатрији... Да, све то и психологија стварања, процес настанка књижевно-уметничког дела. Да – тема огромна и захвална...

Просто речено: Лукић није пристао на критичарско-есејистичку конфекцију времена о којој често говори у својим радовима.

Ако усамљаност, осамљеност подразумева и неприпадање некој организацији, онда је тачно да нисам припадао некој организацији. Једино ми је магловито припадање пионирској организацији. Мислим да ме још воде као члана Удружења књижевника Србије. Не верујем да је то моје не(припадање) условило писање *Прилога за биографију Ђавола*, *У таму знака 2* и других књига, па и књига о Лукићевим делима.

Што се тиче књижица имам и војну књижицу, буквицу. У војсци сам положио и заклетву у хору. Вероватно је то једино што сам положио из цуга. Како се све завршило са том заклетвом још се коначно не зна. Ето и то је нешто шта би могло да има неке везе са мојом самоћом, осамом, усамљеношћу. Староиндијски постулат „Све у свему“... И самоћа и у самоћи...

И Шекспир, и Сервантес и, и, и... последњи скрибман поставља питања о писању...

1964. год. објавио сам прве радове и прекинуо... 30 година ништа нисам објављивао. Тешко да бих могао то шта ја пишем да објавим за време „самоуправног несврстаног...“ У СФРЈ у замаху рестаурације и нове лупешке буржоазије, „дрвене буржоазије“ и „дрвеног цара“. Поштено говорећи ја сам искористио распад СРФЈ и грдно крвопролиће па и убијање деце и одраслих ради продаје њихових органа...

Да – распад који траје. Искористио сам уживо примену идеологије првог шефа ЦИА-е и девизе специјалног рата, културног рата: „Само будале говоре о чињеницама“. Дакле, паметни не обраћају пажњу на мене.

Не, нисам ван теме. Покушавам да шире објасним тврђење Лукића и његових сведока (цитата) о мојој усамљености и сабластима које су је производили. Но, мом извесном сатиричном духу је то и потребно. Верујем да читалац више и боље разуме и мене и Лукића.

Веома често у мојим књигама говорим о алијенацији, отуђењу и у вези са тим и о самоћи, осамљености, усамљености. То што кажем говори да се суочавам са самоћом до неких њених дубинско-динамичких нивоа: несвесних, подвесних, предвесних. И у некој својој дрскости говорим чак и о ирационалним врућама. Ниво интелегибилности ћелије, телесног мишљења. И у радовима о књигама Мирослава Лукића има тих тема у вези са квантном, нано књижевношћу.

Но, можда и моје године и здравље објективно нешто кажу о самоћи...

Ипак одрастао сам и живео, упркос свему, у још увек патријархалном свету где јединка не може баш да буде усамљена. Влада неки дух заједништва и поверења. Дух превазилажења Каиновог греха. Браћа Лукићи то потврђују. Сигурно је да је питање самоће, осамљености, усамљености питање здравља и психичког и физичког. Значи и питање година.“

„У својим радовима Лукић има мотиве самоће, усамљености, осаме... Ми ћемо овде навести један број цитата (сведока) из *Заветина*+ број 18-19 Београд, децембар 2019. Година V. Сигурно да ти цитати имају тежину у чворишту тумачења самоће у улози психологије стварања, процеса настанка моје есејистичке драме *Прилози*

за биографију Ђавола. Без неког реда наводимо цитате из поменутих Заветина. „Заштитни знак (иницијал З)... Стоји усамљен као ретки храстови“. „Свесни сте да сте својом уникатношћу означени и то као у погледу раритетног уметничког стваралаштва као и у погледу вансеријских личности квалитета и тај знак, тај жиг одваја вас од остатка света“.

„Схватио сам да је очајање бестидно, да је самоћа радосна (када човек ради и верује да ради нешто велико), да из велике гордости произилази смртна загонетна светлост откровења“. „Видим да је то стање. Да ме је нешто искључило из живота и света, стварности. Је ли томе крив неко други, случај, судбина, идеологија, политика, неумитност, или ја који нисам био припремљен? Тужан човек се барем припремио привидно са чињеницом да нема излаза, да је одбачен... Шта ме је искључило из света?“. „Себе младог на споредном колосеку...“. „Погледајте оног усамљеног младог (највероватније сиромашног студента из провинције)“. „Је ли могуће да бедни људи никоме више не задају бол?“

„Сада знам да ме је туга и усамљеништво штитило од лицемерја и разврата свакодневнице“.

Да, јесте на 25. страни *Заветина* је један наслов.

Упоран сам у намери да докучим мистику коју су одбили уредници и осећање одбачености, усамљености младог “проклетог” песника. У тој упорности долазимо до Лукићеве Дубоке самоће на 25. страни поменутих Заветина.

Дубока самоћа

„Знао сам још тада и записао: И сутра ћу, дакле, самовати, заборавити на своју самоћу читајући... Ја сам већ био продао душу ђаволу уметности, и тако сам из мешавине самољубља и незнања, довео свој живот у положај да буде вигитабилан“.

Лукић сликовито тумачи и моју самоћу. Даје неку општост психологије стварања и у њој самоћа, усамљеност, осама као нешто нужно и у физичком смислу, и у филозофском, и у психолошком, и у психијатријском, и у религиозном.. и у мистичном, социјалном, политичком... Тумачи боље и од Сиорана, Бога... Критиком осећања, маште, воље и разума. Да тим редом у креацији књижевника. Лукићеве слике села су слике језе самоће човека у „стварности свега“. Какви текстови за снимање филмова.

Нестајање села. Самоћа човека у језама пролазности. Заветине... Заветине пружају разним врстама историчара да употпуњују празнине и да им текстови буду сочнији, животнији. Романописци, хроничари ће обилато користити Заветине...

Кажем: Уз сво поштовање Лукићевих цитата (сведока) моји сведоци (Лукићеве цитате) су поузданији, животнији. Још уз то моји тешитељи Лукића у књизи о њему Шекспир, Милтон, Едгар По, Пушкин, Његош, Дис, Бодлер теше Лукића у његовој самоћи као неког равног њима. Па и Бог као сведок... На суду оптужени каже: „Бог ми је сведок“. Судија каже: „Имаш ли ти неког бољег сведока?“ Лукић је за мене тај бољи сведок и у оцени његовог дела о мојој психологији стварања *Прилог за биографију Ђавола*. Дубока држава. Ми смо становници, житељи дубоке самоће, држављани дубоке самоће. Дубоке самоће ето производе проклете песнике, али мислим и очајнике терористе – експлозије очаја...

И ја и Лукић знамо да у тему самоће укључује се и самоћа у монаштву, у хришћанству и у више варијанти вера. Самоћа и у њој оперисти са: мишљу,

маштом, осећањем и вољом тим основним духовним способностима... Тиховање... Обожење... Микрокосмос... Макрокосмос...

Ови наводи, сведоци из моје књиге *Краћи огледи 5* су неки одговор на питање шта су урадили младом песнику. Можда више цитата но што треба, али је неки одговор на питање шта су му урадили. Титови чувари писци, песници су армирали уклетог, проклетог песника младог Лукића Светлишу.

Верујем да су ти цитати прави сведоци да је морало доћи до поетске црне рупе набијене експлозијом значења мисли, осећања, маште и воље.

Та црна рупа гласи: *Шта су ми урадили, шта су урадили*, та црна поетска рупа са огромном поетском енергијом је без упитника, знака питања. То доживљавам као велики поетски и поетички удар на знак питања, упитник (?).

Он правописни знак – знак питања (?) верујем да зна био би срећан што обавља посао стварања поетске црне рупе и тиме служи младом проклетом песнику Светлиши. Иначе ја знак питања графички доживљавам ка згрбљени узвичник, знак узвика који се згрбио од зависти према знаку чуђења, узвика. ? (упитник, знак питања) мислим да садржи и чуђење и питање. А и чуђење и питање су у сржи генија Човека као таквог. У њихову част: !?!?!...?!...?!...

Право чудо информација у једној реченици. Божански библиографска јединица. Ето претерујемо – ван живота и смрти. Десетине имена из његових књига су део те његове библиографске јединице. Лукић живи у тој јединици. Насушно јој је потребан.

Но да побегнемо од старачке опширности. А и никад се не зна, можда ми све ово подмеће *Сенилни Деликвент*, ако је још овде, ако није негде у пустим пустарама празне Празнине...

Бежимоуцитате, сведокео самоћи, одбачености младог Лукића у подметнутој књизи Краћи огледи 5. Самоћа о одбаченост као последица: Шта су ми урадили, шта су урадили. Цитати из Краћих огледа 5 веома учвршћују мотивацијски систем за осећање Мирослава Лукића, осећање самоће, одбачености, на крају и учвршћује слику друштвеног бића у којем живи Лукић Мирослав – Бела Тукадруз. Цитати из Краћих огледа 5 већ су дати.

Богато и танано тумачење психологије усамљености. Тешко је веровати да нема аутобиографског у ономе што законито Бела Тукадруз подмеће општости теме и писцу *Прилога за биографију Ђавола*. То о чему говоримо је важно за тврђење колико писци воде рачуна о мотивацијском систему. Ето тренутно сам помислио на Лукићеву књигу – *Реквијем за Г-ђу ИКС*.

Прећуткивање аутора од стране критике „култура Не(сећања)“ је инфраструктура за самоћу, одбаченост па и младог песника Лукића који има за тему мистику. Да – одбаченост... „проклетост“... проклету песник. У технологији подметања која је у овој књизи значајна тема Лукић и несвесно своје лирске драме подмеће мени. Хвалисаво говорим о томе. Привремено су бирократске мистификације заштитника лика и дела „Црвеног цара“ и „црвене буржоазије“ у полету и реализатора песника писаца идеја антикомунизма и идеја Алена Даласа – *Како победити Словене*, привремено су победиле. Али, како би се рекло, на дуже стазе Лукић Мирослав Светлиша, ево бар што се тиче мене, побеђује.

Ја за себе кажем да сам био 30 година „крај обале“ а не „у току реке“. Ето, позивам се на кинеског песника из 8. века пре наше ере. 30 година нисам објављивао. Тешко

је рећи да је млади писац Лукић стајао „радостан крај реке“. Он иде од редакције до редакције где га сачекују чувари „несврстане, самоуправне СФРЈ, дела и лика друга Тита“... Сачекује га полет тешке летаргије која води у тешка крвопролића у распаду СФРЈ, распаду који још траје... Сада је ту и корона 19, и она крвави колорит обогаћује.

Поновимо: Велики допринос разумевању осећања усамљености, одбачености од света Лукића младог у Заветинама+ 16 и 17, Београд, новембар 2019. V даје одломак из Лукићевог рада у *Браничеву*, број 1-4/2021. од 298-303. стране.

Сва дела аутора су у неком јединственом мотивацијском систему. Бар је тако код већине атипичних. Први рад у овој књизи (*Краћи огледи 8*) је *Подметање (Хагиографија о Сенилном Деликвенту)* и он је неки шири контекст за овај рад о Лукићу: *Шта су ми урадили, шта су урадили*. Нарочито за самоћу и одбаченост и мотивацијски систем за њих. Наравно и за *подметање* као изражајно средство, али и као етичко својство свашточина којима обилује самоуправна, несврстана СФРЈ и њен „црвени цар“. Лукић даје имена. Ја у претходном раду дајем конкретније примере. Но увек на уму: не мешамо естетске вредности аутора са етичким свашточинством у животној пракси. Примера има. И у овој књизи нијансирамо разликовање на примерима.

И те како и ја, и Мирослав Лукић – Бела Тукадруз и Алекдандар Лукић знамо за песничке вредности песника уредника који одбијају младог Мирослава Лукића. Одбијају да објаве рад младог Лукића са темом МИСТИКЕ. То одбијање је део њиховог моралног лика. Они одбијају јер су у канџама бирократских мистификација самоуправно-несврстане СФРЈ које су део светске бирократске мистификације па и на квантном нивоу глобалног села – интернационале крупног капитала и конкретних рестаурација.

Да не мешамо биографију уметничку и „заштиту лика и дела друга Тита“ и њихову службу режиму и интернационали капитала. Морамо и овде имати на уму *подметање* као креативан поступак и *подметање* као етички чин.

Ето да нису такви да ли би они могли несметано да објављују?

Ја, па вероватно и Лукић, у својој мистици нисмо хтели или нисмо умели да се кријемо из јата, крда 240-250 стилских фигура. Не, знам сигурно да је моје писаније такво да није могло да се крије у крду стилских фигура па ма колико било све књишки удворичко „плаћено дисидентско“. Како у оксимороне, синестезије, алегорије... сакрити „Црвеног цара“ и „црвену буржоазију“... Ту не би помогле ни дечје скривалице, ни негативно утопијске.

У метатекстовном надовезивању ето овде узимамо као главно *подметање*. Да, законита мистификација. Ето Лукић шта доживљава само због теме мистификације. Наравно, у питању су надмистификације – бирократске на нивоу глобалног села у служби рестаурације чији је значајни вид „Црвени цар“ и оно што се назива СФРЈ. Да – мистификације у психологији стварања и мистификације друштва у сврху експлоатације.

Верујем да у овој књизи *Краћи огледи 8* има бар нешто и од етнологије и антропологије. Посебно ово о Лукићевом одломку брани ме од књишкости, вербализма, окретног фрајерства.

Ако се осећао изванредан недостатак довољне мотивисаности у самоћи и одбачености личне младог студента, овде, у одломку о којем говоримо, дат је можда темељни мотив за очај, самоћу, одбаченост. На више места одбијено је

штампање његовог рада са темом мистика. Да – победа сурове и сирове бирократске мистификације монструм режима који се маскира са називом социјалистичка, комунистичка држава. Но у смислу трајања истине овај мој рад доприноси победи „мистике“ младог Лукића – Светлише. Њихово одбијање да штампају, објаве доприноси тумачењу њихове етичке биографије. Они демистификују своју улогу у служби „Црвеном цару“ па и службу СФРЈ у борби против комунизма, *златног доба*... И конкретно у служби интернационале крупног капитала и рестаурације у земљама које имају неке видове социјализма, комунизма. Писмено, неписмено... Разноразне аветиње знају да лако избегну да говоре о видовима конкретног живљења. Спас је у антропологији која се филује са филозофијом. Све што је од „свести друштвеног бића“ негативно „дубокоумници“ посебно књижевници приписују антрополошким својствима модерног човека. Наравно воде у томе академици и они око СКЗ. Да, Мирослав Лукић се не крије иза антропологије која је одубокоумљена ко зна каквом идеолошком филозофијом.

У некој сржи ствари је „Црвени цар“ – последња његова сцена као тајног агента Коминтерне, агента који је играо на мистичној жици између „НЕ“ Стаљину и „ДА“ Западу. Ипак, имамо пуну свест о томе да су законите револуције и рестаурације и да ти феномени трају вековима, а не за време кратког људског живота.

Филмичност

Већ сам и раније говорио у мојим књигама да су прозни радови Мирослава Лукића – Бела Тукадруза филмични. То за мене значи да су његови прозни радови погодни да се преточе у сценарио. Подсећам да је Младен Секуловић говорио да ми „не знамо да пишемо сценарија“.

Кад кажем филмичност прозних дела Мирослава Лукића мислим да су погодна за унутрашњу глуму. Скоро увек сам и у вези са тим нијансе „проклетог, уклетог песника“. Глумац са дискретном дистанцом ОН-ЛИК „проклетог песника“...

Мислим да ово моје мешање у филм није баш умесно са овим режијским саветима. Но, ево користим садашњу жанровску толеранцију коју доживљавам као и толеранцију међу врстама уметности. И у технологији законитог *подметања* имам право, а поготово што мислим да као есејиста тиме тумачим и неке дубље поетичке пределе Лукићевог дела.

Сенке тишине на „Шта су ми урадили. Шта су урадили“

Заветине, Београд 2013. објављују моју књигу *Последња сфера мистике*. Књига о *Бела Тукадрузу*. Бела Тукадруз је псеудоним Мирослава Лукића. Можемо и овде рећи да је и псеудоним нека врста технике *подметања*.

Ево после десетак година ту књигу од преко 500 страна доживљавам као својеврсно тумачење овога о чему говоримо у овом раду. Говоримо о томе шта су му „урадили уредници издавачких предузећа“ и „шта сте урадили“. Обе реченице су без упитника, знака питања. Више њих је одбило да објави његов рад због тога што рад садржи тему, мотив мистике.

За то поразно одбијање младог Лукић Мирослава тек ових дана сам сазнао из часописа *Браничево*.

У томе ја видим нешто од антиципативне критике, бар моје антиципативне критике. Које је стало до мистике и демистификације, до својеврсне метафизике реалне, које је стало до тога да нема граница између прошлости, садашњости и будућности, да је време јединствено, ево има потврду у овом случају у вези са мистиком и Лукићевим патњама у вези са њом. Да – мистика саме мистике.

У тој демистификацији учествују и песници. Међу њима и неки званично проклети: Едгар Алан По, Бодлер и Дис. Наравно, у одбијању рукописа младог Лукића због теме мистике у суштини су у питању бирократске мистификације „самоуправног нестврстаног социјализма наших боја“ као и „чување лика и дела друга Тита“ – „Црвеног цара“.

Да – у питању су две реченице упитне које немају на крају знак питања (упитник). То нам даје за право да помислимо да су му ти учинили и нешто добро. Понављамо реченице: „Шта сте ми урадили“ и „Шта сте урадили“. Но, о знаку питања говорићемо нешто касније.

Ево писци, песници из Сенке тишине дају утеху и савет песнику који је на граници самоубиства. Мртви песници... и проклети који су већ у некој директној вези са Вечношћу, Тишином, Не(Бићем). Млад песник Лукић, Бела Тукадруз, пошто су одбили његов рукопис јер садржи мистику, је доспео на границу самоубиства, а пијење спашава и од тога.

Главни уредници, елитни песници бар по мерама ондашње власти одбијају младог песника због мистике који у некој самоодбрани каже: „Шта сте ми урадили“ и „Шта сте урадили“. Ја осећам у сенкана тишине ових упитних реченица и мисао: „Зар се не бојите страшног суда на путу за Вечност, Празнину, Тишину?“ Сад је већ касно... Шта сте урадили и мени и себи.

Ако писац, песник пита: „Шта сте ми урадили“ и „Шта сте урадили“ онда се то односи, то питање и на мртве, проклете песнике који га теше. Они, мртви песници одговарају: „Ми смо те нашим утехама избавили од самоубиства и, и...“ И дали врхунске савете из песништва у људској вертикали од времена ренесансе до Првог светског рата.

Пре десет година објавио сам књигу о делима Бела Тукадруза. Бела Тукадруз је псеудоним Мирослава Лукића. Да – псеудоним већ инплицира на нешто од мистике. Књига *Последња сфера мистике (Књига о Бела Тукадрузу)* и у наслову садржи појам мистике.

Тема овог рада је само одломак из рада Бела Тукадруза у *Браниеву* 1-4/2021. Одломак из *Кофераша* са 298. странице.

Нека комуникација ја и писац на квантном нивоу где је време јединствено. У раду о *Реквијуму за Г-ђу ИКС* говоримо и о евентуалном квантном, нано самоубиству. Нисам знао шта су урадили уредници Лукићу. Одбили су његов рад због теме мистике. Нисам знао, а наслов је моје обимне књиге *Последња сфера мистике*. Ето нека комуникација ЈА – Лукић и време.

Читајући Лукићеве радове схватио сам да је у питању писац много млађи од мене и да је у неким жаристима патњи да га можемо легализовати као „проклетог“, „уклетог“ песника, писца. Нису проклети само песници лиричари но и прозни писци...

Веома доприноси мом тумачењу песника, писца цела књига од преко 500 страница, а посебно рад *Сенке тишине (Огледи о поетичкој драми Песме из романа*

Мирослава Лукића), 319-375. Рад има и два подналова: *Посвећење у уклетог песника* и *Разговори утехе*.

На крају *Посвећења у уклете песнике* говори Едгар Алан По о „*Изванредно тананим маштаријама*“. О њиховој неухватљивости. Ја волим да говорим о томе да постоје ирационалне вруље... Помислим да то неухватљиво језику допире из душе... Мислим да ово што се дешава Лукићу у мом опису у *Сенкама тишине* је из тог света неухватљивог језиком.

Као део увода за неки директнији савет песника, па и проклетих песнику, Лукићу је и почетак Поовог *Гаврана*. Ту је и Дис са *Нирваном*. „Ноћас су ме походили мртви“.

Да, мртви песници охрабрују Лукића ипак да живи. Ту су: Шекспир, Милтон, Пушкин, Његош, Бодлер и Дис.

Ево тим редом из њихових охрабрења песнику, писцу Бела Тукадрузу издвајамо само понеки мотив поетике и то редом како су наведени. Самртно пијани песник Лукућ прима савете.

Из призора Приказа Шекспира

„Ил’ да Вечни није дао закон свој
Против убиства себе!...“

Бела Тукадруз је послушао савет Шекспира и Бога закон.
Шекспир наставља:

„Онда је цео свет тамница“.

Лукић траје, живи и проклето пева о тој „тамници“. Он траје у „Бити ил’ не бити?“. Шуња се између неба и земље. У том шуњању ствара песничка дела. Не, не знам броја и све називе. Описује „време гнојаво од греха“... Ето и сам лично приповедам бар нешто о његовој вести и знам да сам сенилан и, и, и деликвент бар за званично историјско време.

Призор Сени Милтона

Сен Милтон провоцира Бела Тукадруза на самоубиство тиме што каже за самоубицу:

„Он сад тамо ужива вечни покој
И мир који недостаје теби

Из ломног плашљивог тела да утекнеш“.

Веома су богати савети Милтона. И религиозни, и филозофски, и социјални, и политички.

Ево шта говори о маси, народу:

„Вичу: ‘Слобода!’ на начин тупи
Буте кад лик ослобађа правда.
Мисле: дозвола – кличу: ‘Слобода.’
*
Јер шта је слобода до кратак бљесак хуке

И шта су људи до збуњено стадо
Смешна гомила што уздиже просте

Да од тих живиш, тобом испирају уста
Од којих насловљен бити слава није мала“.

Да, јесте: Милтон као да баш тумачи Лукићу и њега и време у коме Лукић живи. У почетку рада цитирали само Едгара Алана Поа који, да кажемо грубо, пати што језик његов не може да изрази танана дешавања у његовој души. Дешавања која ја радо називам одбљесцима у ирационалним врућама. Нешто наше назива нано, квантно. Чак се говори и о квантној књижевности. Ја у раду о Лукићевој књизи *Реквијем за Гђ-у ИКС* говорим о квантном самоубиству госпође ИКС (X).

Да – питање моћи језика („куће бића“ по Хајдегеру) не мучи Милтона:

„Покори се мој језик, и спремно именована
Штогод спази ми зен...“

То каже Милтон о свом језику, али каже само за чуло вида, а не за остала чула: слуха, укуса, мириса, додира.

Бар у овоме што сам ја узео од Милтона да утеши Мирослава Лукића има рецимо грубо оптимистички крај:

„Лепо те задеси, Сине божји
После грозне ноћи; чух лом кано да земља
са небом се меша...“

Мислим да ова утеха Милтона Лукићу, а поготову овај крај у духу хришћанства са неким зрачцима Судбине, је сврховита за пристанак Лукића да траје па и за избор да остане и да не иде да се закалуђери.

Но, да видимо и утехе других за време Лукићеве „Грозне ноћи“.

Призор Душа Пушкина

Душа Пушкина при разговору Утехе Бела Тукадрузу, песникну Мирославу Лукићу више даје поетичке савете. Ево само неколико стихова одабраних за ову прилику:

„Ја свет не желим да забавим.“

Кључна мисао која је у сржи Лукића. Та мисао не противуречи следећој Пушкиновој:

„Сви песници су увек били
Маштања страсних пријатељи“.

Ево стихова који потврђују „маштања страсна“ и која је у питању поетика:

„Размишљах већ о форми плана
јунаку како да дам име“.

Пушкиново супротстављање поетици романтизма не смета Лукићу. Упоредује своје детаљисање са Хомеровим:

„Као код тебе, о, Хомере,
Идоле обе људске ере“.

Геније Пушкина осећа, зна да се књижевност, уметност за разлику од науке и технике не развија.

Осећа, зна свевременост књижевности:

„Ја живим за оно што ће доћи и потајно се надам“.

Ето теши нашег Лукића. Да не пати што га време у коме живи прећуткује и што му „заштитници лика и дела друга Тита“ одбијају због мотива мистике објављивање књиге. Он, Лукић, како би рекао Пушкин: „Сањам што тек живот поче“ пати: „*Шта сте ми урадили. Шта сте урадили*“. То је време Лукића за које би Пушкин рекао:

„Да тек што с ума није сишао
ил' песник постао...“

Бела Тукадруз „није с ума сишао“ и постао је песник, полиграф. Упркос својим патњама кроз које је прошао, па и патње око смрти, болести, прећуткивања њега као песника, писца... Упркос друштвеном бићу које је заиста криво...

Да и ја сам о њему као писцу вероватно објавио око хиљаду страна.

Призор Привиђења Његоша

Привиђење Његоша приметило је неког и пита се:

„Ко је оно на високом брду?“

и одговара за утеху Мирославу Лукићу који је на прагу самоубиства од којег га одвраћа Шекспир.

„Тај ти исти бистро око бача
Пут престола свемогућег творца.

(...)

Он свуд очи веселе окреће

Оно ти је син природе – поет
творац мали, најближи божанству“.

Његош у својој утехи пита Бела Тукадруза:

„Ал’ си ти тијелу вечно мучење,
али тјело теби времена тамница?
Таинствени закон какав вас сједини,
какво ли вам право ово својство даде?“

Његош да утеши Лукића говори и о себи и некој вези Бога и њега:

„Кад ми зажди душу ватром поезије“.

Да – то се десило са нашим Мирославом. Његова је душа „заждена ватром поезије“ и у тој ватри игра и треба да изгори.

„Да честица јеси огња бесмртнога

Блудећа је зубља геније“.

Његош наставља са утехом пијаном Лукићу на прагу самоубиства. Он филозофско-религиозно освешћава Лукића у логици ситуације „судбине“ човека:

„Задатак је смијешна људска судба,
људски живот сновиђење страшно“.

И касније Његош хоће упркос свему да религиозно-филозофски лоцира човека и песника:

„У временом и бурном жилишту
човјеку је срећа непозната“.

И касније у том умовању које треба да охрабри Лукића да живи и ствара:

„Тајни случај наш је отац био

Из хаоса здробљених небеса“.

Његош дубоке истине предочава младом Лукићу, пијаном, који флертује са самоубиством.

Да, говори се у свету о тајнама:

„Тајна над тајнама и опет тајна“.

Ту је стих о „брду“ и стихови:

„Нека буде што бити не може

Нек пропаје пјесна од ужаса“.

Дакле, Бела Тукадруз је у чворишту тих стихова.

Помаже Војвода Драшко са више стихова, али верујем посебно у стих : „Међу собом вјеру изгубили“. Да, јесте: *Шта сте ми урадили. Шта сте урадили.*

Да освести младог песника чију књигу неће да објаве због мистике каже:

„Свијет је овај тиран тиранину,
а камоли души благородној!“.

Милсим да утеха Лукићу од Његоша је посебна, да кажемо темељна. Вероватно је у питању моја пристрасност. Но, пристрасност моја, као главног утешитеља Лукића 2011. када је рад писан, је оправдана. Не знам да је негде у законима забрањена пристрасност.

Но, чека нас Бодлер.

Призор Авет Бодлера

Бодлер као да скида одговорност и са света и са песника:

„Код врховних сила одлука се збуде
те се Пјесник роди у чемерном свијету“.

За Бодлера „Бог је благословен“, али ипак Бодлер каже:

„За мистичну круну потребно је моју
да задивим свемир и сва времена“.

У својој пијаној проклетости, у вруљама дубинско-динамичке свести, њеним вруљама то ће прогањати Лукића мада се крије иза псеудонима Бела Тукадруз. Бодлер говори о „шумама симбола“ и о „излетању нејасних речи“. Те нејасне речи које излећу изазивају асоцијацију на Едгара Поа. Бодлер говори и о „болесној“ и о „проданој“ музи. Говори и о „лепоти“.

Но, ево чека нас наш Дис, наш пакао. Реч Дис значи пакао. Мислим да није ВЛАДИСЛАВ узео ово *Дис* из имена.

Призор Дух Диса

Дис долази у „Тамницу живота“ из „невиних даљина са очима звезда“. Како ја описујем у овој књизи те даљине нису баш невине. „Сенилни Деликвент“ и његов брат и син то потврђују.

Дис говори речи утехе Лукићу говорећи о себи.

„Као стара тајна“ живи и „окреће очи даљинама сивим“. Да – да ли је видео оно што ја описујем у „даљинама сивим“? Ја можда недозвољено укључујем у текст Диса *Врата Звижда* (Лукићева). Но, вратимо се на директну утеху Диса Лукићу. Смртно пијаном Лукићу:

„За лице твоје огледала није,
живи међ љидима у музици блуда.
Живи и нек ти влага срце пије.
Живи у земљи срамоте и луда“.

И говори, пева, пита без знака питања и узвика: „Шта сте ми урадили. Шта сте урадили“. Сlike неке реалне, метафизике неког апсолута су заиста, да кажемо грубо, примамљиве:

„Уз очајни ропац умираху греси,
купљени животом: то мре васиона“.

Као неку утеху ето и Дису и Лукићу кажем да се у науци већ говори да има неколико космоса, васиона. Па и ако умре ова прећи ћемо на другу...

Поред свега Дис саветује Бела Тукадруза:

„Заволи себе кроз несреће круте

Осмехом души и ране заклони

Моја сумња јесте и мој пак’о

Смрт ће опрати трагове од рана“.

Да, целог Диса и Његоша бих оставио да теше Лукића... Мој дух и дух Сенилног Деликвента и његовог сина и брата... и:

„И дух спава. Ја не поимам сада

Да л’ је било живота, и када?

И све речи да с’ обликом стају

Ту, преда ме где се распадају“.

Ето мешам се у утеху коју Дис даје Лукићу, а Лукић је више година млађи од мене.

Но, ипак кажем: утехе Лукићу од „мртвих песника“ су свевремене, па и упркос томе ако је само једна Васиона, а не неколико.

Ево непрестано уклапам Лукићеве патње због одбијања да се објави његова књига са темом мистике, одбијање од чувара „лика и дела друга Тита“. Патње које су на неком квантном нивоу згуснуте у драми питања без упитника: „Шта сте ми урадили. Шта сте урадили“. Експлозивно згушњавање је остварено пре свега изостављањем знака питања, упитника. Један ниво нано, квантног израза код Лукића, као што је и квантно самоубиство у *Реквијуму за Г-ђу ИКС*.

Мој рад *Сенке тишине (Огледи о поетичкој драми Песме из романа Мирослава Лукића)* објављен у књизи *Последња сфера мистике (Књига о Бела Тукадрузу)* има нечег романескно-новелистичког. Да – у духу је поетике модерне жанровске толеранције. Он је, бар за мене, неки доказ антиципативне критике. Критике која оцењује, критикује неко дело пре његовог настанка. Ово што говорим о Бела Тукадрузу пре десетак година као да је управо писано у вези, поводом са: „Шта сте ми урадили. Шта сте урадили“.

Све је неки покушај, оглед да се докуче драме духа и душе прозаисте и песника (полографа) уклетог, проклетог... Његове патње су и патње песника који га теше, дају му утеху па и савете. У питању је конкретно трајање, живљење, али и општељудско... И у неким оквирима православља са нијансама паганства.

... Јесте – у вертикали смо људског трајања: од Шекспира до Диса.

Неречени а прави мој покретач за овај рад - *Шта сте ми урадили. Шта сте урадили* су књиге Бела Тукадруза – Мирослава Лукића. Ту је и време IV технолошке револуције и у њој квантност, нано технологија па и у уметности и посебно књижевности.

Неки покушај да се конкретизује *Шта сте ми урадили. Шта сте урадили*. Покушај да се каже шта су Бела Тукадрузу урадили уредници издавачи и чувари

„лика и дела друга Тита“ – „Црвеног цара“. Али и шта су му урадили својом утехом песници мртви, проклетни... Покушај да докучимо одбијену мистику.

Додатак наслову овог рада „Шта сте ми урадили. Шта сте урадили“

Овај рад о Лукићевом одломку био је завршен. И увелико сам га сређивао да га дам на унос у компјутер. Међутим јуче сам добио Савременик број 303-304-305/2021. Дан-два сам га прелиставао, као што чиним обично и налетим на 45. страну.

„Јелена Ковачевић

Пострадање

Звона звоне

од девет до шеснаест и тридесет“

Иначе Јелена Ковачевић је историчар и песник...

У песми о којој говоримо имамо стих:

„Шта су ти урадили? Шта сте урадили?“

Ради се о вађењу лешева Срба из јаме код села Придворице (Требиње) 6. октобра 1941. године.

„Неупоредиво“. Не – све може и треба да се упоређује да би се нашле мере и схватило.

Овде је у питању шта су у мирнодопском урадили уредници издавачи предузећа младом писцу са темом мистике (*Шта сте ми урадили. Шта сте урадили*) и вађење лешева Срба из јаме код села Придворице – Требиње, 6. октобра 1941. године и стих: „Шта сте ми урадили? Шта сте урадили?“

У вертикали трајања човека милиони година могло би се рећи да су питања кључна. Антрополошки гледано Лукићева питања без упитника су дубља. Она дубински обухватају, подразумевају и нешто од чиниоца не само жртве. Код Лукића је „Ја“, код Јелене је „Ти“.

И те како оба питања имају велику актуелност и истина је да ће и даље кроз људско трајање постојати. Свако људско биће је у сржи ствари тих питања. Ето ја сам релативно добро прошао. Само 30 година нисам објављивао и ево 30 година ме прећуткују. Углавном то су ми урадили...

Знам да је ово крупно питање. И сви имају одговоре: и религије, и филозофије, и науке: антропологија, право... Имају одговоре и паганске религије: словенска, грчка римска. Одговори на питања која постављају и Лукић и Ковачевић су и на микро нивоу и на макро.

Лукићева питања имплицирају, нарочито други део и на евентуалне гриже савести, евентуалне патње. Као да су присутни и извесни одблесци евентуалне казне. Ето нека је казна и ово моје писање о њима. Вероватно би они ово што говорим третирали као антисамоуправну идеологију и напад на СФРЈ... Лукић је лирски згуснуо питање и одговор. Урадили су, нема повратка, исправљања. Можете се водити на судбину... На неку варијанту небеског реализма, радо га филујете са светосављем...

Човек је друштвено биће. Квантно, нано. У његовом трајању, сржи је питање *шта сте ми урадили и шта сам ја урадио*. Човек се размножава, вируси се множе. Сперматозоид и јајашце. Сперматозоид пита: „Шта сте ми урадили“. А и јајашце пита: „Шта сте ми урадили“. Питају кад су видели шта је испало од њиховог спајања. Дете се развија у стомаку и психијатријски гледано нека деца се развијају у психијатријском жаришту дуалунитарности... *Роди се у сенци и драми шта сте ми урадили*. Мајка и отац; јајашце и сперматозоид могу се међусобно оптуживати. Онда породица... Друштвено биће... Земља... Космос... *Сви и све има разлога да пита гневно: „Шта сте ми урадили?!“*

Криминалци се између себе убијају. Неки родитељи питају: „Шта сте урадили?“ Одговор: „Ухватили на превару, крвнички их мучили... Лешеве им самлели у машини за млевење меса и самлевено месо бацили у Дунав“. Дунав у Црно море, из Црног мора у океан, из океана у, у, у...

„Шта сте ми урадили“ у људској вертикали

Можемо рећи да у људској вертикали постоји питање: „Шта сте ми урадили“ као и: „Шта сте урадили“. Исто и: „Шта су ти урадили“.

Питање без упитника, знака питања, али и са упитником, знаком питања.

То о чему говоримо је у процесу људског трајања, па рецимо и у процесу митског *Златног доба* и његовог освајања кроз хиљаде година.

Питање јединке, породице, група, нација, класа, класне борбе, еволуције, револуције, контрареволуције.

Можемо рећи на микро и макро нивоу.

Процес рађања кроз дијалектичке законе. Шта сте ми урадили на нивоу јајашца и сперматороида...

Звезде звездама раде, планете планетама... Црне рупе... Не постоји само један космос...

Лукићу шта су урадили... Али и он је неке нешто урадио... И ја сам неке нешто урадио... *Нерађање је својеврсно рађење*. Процес рађења и у вертилаки и у хоризонтали у систему развитка друштва и у специфичним условима.

Не смемо заборавити у том рађењу шта урадимо и урадимо најближим и самом себи. Самоубиство је вид тога што сам урадио себи.

Вероватно је једно од значајних тумачења „шта сте ми урадили...“ у уметности и посебно у књижевности.

Шта сте ми урадили у различитим нивоима и у различитом смислу... Шта сте ми урадили у смислу закона дијалектичког материјализма.

*

Шта сте ми урадили
 Шта сте ми урадили
 Шта сте ми урадили
 ШТА СТЕ МИ УРАДИЛИ
 Шта СТЕ ми урадили
 Шта сте ми урадили
 Шта сте урадили
 Шта сте
 Шта
 Шт
 Ш
 ...
 ..

Шта сте урадили
 Шта сте урадили
 Шта сте урадили
 ШТА СТЕ УРАДИЛИ
 Шта СТЕ урадили

О „светињи приповедања“

Давно је речено: „Једна од људских светиња је приповедање“. Мене као писца некаквих огледа увек изнова мучи питање придржавања те светиње.

Мислим. Нарочито је то питање присутно у књижевности и то у епском и драмском раду. И те како је присутно и у филму, и у музици, у балету. У свим уметностима па и у сликарству. У примењеној уметности. Реторици..

Приповедање је присутно и у наци, религији, филозофији...

Приповедање је присутно и у животу. У конкретној стварности. У патологији... У логодијареји...

У обичном говору. У језичкој употреби. Књижевни, некњижевни језик, дијалектима, говорима... Језик класа, сталежа, слојева, група, индивидуа.

Све је то у неком склопу „светиња приповедања“.

Може се говорити о модерној, постмодерној, али увек на уму „уметност се не развија“ и у том неразвијању опстаје „светиња приповедања“... У прози, епском, драмском... Фабула, сиже, сказ.

Ево ја причам есејистички. Мерим речи у „светињи“ мог есејистичког приповедања. Ето да буде занимљиво, истиносно, елегантно, научно. Да буде свето, светиња. Та светиња мора постојати и у крвавим кланицама људских видова живљења, у чедним, невиним душама заљубљеног пубертетлије и девојчице.

Наша елита постмодерних потрчкарала „плаћених дисидената“ јурнула је, нарочито у књижевности, на фрагментарност, дефабулирање... Нарочито у књижевности и посебно у филму као најмоћнијем оружју за бирократске мистификације у служби рестаурације и компромитовања идеја социјализма, комунизма, златног доба... СССР-а, Кине, Кубе... У крајњем у крвавој служби интернационале крупног капитала.

Теоријски, поетички крш, отпад, смеће... шаљу у сателитске земље, нарочито у несврстане где лако успева не суштинска поетика, но поетичко смеће које се на факултетима предаје као врхунска поетика „слободног света“. Идеје из сржи књиге *Како победити Словене* и пропагатора антикомунизма и Словена Американца Бжежинског Пољака. Наше време обилује алхемијом трача и у науци.

Залуду ме је Сенилни Деликвент упозоравао: „Мрки, бре, није ти то...“ Чак ми је говорио шта је добро да унесем у књигу. Чак и нешто против њега на чему се малограђани зграђавају. Нарочито се зграђавају „добро воспитане фрајле и бећари“ из „цврене буржоазије“ скарабуцене кроз крваву приватизацију и пљачкашку отимачину. Ево ових дана читам часопис *Савременик* број 303-304-305. У њему је објављен на 138. страници текст *Сценаристичка библија*. Неки приказ, информација о књизи Кристофера Волгера *Пишчево путовање* митска структура за писце.

Знају за „светињу приповедања“ све народне књижевности света... Зна Гилгамеш... Знају Махабхарата и Рамајана... Зна Шекспир... Сервантес... Милтон... Гете... Пушкин... Зна и Филип Вишњић... Његош... Бора... Андрић, Ђопић...

Да и ја знам. Али, ја не знам да у мојим књигама применим то знање о „светињи приповедања“. Да та светиња конкретно произилази из чврстог мотивацијског система рада, књиге.

Ето добра је околност што бар за ово моје тврђење читалац има доказ, држи га у рукама.

Но вратимо се књизи Кристофера Волгера. У информацији, приказу писац Душан Цицвара уствари говори о светињи приповедања у филму, у вези са филмом. Говори о „приповедачкој и филмској уметности“. Против је „модерних клишеа намењених развијању приче, већ нуди здраворазумске и практичне савете о томе како се гради прича која функционише“.

Душан Цицвара говори о књизи Волгера: „Занимљиво о прегледно написано (камо среће да су многи овдашњи књижевни, филмски критичари и есејисти тако читки)“. Ето бар неко и нехотице да каже и о мени есејисти нешто.

Цицвара каже: „Волгерову књигу краси врхунска једноставност и разумљивост“. Ко зна где и кад сам прочитао и ево сећам се кроз маглу: „Само генијални могу да говоре просто и једноставно“. Цицвара у својеврсној похвали „светиње приповедања“ каже: „Написано линеарно и прегледно“ и „формулисање архетипске историје“.

Ко зна шта сам све читао, на крају и шта сам све писао далеко од „светиње приповедања“ која постоји и у уметности, и у науци. Ко зна колико сам пута питао ауторе: „Па шта ти је ово?!“, а одговор је био: „Па знаш то је оно несвесно... надреализам...“ Крш постмодернизма напада „светињу приповедања“ у служби интернационале капитала. „Комунистички“ агитпроп.

Препотентност епског свезнаштва

Краћи огледи 8 имају два већа рада:

Хагиографија Сенилног Деликвента

и

Шта сте ми урадили. Шта сте урадили.

Оба рада имају нешто необјашњиво, мистично. Наравно ту сам ја као есејиста да демистификујем мистично, да објасним необјашњиво. Ту је *епско свезнаштво*. И „светиња приповедања“ обесвећена мојом алхемијом трача. *Хагиографијом Сенилног Деликвента* демистификујем неку божанску протуву која ради заједно са мном и братом Ђаволом.

Ту сам ја опет необјашњиво да објасним, демистификујем шта су урадили уредници издавачких предузећа у Титовој СФРЈ младом писцу Мирославу Лукићу – Бела Тукадрузу. Одбили су објављивање његовог рада због мотива мистике.

Не, није овде у *Краћим огледима 8* „Истеривач Ђавола“, ни „библијска борба Антихриста са Богом за душу човека“. Нема натприродног и застрашујућег. Бог и Ђаво у подметању више су људи но само људи. Нема метафизике ни патофизике. Има реалне метафизике па и неких сенки ћилкошке метафизике. Нема вампира, вештица, анђела. Они нису ушли у књигу јер су „плаћени дисиденти“ небески.

Џојс плагирао писца Хагиографије Сенилни Деликвент

Сатана, Ђаво

Сатана, Ђаво креативац знани **подмеће**, говори из неке васељенске дубине где **време тече од будућности ка прошлости**. Садашњости нема у физичком смислу времена. У психолошком и психијатријском смислу човек је у дивљој заблуди и живи у димензијама времена, простора, материје, кретања и информационе димензије.

Дакле, писац овог покушаја чује изопачени глас однекуд: „Мрки, бре, аветињо сатанизована, бенаво зар невидиш да те је Џојс покрао: *Уликс* Џојса... „опсценост“, „кварење омладине“, „напад на дволичност“, „компромитујући положај“, „границе стварности и фикције“, „тривијална култура“, „мит - хит“, „хиперкњижевност“, „енциклопедијски поступак“.

...Мрки, бре, аветињо и ови наши су те покрали. Тебе и покрали и, и, и...

Занемаривање, јединство тона класицистичко... и пре и после, и вицеви, и црвени банови, и мешање живота богова и људи... И ништа ново под небеском капом. И руски формалисти... Поетске црне рупе у стварности свега где се шепуре са тајном над тајнама и опет тајна у васељени, космосу.

Мрки, бре, бенаво есејистичка, ресатанизована са тобом млате празну сламу. Срећа што је забрањено пушење.

„Аравијско море све поплави“ је Његошев стих.

Тражење спонзора за Краће огледе 8

У својој старачкој сенилности тражио сам спонзоре за објављивање *Краћих огледа 8*.

Добијао сам разне савете како да дођем до спонзора. Невладине... Приватници... Неки Сораш... Трезвени и добронамерни саветодавци су јасно рекли; „Твој Сенилни Деликвент је паганац. Није неко од четири хришћанске вере небеских религија које су признате. Чак није ни из неке секте. Он је чист паганац. Па то је твој терен. МОМ – пагански бог критике пише под твојим именом и презименом. Па и Голешка богиња је паганка. У именику телефонском, на интернету... Профил... Сајт... Буразеру, тражи спонзоре међу паганцима... Тражи од паганаца дивљих племена“.

Ја помислих: „Па они не знају ни шта је то књига, а камоли спонзорство“.

Други ме саветују: „Тражи од бораца за приватну својину. Приватна својина је неприкосновена, светиња. Ти си приватизовао ко зна коју свемирску протуву,

вагабунда која лута Тишином, Празнином. Ко зна из којег Свемира, Васељене... Да си бар приватизовао неког свеца из хришћанства... Па и из ислама, будизма... Било би убедљиво да приватизујеш неког из хришћанства, православља јер оно се цепа, уситњава ових дана. Па они би ти нашли спонзора за објављивање књиге *Хагиографија Сенилног Деликвента*. Бар да објавиш три ипо књиге. И паганци, и хришћани цене број три: „вера, нада и љубав“. Да не ређамо делове из симболичке супстанце броја три... Књига ти је далеко од тога. Далеко ти је од свих званичних вера“.

Неки ме пак саветују да тражим од два-три удружења књижевника. То сам одмах одбацио као немогуће. Они ме прећуткују.

- Тражи од новина, од „Новости“...

- Тражи од телевизија...

Неки се шале и саветују ме: „Тражи од Савета безбедности. Савет безбедности даје сигурност. 20 година је обезбедио САД у Авганистану и у другим деловима Земље...“

И тако више исмејан идем улицом Маршала Тита. Не знам како и откуд створи се поред мене у некој народној ношњи жена... Иде поред мене и каже: „Ништа од спонзора?“ Ја кажем: „Ништа“. Ништа не видим у томе што ме пита.

Она рече: „Иди у Патријаршију и кад те виде тако скапаног, багаљивог ће се ражале...“ Продужи, па се у некој недоумици поврати и рече: „А, јок иди си у ‘Лазу Лазаревић’, они ће ти помогну да књига тебе објави...“

Есејиста Миодраг Мркић

Објавио сам књиге о неколико десетина писаца. Приметио сам да неки у последње време избегавају да наведу у биобиблиографији моје књиге о њима. То је добро и није добро. То је неки њихов знак поред пута, али и мој знак. Зашто и ради чега не помињу моје име? Писао сам о Богу, Ђаволу, Голешкој Богињи. Не знам да ли ме они помињу на небеским промоцијама, наградама, у небеској биобиблиографији. Они морају да ме помену јер су моји приватни, а „приватна својина је светиња“, „загарантована“. Просто речено, уцењени су. Бог критике МОМ (моја муза) не само да ме не помиње, но чак узима моје име и презиме за свој псеудоним.

Неки су *Прилоге за биографију Ђавола, Бога и Голешку Богињу* доживели као личну увреду. Наравно, то је добро и није добро. Кудикамо је више добро у смислу „колективног бића“ и „вечног“ реализма.

Можда и овде да кажем да сам равнодушан.

Бог и Ђаво, кад су видели о коме и шта све објављујем, са мном су се споречкали.

Чак сам се споречкао и са Голешком Богињом. Ђаво је дигао руке од мене. Бог ми је рекао: „Срећа твоја што ме нема, а да ме има... Ти не верујеш у мене, ја верујем у тебе, али си изневерио моја очекивања.“

Изгледа да су се сво троје покајали што су постали јунаци мојих књига, негативни антивитезови Неба.

Моја муза – „Бог критике МОМ, бог без маске“ и даље узима моје име и презиме за свој псеудоним... Мутне закулисне небеске радње и ја у њима, и ми у њима.

Есејисто...

Утеха утехе за твоје грехе.
Твоја муза пуна отровних суза.
Паганац МОМ – бог без маске,
Због њега пати све до даске.
У Последњој сфери мистике
Чу болне савете и крике.

*

Твоја муза – паганац МОМ –
Да старца не доживиш слом.
Кроз савет Мирку поети
У болној света сети.

Утеху ти болну даше
Поете света и поете наше.

*

Утуви! Утуви! – вечно људи глуви.
Дух Шекспира – мир немира;
Милтона истина бучна звона;
Пушкина, загонентне Русије сина;
Очајне истине поете Диса;
Са сусретишта Неба и Земље Виса –
Петра Другог – где станује сам Бог,
Бог Речи – светлости
Небо Земљу премости.

*

Утеху у твојем достојном греху,
Свечано очајне сете
Дадоше ти бесмртне поете.
Оковаше те у речи искрене
Од живота болне, од вечности снене

*

Зло одмрзи племенитим гневом.
Корачај строго Левом, левом.
И у пустим пустарама празнине Празнине
Воле неко да лево левом промине.

...

Ја се разликујем...

У чаролији читања својих књига *Прилози за биографију Ђавола*, *Прилози за биографију Бога*, *Голешка Божиња* и поготову *У сенкама сигналистичких радова Мирољуба Тодоровића* и посебно *Пуцња у Говно*, ја не знам јесам ли ЈА ЈА, или неко други. Ипак:

*Од себе не смемо крити
Једног дана неће нас бити.*

Шта ми вреди што ја знам да нисам ЈА ЈА кад они не знају. Ја сам неко други, а тај други нека... А он неће... Ако треба тог неког другог... А мене нека оставе на миру да пишем ове лирске песме, као сви наши бардови самоуправно-несврстани национално-бићевити небеског народа и да патим „јер нисам оптимиста“, због „цивилизацијског посрнућа“ и „зла које је у човеку“, јер „љубав“, „љубав“, „позитивна енергија“ ће... „А Бога ми и лова...“

Поетски тајкуни... Организована естетска и поетска мафија... Сарадници... Они кажу да су сарадници Неба...

Ја се разликујем од многих, па и писаца, у томе што они верују у Бога, а Бог верује у мене. Рекао ми је да сам га изневерио, изневерио његова очекивања, па ће ме вероватно казнити да цркнем, да скапам, а не да се „упокојим“, „представим“.

Есејистички јунаци.

Писци о којима сам писао су моји есејистички ликови, личности, јунаци. Неки су типови, неки карактери, неки витезови. Неки позитивни, неки негативни. Неки су ликови „поема“, „романа“, „циклуса романа“, „новела“, „прича“, можда и „бајки, басни“.

Можда је и похвала за моје: Бога, Ђавола, Голешку Божињу, што су се умешали у постојећу делатну фикцију. У ову моју хорду, можда чопор есејистичких ликова због времена и настанка и прилика „у траљама“ остају, јер су настале за 20 година.

Бог критике МОМ узима моје име и презиме за свој псеудоним, као заштитно име. Васељенске закулисне радње...

Поред свега, велику стваралачку радост су ми због ширине и осећања где, кад, како, зашто, ради чега, настају моје књиге.

Изгледа да је овде у питању нека закулисна радња у пустим пустарама празне Празнине у којој нема ништа, па ни самог Ништа. Раскрсница без путоказа сигнала... Изгледа да су мој Ђаво, мој Бог и моја Голешка Божиња умешали прсте. Да ми се одуже што сам написао о њима онолике књиге. Подмећу ми Нестати и *Ах* + (*крст*), подмећу ми бога критике МОМ-а који се распрснуо што је нашао мане... И утрпали су му моје име и презиме за псеудоним, чак и презиме за Стивенсонов мали народ – Мркиће; Стивенсон – извесни претеча Фројда.

Криминалне Васељенске мафијашке радње и ја у њима. Овде, у сплету евро/динара – чаролија као сигнала духа, људи и времена.

Они чине да ја не знам да ли сам ја ја. Ја сам неко други. Што су се наврзли на мене, што се не залепе за тог другог, па и трећег? Толико сигнала и раскрсница има. Да нису умешали прсте писци књига двојништва?

МОМ под псеудонимом

Бог критике Мом пише књиге под псеудонимом писца *Прилози за биографију Ђавола, Бога и Голешке Богиње* и других књига. То је откривено у књизи *Рукопис нађен у ћоравој соби*. Рукопис који је на бувљаку на Звездари продала писцу ових редова Косовка девојка, Кртана из Неродимља, продала за 100 динара, а писац је великодушно платио 120 динара. Да би се колико-толико демистификовале ствари око ауторства, дајемо неке одломке из *Трансцедентног савршенства* и *Горанског Парнаса*. Уз то, дајемо и један број књишких песама, књишке лирике есејисте, књишке лирске патње, као и библиографске податке са ауторовом сликом. Увек на уму да ЈА нисам ЈА, но...

Ове демистификоване мистификације, законите у уметничкој књижевности као поступак, средство израза... Мислим да доприносе општој слици есејистичког рада од 40-50 књига објављених за двадесетак година.

Ја сам свој јунак,
и нека ми Пушкин помогне:
„Ја свет не желим да забавим.

Брбљивим гласом лире чедне.

Да не би читалац понеки,
или издавач какав преки
клевете и лажи које
сравњивао овде црте моје,
и тврдио у кругу вишем
свој портрет да сам овде дао.“

Ето, ја по песничком бонтону причам причу стару, ону. Мој старачки дух нема мира: види у хладним тамама Сибира: у ћоравој соби види поету; у вечној тмини негује сету. Можда сам то ја, а не он, мрвице духа Пушкина звон.

„Стварност свега“, „све у свему“ загонетну тајанствену тему. У мени из садашњих дана титра у неред у дух шамана.

*

Стивенсон, извесни претеча Фројда, узео је моје презиме (Мркићи) за своје „патуљке“. Дечје хвалисаво говорим о антиципацији претече Фројда Стивенсона.

Стивенсон ме видео у будућности кроз моје презиме. По парапсихологији време је јединствено: без граница између прошлости, садашњости и будућности и зато су могуће прекогниције. Архетипско, колективно несвесно у вертикали људској и у хоризонтали.

Значи, Стивенсон је видео мене у виду презимена у будућности, а ја видим њега преко оријентира, Фројда, у прошлости.

Памет ми не смета и за овакве видове мистификације, као прилог богу критике Мому који узима моје име и презиме као свој псеудоним. Ја не знам биохемију интелигибилности ћелије, гена... Не знам алхемију интелигибилности.

У овом нашем завршетку овога рада позвали смо у помоћ за **тумачење самоће песму из времена древне Кине из 8. века п.н.е. (I.5.2(56) страна 108.** Ради се о књизи *Књига песама, Конфуцијански поетски канон.* Превод Игор Радев, Албатрос Плус, Београд, 2019.) *Како сам објављивао књиге тумачи песник древне Кине.*

Но, ево песме:

Радостан крај обале

Радостан крај обале је ваздан,
Достојник часни миран у души;
Сном и јавом самоћи је предан,
А радост му никад не пресуши.

Радостан је у урвини горској,
Достојник часни у ведром миру;
Осаму точи у сладостан пој,
Радостима што не умиру.

Радостан ходи равним пропланком,
Сав у спокоју достојник часни;
Сам живи кроз дане, сам у сну свом,
Радошћу што реч не објасни.

Из таме дубине древне Кине која има и Пут свиле и данас **значајан дух песништва ме је видео, боље но Ја себе што видим и схватам.** Видео је мене бедно привезан за свој живот, мене самохвалисавог.

Да, ја се хвалим да бог критике МОМ узима моје име и презиме за свој псеудоним. Но, мало ми је то па кажем да је Стивенсон, извесни претеча Фројду, узео моје презиме (Мркић) за своје „патуљке“ – Мркиће. Да, дечије хвалисаво говорим о антиципацији претече Фројда Стивенсону. Стивенсон ме видео у будућности кроз моје презиме.

Ево овде ме чуди што песник древне Кине није директно говорио о мени. Што ме није видео кроз таму миленијума будућности. Није ме видео, а имао је и шта да види. Сам бог, мој бог, када ме видео рекао је: „Шта је ово?! О чему се ради?! На шта ово личи?! Да му ставе главу пред Уједињене нације не би знали од чега је...“

Но, то је тако. Да видимо како ме видео кинески песник. Није ме видео као „самоуправно-несврстаног“ поету, „национално бићевитог“. Видео ме у мерама миленијума људског трајања.

„Радостан крај обале“. 30 година нисам објављивао. Да, радост су моје књиге. Увек „крај обале“ не у току реке... „Достојник часни миран у души“. Тешко је веровати да то није тако, а ево примакао сам се деведесетој.

Старе метафоре

Криминалне васељенске радње и ја у њима и оне у мени. Много сигнала на раскрсницама и поломљених путоказа. Ја у небеској алхемији трача. Кипти од мистификација подметања – законитог поступка уметничког, али и етичког, моралног. Можда и време, године и моја дубока старост уносе неки ред у људским мерама.

У ноћима несанице дуге
Искидане прљаве туге
Писах „стихоклепе“ слепе

Ја сам
Био
И остао:
И без лепоте
И без снаге
И без своје драге.
Скорела љуштура коже,
Ти умеша прсте Боже.
И други радише на томе,
На страдању моме.
И демони и сотоне
Крвљу улепшали дане.
Још сам ту; још ме има
На жалост себи; можда и свима.
„Један мање више
Неке књиге пише“.
Друг Бога и Ђавола
Од раскошног бола.
Ко на јави – живот прави.
По сто пута смрт га гута
Сам улицама лута.“

*

Књишке патње.
Сенке бола
Далека светковина – жена гола.
Смућено јесте – није;
Тајна тајну крије.

Биобиблиографска белешка

Есејиста Миодраг Мркић рођен је 1932. године у Трстенику, Дреница, Косово и Метохија. Радни век је провео као професор српскохрватског језика и књижевности. Прве радове објавио је 1964. године. Затим следи прекид од тридесетак година.

Увек, у свему, у свим својим радовима, бави се поетиком древног и модерног. Нарочито древно у модерном препознаје преко традиционалне симболичке супстанце. Карактеристика његовог стила је извесна обимност. Он испитује, препознаје, како сам често истиче „велику поетску енергију у поетским црним рупама”.

Велику поетску енергију открива у српској народној изреци Срба на Косову и Метохији – *Душа корен нема*, у српској народној песми *Стојан ми кука до Бога*; *Оглед о времену у Голешкој богињи*; у поеми *Мирољуба Тодоровића Пуцањ у говно*; у поеми *Шта је у питању* Николе Рацковића; *О биљци у поезији*, у љубавним песмама. О појединим књигама, или о једној песми – написао је целе књиге.

Објавио је мањи број радова у часописима и новинама и има у рукопису више књига, огледа, у којима се претежно бави лириком, мада има радова и о другим књижевним родовима као и радова који се више могу третирали као белетристичка дела.

ОБЈАВЉЕНА ДЕЛА

1. Поетика древног и модерног (Београд, 1991);
2. Поетика древног и модерног 2 (Београд, 1992);
3. Поглед преко песниковог зида (Београд, 1992);
4. Поетика древног и модерног 3 (Београд, 1994);
5. Поетско досезање бића (Београд, 1996);
6. У тами знака (Београд, 1997);
7. У тами знака 2 (Београд, 1998);
8. Дивне реалне лажи (Кањижа-Београд, 1998);
9. Огледи о сигналистичкој песми – слици Ах + (Ах крст) Слободана Вукановића (Подгорица, 1999);
10. Прилози за биографију Ђавола (Београд, 2001);
11. Рембоов двојник – огледи о роману Богислава Марковића (Београд, 2001);
12. Магновења Жарка Ђуровића (заједно са Велизаром Бошковићем и Бранком Поповићем) – огледи о књизи лирике Раст и смирај (Београд, 2001);
13. Неко други – огледи о роману Сага о Сагу, Сава Мартиновића (Београд, 2001);
14. Прилози за биографију Ђавола (Београд, 2001)
15. Голешка богиња (Наша велика мајка) (Београд, 2002);
16. У метафи зичкој истости /оглед о Никуда Луке Прошића/ (Београд, 2002);
17. Двострука параболо (критика о прози Богислава Марковића, заједно с Војиславом Бубањом, Београд, 2002);
18. Аветињска метафи зика романа есеја (Београд, 2002);
19. Превредновање (Три витеза рестаурације: Добрица Ђосић, Миодраг Булатовић и Магија Бећковић; Поноћни самопротестник) (Београд, 2002);

20. Кроз пукотине каменог неба – огледи о лирици и прози Перивоја Поповића (Андријевица, 2002);
21. Прилози за биографију Бога (Београд, 2003);
22. С оне стране Вештине (оглед о вампир новели-приповеци *Вештина* Војислава Бубање, ИК Комови; Андријевица, 2003);
23. Сфера последње мистике (Есхатолошки реализам поеме Мирослава Лукића) (Београд, 2004);
24. Сенке тишине (Огледи о поетичкој драми Песама и романа Мирослава Лукића) (Београд, 2004);
25. Самобитак, тубитак и Не(битак) библиографа Николе Рацковића (Београд, 2005);
26. Љупка језа пролазности пред вратима визије (Оглед о књизи После свега Мирослава Тодоровића), (Свен, Ниш, 2006);
27. Песничке вертикале Драгољуба Симоновића (Економика, Ниш, 2007);
28. Видијанска неуротика Драгољуба Симоновића (Свен-Економика, Ниш, 2008);
29. У мрежи Потоње верзије, Мирослава Тодоровића, Свен, Ниш, 2008.
30. Култ жене и мајке у „Мојим иконама“ Жарка Кољибабића (Бесједа, Бања Лука, 2009);
31. Три огледа о поезији Мирослава Тодоровића (Свен, Ниш, 2009);
32. Нетко бјеше Дујовић Јоване (Три огледа о поезији Јована Дујовића) (Удружење књижевника Црне Горе, Подгорица, 2009);
33. Рукопис у ћоравој соби нађен (Заветине, Београд, 2009);
34. Видијанска народна историја Драгољуба Симоновића (АНУ и Свен, Ниш, 2010)
35. „Снежана Б. Стефановић (Ликовни компјутерски надреализам)“ (Заветине, Београд, 2010)
36. Двојна експозиција (О Бубањиној причи Мора и Пет рецензија мојих књига) (издање аутора, Београд, 2010)
37. Тајна тајне Знакова поред пута Ива Андрића, Београд, 2011.
38. Богаљ месија у сенци тајне васељене (Ниш, Унус Мундус, 39/2011)
39. Огледи о поезији Мирослава Тодоровића (Свен, Ниш, 2011)
40. Избор из поезије Драгољуба Симоновића (Видијанске песме), Економик, Ниш, 2012.)
41. Есејистичке драме (Београд, 2012);
42. Последња сфера мистике, књига о Белатукадрузу (Заветине, Београд, 2013);
43. Трансцедентно савршенство сигнализма (Београд, 2013);
44. Тајне Горанског Парнаса (Београд, 2013);
45. Краћи огледи (Београд, 2013);
46. Снежана Б. Стефановић 2 (Посвећење у проклете сликарке) ауторско издање (Београд, 2014).
47. Краћи огледи 2 – поезија политике – политика поезије, београд, 2014.
48. Тајна тајног песника. У књизи Космичке љубави Драгољуба Симоновића (247-303. Стр.), АНУ, Економика, Свен, Ниш, 2014.
49. Одгонетање сна, ауторско издање, Београд, 2015.
50. Краћи огледи 3, Београд, 2015.
51. Стиховане књишке лирске патње, ауторско издање, 2017, Београд.

52. Ми у космосу, космос у нама (Оглед о „Космичким љубавима Драгољуба Симоновића“, Ниш, Ану, 2017. страна 119-236.) у Драгољуб Симоновић: Никола Вратковић, Косовска божур вода, Принц цвет
53. Тајни песник савременик вечности, 185-321, у Видијанство у Срба (Прасрбски ведски језик, теорија веддема и триглава, Нино Бак – небрад и сур-асур-Ану – Економика, Ниш, 2018.)
54. Есејистичко ведање, 321-370. страна у Видијанство у Срба...
55. Огледи о драмама и причама Бранислава Јованчића, Ану и Економика, Ниш, 2017, страна 95-152., у Бранислав Јованчић Мелоспеви, Ану, Ниш, 2018. г. Миодраг Мркић
56. Поетско у чињеници и броју (Детаљи живота Бранислава Јованчића) У књизи Базак и приче Бранислава Јованчића. АНУ, Ниш 2019. страна 78-141.
57. Краћи огледи 4, Београд: ДМД, ауторско издање, 118 страна, 2019.
58. Браничево, Пожаревац, Часопис за књижевност и културу, година LXII, број 3-4/2019. Превредновања (три витеза рестаурације – Добрица Ћосић, Миодраг Булатовић и Матија Бећковић). Друго издање. Страна 15-121.
59. Есеистичка прича о драми и причама Бранислава Јованчића. Објављено у мр. Бранислав Јованчић - Сlike Ниша, Свен и Економика, Ниш 2020.
60. Краћи огледи 5, Београд: ДМД, ауторско издање, 122 страна, 2020.
61. Краћи огледи 6, Београд: ДМД, ауторско издање, 138 страна, 2020.
62. Два огледа о књигама Александра Лукића
О роману Маестро Пер Пјетро и О лирици Капларско коло
Београд: ДМД, ауторско издање, 136 страна, 2020.
63. Краћи огледи 7, Београд: ДМД, ауторско издање, 141 страна, 2021.

ДЕЛА НА CD-у :

001. Анекс 1.001.

И РУКОПИСИ:

001. У тами знака 3.
002. О маестру Пер Пјеру А. Лукића.
003. Сенке будућности.
004. Поводом Кундере.
005. Лирски патос.
006. Тајне Наслага.
007. Антиципација смрти.
008. Поноћни самопротесник.
009. Немамо времена да се чудимо.
010. О песми двојнику, сени.
011. Књига духа енциклопедије.
012. Будућност сигнализма.
013. Оглед о реч стрели.
014. Љубавни троугао Р. Мићуновић.
015. Јарослав Супек.
016. Поетска коцка З. Сарића.
017. Компаративни оглед (Сремац, Куељо, Лукић).

II КЊИГЕ:

013. Голешка богиња.
014. Аветињска метафи зика романа есеја.
015. Рембоов двојник.
016. Двострука парабола.
017. Лирска алхемија.
018. Прилози за биографи ју Ђавола.
019. Кроз пукотине каменог неба.
020. Превредновање. ЗАВЕТИНЕ Плус ултра, Београд, 2003, прво издање.

ДЕЛА:

Друго издање на CD-у: на самом крају 2003. – (штампано у ПДФ формату) допуњено је прелиминарном верзијом огледа Есхатолошки реализам поеме.

Поред наведених књига објавио је више десетина краћих огледа критика у књигама, часописима и листовима. О његовим књигама објављено је неколико десетина краћих радова.

Мркић је написао и неколико краћих огледа-радова у којима се бави и ликовним стваралаштвом. Рецимо, радови о вињетама Виктора Шећеровског; о илустрацијама *Тонске слике* Lóránta Agostona и фотографијама Ивана Црнковића и Золтана Кламара у *Смоли*, Снежани Б. Стефановић и књигама лирике Љубомира Ђукића, као и сигналистичким радовима, вербално-визуелним: *Мирољуба Тодоровића*, *Слободана Вукановића*, *Марине Абрамовић*, *Жарка Ђуровића* и других.

У својим радовима Мркић се бави различитим темама, посебно у песништву, како у народном тако и у писаном. Не устручава се да у огледима и есејима упада у оригиналне белетристичке излете који су део својеврсне критичке рецепције и интерпретације дела. Он даје и неке узредне микро-есеје, творевине поетско-прозне, често на граници између научног и литерарног.

Упркос извесној плаховитости, есејистичким застојима, ретардацијама и извесном „контролисаном расулу мисли” – његови есеји имају неку своју есејистичку драматику – етапе (фазе) развоја „радње”... можда онолико колико су његови есеји субјективни. Наравно, тешко је издвојити из његових вртлога субјективно-објективно једно од другог. Мркићеви есеји имају доста подналова, тако да се стиче утисак да се чита својеврсна енциклопедија, лексикон.

Профили Миодрага Мркића на интернету:

<http://www.prevednovanje.blogspot.com/>

<http://sr.wikipedia.org/>

САДРЖАЈ

Хагиографија Сенилног Деликвента <i>Подметања</i>	11
Свашточинство.....	69
Прилози.....	87
Фрагменти фрагмената.....	101
Шта сте ми урадили, Шта су урадили.....	109
Есејиста Миодраг Мркић.....	145

